

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 5 DIN BROJ 170

KUDRAVI VUK

FRANK GRUBER

KUDRAVI VUK

»Laso« Nova serija 1977.

Frank Gruber: KUDRAVI VUK

Naslov originala: THE CURLY WOLF

(Copyright: Frank Gruber)

Recenzija: Gordana Mikulić, profesorica

Prijevod: Tomislav Odlešić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja
NISP »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Glavni
i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR
TMG »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Zagreb
1977.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijene za inozemstvo: DM 1.80; ASCH 10; SFRS 1.60; HFL 1.30.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF
74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US \$ 15.00

UPDATE NA DEVIZNI RACUN: 30101-620-37-32000-256 Privredna banka Za-
greb (za »Vjesnik«)

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i športsku kulturu SRH broj 2822/7 - 1973 od 24. XI 1973.

I

Sam Forest je dobro znao da ga većina zove kudravim vukom, ali se nije protivio tom nadimku. Naprotiv, ponosio se time da je opasniji i žilaviji od bilo koga u okrugu Seven Oaks.

On je prvi stigao u taj kraj; naselio se kad su Holdermanovi bili još u planinama i već imao poveće stado na pašnjacima kad se pojavio Tom Hubbard. Iako dolina nije pripadala njemu, smatrao je svojim pravom da zauzme onoliko zemlje koliko mu je potrebno za sve više stoke.

Holdermanovi mu više nisu mogli oduzeti zemlju, prekasno su se upleli u igru a ni onih s ranča Hubbardovih nije se bojao. Tom Hubbard je, doduše, bio dovoljno velik lopov da bi to mogao uraditi, no on je bio mrtav već osam godina a njegova udovica nije mogla ozbiljno zaprijetiti Samu Forestu.

Stari Pete Holderman sišao je iz planina prije šesnaest-sedamnaest godina, ali nije potpuno prekinuo veze s odmetnicima što su još vrebali u brdima.

Imao je tri sina, ali samo dva su bila opasna: Pete mlađi i Quincy. Treći sin, Tracy nalikovao je majci. Napustio je oca čim je mogao i svi su ga zvali »dobrim Holdermanom«, kako bi ga razlikovali od njegove braće i oca kojima se nikako nije mogao pridati pridjev »dobar«.

Dobri je Holderman imao nekoliko jutara vlastite zemlje, uzak pojas između očeva i Forestova ranča. Posje-

dovao je maleno stado i živio u kolibi koju je osobno sagradio. Imao je dva konja i nikada nije nosio revolver. S ocem i braćom nije održavao gotovo nikakve veze. Koliko se znalo, nije posjećivao njihov ranč.

Tog posljednjeg dana svog života, Sam Forest je obilno doručkovao kao i uvijek, ali je za stolom bio još šutljiviji nego inače. Nije uopće razgovarao sa ženom, a na kćerkine pokušaje da započne razgovor odgovarao je samo kratkim gundanjem. Naposljetku ustade i izide iz kuhinje.

Upravo je krenuo prema oboru kad začu topot konja u gaiopu. Pogledavši ulijevo, ugleda dva jahača što su mu se približavala. Bili su to predradnik Barney McCorkle i jedan od novih kauboja koje je McCorkle nedavno uposlio. Taj je kauboj bio neobrijan, nemirnih očiju, u takvoj odjeći kakvu ne bi htjelo ni strašilo za ptice, ali mu je revolver, koji je nosio nisko, bio čist i dobro podmazan.

Forest im krene u susret. Kad su se zaustavili, McCorkle gipko sjaše, usprkos svojoj velikoj težini. Forest se upita da li će mu se kćerka ipak udati za predradnika. Nadao se da neće.

— Nestalo je oko dva deset pet goveda — reče smrknuto McCorkle.

— Slijedili ste tragove? — upita zamišljeno Forest.

— Tako daleko da znamo da su se uputili prema brdima. — McCorkle lju-tito mahne rukom. — Kako dugo ćemo još čekati, Same? Nemilice nas pljačkaju.

Razmišljam o tome — odvrti oštro Forest. — Prilike su se izmijenile. Ne-koć si kradljivca smio objesiti gdje

god ga uhvatio, no danas su potrebni čvrsti dokazi. Nije dovoljno da ih uhvatimo s našom stokom.

— Ni onda ako je riječ o Peteu Holdermanu? — zapita srdito McCorkle.

— Pete viče na sav glas da je izgubio već tisuću dvjesta goveda.

— To su laži, i ti to dobro znaš.

— Možda, ali hoću biti siguran. Sasvim siguran.

— Ja jesam siguran — reče McCorkle.

— Ja nisam, no uskoro ću biti.

McCorkleu se suze oči.

— Znaš nešto što ja ne znam? — upita.

Forest ga je zamišljeno promatrao i opet se pitao što njegova kćerka vidi u tom čovjeku. Sposoban je kao predradnik, to je nesumnjivo, ali možda negdje postoji nekakva tjeratica za njim.

McCorkle je bjesomučno tjerao konje, često ih tukao, a pas na ranču kesio je zube kad bi mu se god približio.

Jedan sat poslije razgovora Forest osedla konja i uzjaše. Krene prema gradu Seven Oaks, vjerujući da ga ondje čeka pismo iz Chicaga.

Jahao je polako i razmišljao. Opazio je konja što je pasao blizu šumarka, ali je jahača ugledao tek kad je izišao iz grmlja. Imao je u rukama dvocijevnu sačmaricu.

— Iznenaden si, Same? — upita.

— Nisam. Mislio sam da si to ti, ali sam se htio uvjeriti.

— Dakle, sada znaš istinu — reče čovjek sa sačmaricom. — Neće ti biti potreban onaj detektiv kojeg si pozvao iz Chicaga.

Forest posegne za revolverom, no ruka mu ne stigne do njega. Kad je sačmarica zagrmjela naglavce se srušio s konja.

— o —

U Seven Oaksu bilo je vrlo mirno. Pred krčmom su stajala samo dva konja, a jedan je bio privezan za hrast uz suprotni rub ulice.

Iz suda izide šerif Link Brady, krupan, u nedjeljnom odijelu, i uputi se prema konju pod hrastom. Pogleda preko ramena jahača koji mu se približavao. Opazi da je vrtak, u izbljudjelim, pokrpanim trapericama i kocka-

stoj vunenoj košulji, s revolverom nisko o desnom boku; u posljednje je vrijeme došlo mnogo takvih ljudi u Seven Oaks.

— Možete li mi pokazati gdje je ranč Sama Foresta? — zapita stranac šerifa.

— Samo jašite ravno deset kilometara. Došli ste na pogreb?

— Ciji pogreb?

— Samov. Danas ćemo ga pokopati.

— Kako je umro?

Šerif zapazi da stranac pita kako je umro, a ne kada.

— Prije dva dana je ustrijeljen iz zasjele. Znači, niste došli na pogreb?

Stranac zaniječe glavom.

— Pisao mi je prije tjedan dana i ponudio posao.

— Lako ćete dobiti posao negdje drugdje — reče šerif, penjući se na konja. — Primit će vas Pete Holderman ili Hubbardova udovica. Potrebni su im revolveraši.

Corbett je gledao za šerifom, a onda skrene prema krčmi. Priveže konja i ude.

Prostorija je bila dugačka i uska. Za šankom je bilo dovoljno mjesta najmanje za trideset osoba, no sada su ondje stajala samo dva gosta. Izgledali su neuredno i, očito, prerano se prihvatili pića.

Corbett naruči pivo. Krčmar ga posluži, ali se ne udalji već upita:

— Dugo ste jahali?

— I predugo ako se uzme u obzir da je propao posao koji sam očekivao. Šerif mi je maločas ispričao da će danas sahraniti čovjeka u kojeg je trebalo da radim.

— E, pogreb ne mogu ni smisliti — umiješa se jedan od one dvojice gostiju i naceri.

— Vi, momci, tugujete za Samom Forestom? — upita Corbett.

Ona dvojica se pogledaju, sporazumno i približe.

— Forest vas je pozvao? — prozbori onaj koji je već govorio i zatakne palce za opasač.

— Napomenuo je da ima neki posao koji njegovi ljudi ne mogu obaviti.

— Oho! Znači, došao je pravi. — Momak namigne svom drugu. — Hm, prestar je da bi bio Billy the Kid, a

John Wesley Hardin je u zatvoru.
Možda je Wyatt Earp?

— Il! Bat Masterson — reče drugi.

— Zovem se Jim Corbett.

— Jim Corbett, ha? — Prvi gost se namršti razmišljajući. — Vjerojatno bi trebalo da mi bude poznato to ime, ali vrag me odnio ako ga znam. Jesi li ga ti čuo ikada, Abe?

— A-a — zanijeće Abe.

— Da vidimo da li on zna naša imena. Kažete da se zovete Corbett, je li? E, ja sam Fess Miller, a moj se prijatelj odazivlje na ime Abe Hontz. Jeste li ikada čuli za nas?

— Na žalost, nisam. Vi ste radili u Sama Foresta?

Fess Miller pljune i tek zamalo promaši Corbettove noge.

— Radili smo do jučer — reče — kad nas je otpustio Forestov predradnik McCorkle. Kazao je da udovica nema onakve planove kao Sam Forest. Pih, ne poznaje ona svog predradnika! Vidjet ćemo što će se dogoditi kad se on vjenča s njezinom kćerkom. Preuzet će ranč i biti dvostruko grublji nego što je bio stari Sam.

— Moje je mišljenje — javi se Abe Hontz — da McCorkle nije bio daleko kad je Forest stradao.

— Abe — razljuti se Miller — opet ti je jezik predugačak!

— Pa, ti govoriš više nego ja.

— Kad se netko spor poput tebe mora boriti s Barneyjem McCorkleom, to je pravo samoubojstvo.

— McCorkle brzo rukuje revolverom? — upita Corbett.

— Prilično brzo — odgovori Miller. Oklijevao je, a onda doda: — Udovica je dovela dvojicu koji su, navodno, prilično brzi.

— Gospođa Forest?

— Ne, Hubbardova udovica. — Miller iznenada zagunda. — Sada imamo dvije udovice: Forestovu i Hubbardovu. Obje nastoje potkopati Petea Holdermana. To im neće biti baš lako.

— Tko će pobijediti? — upita Corbett.

— Kada bih to znao — promrmlja Miller, namrštivši se — zaposlio bih se na pravom ranču.

Corbett plati pivo i krene prema vratima.

— Hej, za koga ćete raditi? — dovikne za njim Fess Miller.

— Za sebe — odgovori Corbett i izađe iz krčme.

II

Sam Forest je u životu stekao vrlo malo prijatelja. Stvorio je carstvo kojim je vladao šakom i revolverom. Postepeno stareći, zapošljavao je plaćenike kako bi obavljali posao umjesto njega. No, plaćenike su mogli dobiti i protivnici. Kad se igra takva igra, zanemare se pravila.

Doduše, Pete Holderman nije nikada poštovao nikakva pravila. Dugo je bio odmetnik, a kad je Forest počeo stvarati svoj veliki ranč, spustio se u dolinu i započeo nov život. Doveo je sa sobom tri sina i ženu, koja je ubrzo umrla. Protivnici su mu bili Sam Forest i Tom Hubbard. Sada su, međutim, obojica mrtvi; Hubbarda je zbacio i izudarao kopitima konja, a Foresta je ubio netko iz zasjede.

Pogreb je bio vrlo svečan. Došli su i oni ljudi koji nisu već desetak godina koraknuli na Forestov ranč.

Sahrani je prisustvovala Hubbardova udovica, gorda i stasita, koja bi bila zgodna da su joj se u očima mogli vidjeti bilo kakvi osjećaji.

Došli su i Holdermanovi: stari Pete i njegovi sinovi Quincy i Pete mlađi, te dobri Tracy, koji se držao podalje od svoje obitelji.

Corbett sjaše, priveže konja za ogradu obora, pa krene prema brežuljku stotinjak metara iza obora, gdje je oko ruke stajala povećana skupina ljudi.

Svećenik je drhtavim glasom veličao pokojnikove vrline. Potpuno je zanemario mane, držeći se Shakespearea načela: »Dobro koje učine ljudi živi i poslije njih, a zlo se često pokopa s njihovim kostima.«

Corbett ugleda udovicu, privlačnu pedesetogodišnjakinju, u crnini i s vešlom koji je podigla s lica. U očima joj nije bilo suza. Nije plakala ni djevojka kraj nje, kojoj je moglo biti oko

dvadeset pet godina. Djevojka je bila vrlo privlačna, kose boje meda i pravilna lica. Premda nije plakala, na licu joj se vidjela tuga.

Svećenik završi obred, a onda počeo spuštati grubo istesan lijes u jamu. Spuštanjem je rukovodio tamnokos tridesetpetogodišnjak, odjeven u crno odijelo i s bijelom kravatom.

Corbett nasluu da je taj čovjek Barney McCorkle, a uvjeri se u to kad muškarac pride djevojci i zadrži se kraj nje.

Forestovoj udovici i kćeri pride samo nekoliko ljudi, a ostali se udalje bez pozdrava.

Među malobrojnima koji su im prisli bila je i Hubbardova udovica. Corbett je prepoznala. Prošla je šest-sedam metara od njega, ali je gledala ravno pred sebe. Tu i tamo netko bi je pozdravio, no ona je odgovarala samo kimanjem.

Corbett ju je pratio pogledom sve do obora, gdje se popela u lagana kola s dva lijepa vranca i odvezla uljevo, prema gradu.

Barney McCorkle se rukovao s nekim ljudima koji su upravo odlazili. Šerif Link Brady mu prišapne nešto, i McCorkle potraži pogledom Corbetta.

Corbett zaključio kako je vrijeme da ode i krene prema oboru. Ubrzo začu je za sebe hitre korake.

— Hej, vil — dovikne odrešit glas. — Pričekajte!

Okrenuo se i ugledao namrgođenog McCorklea.

— Kazali ste Bradyju da vas je Forest pozvao — reče predradnik.

— Tako je.

— Kako se zovete?

— Corbett.

— Sam nije nikoga pozvao... nikoga tko se tako zove.

— Tvrdite da sam lažljivac?

— Mogu i to reći... ako je potrebno. Sam nije zapošljavao nikoga a da se prije nije sa mnom posavjetovao. — McCorkle ispruži ruku. — Da vidim pismo.

— Da ga i imam, ne bih vam ga pokazao.

— McCorkleovo se lice iskrivi od srdžbe.

— Ovo nije pogodan trenutak za obračun, ali ako ostanete u Seven Oak-

su do sutra, potražiti ću vas i u lice vam reći da ste lažljivac!

Corbett mu okrene leđa i ode. Baš se penjao na konja kad mu žurno priđe nizak, zdepast tridesetogodišnjak.

— Otac želi razgovarati s vama.

Corbett ga ispitivački pogleda.

— Ja sam Quincy Holderman. Otac vas je vidio kako razgovarate s McCorkleom, pa hoće da dodete na ranč. — Pogleda preko ramena. — Ne bi htio da ga vide ovdje s vama.

Corbett zamišljeno kimne.

— Recite ocu da ću nekoliko dana boraviti u hotelu u Seven Oaksu. Može doći onamo.

— On želi da dodete na ranč.

— Bit ću u hotelu — reče Corbett i odjaše.

— o —

U hotelskoj sobi Corbett odmota gunj u kojemu su bile njegove stvari, uzme papir i napiše pismo nekom Peteru Druckeru iz Chicaga:

»Dragi Peteru,

Zao mi je što te moram obavijestiti da je Sama Foresta prije dva dana ubila iz zasjede neka nepoznata osoba. Upravo sam se vratio s pogreba. Ostati ću u Seven Oaksu dok mi se javiš. Predlažem da odgovoriš brzojavom, potvrdno ako želiš da započnem istragu a niječno ako treba da se okanim toga.

Srdačan pozdrav,

Jim Corbett.»

Zapečati pismo i sidi u predvorje, gdje je sjedio Milo Gregson, vlasnik hotela.

— Postoji li u gradu poštanski ured?

— Imate neko pismo? — Gregson pruži ruku. — Mogu ga ja poslati.

— Ne, osobno ću ga poslati.

— Onda otidite u Bradyjevu trgovinu. — Gregson sliježe ramenima.

— Bradyjevu? Šerifovu...?

— Trgovina pripada njegovu bratu Jeffu. — Gregson pričeke da Corbett stigne do vrata, a onda doda: — Ne gubite vrijeme za djevojku. — Pošto ga je Corbett naglo pogledao, naceri se. — Ona je zauzeta. Oko nje se vrzma Tracy Holderman... dobri Holderman.

— Znači, ima dobrih i loših Holdermana?

— Uh, stari Pete je divlji kao bik s kaktusom pod repom, a stariji sinovi

Quincy i Pete, nastoje ga premahtiti. Tracy se, međutim, odvojio od njih.

— Ipak, iste su krvi.

— Ne bih se usudio to reći starom Peteu u lice. Čini mi se da se Tracy razlikuje od njih kao dan od noći.

Corbett zamišljeno kimne i iziđe. Lako je našao Bradyjevu trgovinu. Za tezgom je stajao čovjek koji je znatno nalikovao šerifu, samo što je bio nekoliko godina stariji. Pošto mu je Corbett pokazao pismo, on mahne glavom prema vratima nad kojima je pisalo »Poštanski ured«.

Unutra je sjedila vrlo privlačna djevojka.

— Treba mi marka za pismo — reče joj Corbett.

— Stoji dvadeset pet centi — odgovori veselo djevojka.

— Recite, kako dugo će to pismo putovati do Chicaga?

— Hm, da vidimo. Kočija bi trebalo da stigne za sat-dva, ako joj se opet nije slomio kotač. Međutim, ako stigne na vrijeme... no to se nije još nikada dogodilo... pismo će biti u Roswellu oko ponoći... to jest, ako se kočijaš ne napije u postaji broj osam. Ipak, ako pismo bude u Roswellu večeras, stići će u Tucumcari tijekom sutrašnjeg dana. Nađe li se sutra u vlaku, trebalo bi da bude u Chicagu za četiri-pet dana. Dabome, ako zbog zabune ne dospije u vlak koji vozi na zapad. Jedno s drugim, posluži li vas sreća, pismo će stići u Chicagu za tjedan dana.

— Tjedan dana! — Tako dugo neću znati da li da ostanem u vašem velegradu ili otputujem. Što da radim ovdje tjedan dana... kad je najljepša djevojka već zauzeta?

— Tko je zauzet?

— Vi.

— A tko vam je ispričao takvu izmišljotinu?

— Zar nije istina?

— Nisam zaprosena.. zasad. Uostalom, tko bi me zaprosio?

— Dobri Holderman.

— A kako se vi zovete?

— Jim Corbett. Ime piše na poledini pisma.

— Vidjela sam ime na pismu, ali mi nije mi je da se predstavite osobno. Pogotovo kad je riječ o čovjeku poput vas.

— Oh! A kakav sam ja čovjek?

— Niste trgovački putnik, jer niste dovoljno otmjeno odjeveni. To znači da niste ni kockar, jer se oni odijevaju još otmjenije. Izgledate kao kauboj, ali... — Podigne ruku. — Nemojte mi ništa odati, radije ću pogađati... Mmm, da, mogli biste biti odmetnik...

— Nisam.

— Niste kauboj, niste odmetnik...

— Nisam rekao da nisam kauboj; to ste vi rekli.

— Rekla sam, i ostajem pri tome. — Ona iznenada pucne prstima. — Vi ste revolveraš!

— Opet ste pogriješili.

— Predajem se. Dobro, čime se bavite?

— Ničim... privremeno. Nezaposlen sam.

— Stric mi je šerif. On ne voli da se gradom vrzmaju nezaposleni. Naziva ih skitnicama. Jeste li vi skitnica?

— Nikada nisam smatran takvim. — Corbett se tiho nasmije. — Petnaest sam godina imao stalno zaposlenje.

— Kakav posao? — Lice joj se razvedri.

— Hm, nosio sam uniformu. Plavu uniformu sa širokim žutim prugama na hlačama.

— Konjanik! Petnaest godina? No, zacijelo vas ni stric Link neće moći nazvati skitnikom.

— Smijem li vas sada pozvati na večeru? Ili nekamo drugdje? Kako se zabavljaju ljudi u Seven Oaksu?

— Jednom mjesečno održava se ples u gradskoj vijećnici, no budući da je održan prošlog tjedna, moramo još dugo čekati slijedeći.

— Znači, u obzir dolazi večera?

— Pozovite me sutra — oklijevajući će djevojka — i ako još ni tada ne budem zaprosena...

— Vidjet ćete večeras dobrog Holdermana?

— Vidim ga već sada... iza vas...

Corbett je bio svu pažnju posvetio čavrljanju s djevojkom, pa nije čuo nikoga kako ulazi u trgovinu. Sada se naglo okrenuo i opazio zdepastog mladića koji je stajao pred tezgom i razgovarao s vlasnikom.

— Ja sam Jim Corbett. Ako se ne varam, vidio sam vas na pogrebu.

Tracy Holderman kratko kimne.

— Došli ste ovamo kako biste se zapoznali u Foresta — reče.

— Oho, to se već pročulo!

— Barney McGorkle je moj prijatelj — reče Holderman.

— No, nije i prijatelj vaše braće?

— Vi ste stranac, pa se neću uvrijediti, ali upamtite da se zovem Holderman i da mi se ne sviđaju prezirne napomene o drugim Holdermanima.

— Dobro, upamtit ću.

Corbett kimne, još jednom pogleda Cathy Brady i izide.

Pred hotelom ga dočeka Gregson.

— Poslali ste pismo? — zapita.

— Jesam, ali nije istina da je djevojka zauzeta.

— Onda je Tracy Holderman mnogo gluplji nego što sam mislio. Već godinu dana gleda zaljubljeno Cathy. Što još čeka?

— Možda suparnika.

— Namjeravate ostati neko vrijeme u Seven Oaksu?

— Možda. Čuli ste, naravno, da me pozvao Sam Forest i vjerojatno znate da njegova udovica ne upošljava nove ljude. Možete li mi objasniti gdje je ranč druge udovice, Hubbardove?

— Čujem da ona dobro kuha, ali ne plaća onako dobro kao Sam Forest. S druge strane, Holdermanovi uopće ne daju redovitu plaću. Dobiva se samo dio onoga što se uspije ukrasti. To nije nikakva tajna.

— o —

Corbett ugleda građevine na ranču Hubbardovih i prije nego što je skrenuo s glavne ceste. Isticala se bijela dvokatnica, sa stupovima duž pročelja. Nedaleko od nje vidjela se manja kuća, u kojoj su prvobitno živjeli Hubbardovi a sada je u njoj bio predradnik. Iza nje su se nalazile dvije kolibe za kauboje, gospodarske zgrade i obori.

Dok je sjedio na konju i promatrao imanje, iza najbližeg obora izide vlasnica. Cini'o se kao da će proći desetak metara od njega, no iznenada skrene prema njemu. Zaustavi se i pažljivo ga odmjeri pogledom.

Corbett joj kimne i pozdravi je.

— Prošlo je dvadeset godina, zar ne? — reče ona ravnodušno.

— Otprilike.

— Mnogo sam puta zamisljala ovaj trenutak i pripremala riječi, ali sada ih se više ne mogu sjetiti.

— I ja sam pripremio malen govor, no također sam ga zaboravio.

— Posljednje sam suze prolija 1859.

— Suze, gospodo?

— Gospodo — ponovi Alice. — Zar si tako mislio o meni sve ove godine? — Kad nije odgovorio, ona nastavi: — Tom je umro prije osam godina. Pokopavši njega, pokopala sam i sve svoje uspomene na njega, dobre i loše.

— On je bio vrlo vješt kad se služio držalom vila.

— Zato si došao ovamo? Da me podsjetiš na zlostavljanja u ono doba dok si još bio dječak?

— Ne, gospodo. Došao sam u Seven Oaks jer me pozvao Sam Forest.

Pogled joj se zaustavi na vinčesterki u navlaci na sedlu i revolveru o boku. Kao da se snužđila.

— A, zato si došao!

— Prvi čovjek s kojim sam razgovarao bio je šerif. Ispričao mi je što se dogodilo Samu i objasnio da ću se lako zaposliti. Rekao je da Holdermanovi traže revolveraše... a i Hubbardova udovica.

Oči joj načas bljesnu, no nije progovorila.

— Gospodo, vrlo sam vješt u svom poslu. Prvog sam čovjeka ubio prije nego što sam navršio sedamnaest godina. Da sam za svakoga urezivao po jedan znak, imao bih na revolveru već trideset četiri ureza.

— Ako si završio — reče Alice Hubbard — prihvatit ću se opet posla.

Corbett pozdravi i odjaše, a Alice uđe u kuću. Sjedne u stolicu za ljuljanje i počne se zamišljeno njihati.

— o —

Na ranču petnaestak kilometara od kuće Hubbardovih još je jedna udovica sjedila u stolici za ljuljanje i prisjećala se prošlosti. Međutim, ona nije bila sama. Uz nju je bila kćerka Julie. Djevojka je u dva sata poslužila jelo, ali majka nije htjela jesti. Potom je oprala posuđe i radila u kuhinji što je duže mogla. Naposljetku se djevojka više nije mogla svladati.

— Zašto ne prodaš ranč? — provali iz nje.

— Neću — odgovori nakon nekog vremena majka. — Tvoj otac je pokopan ovdje, i ja ću ostati ovdje... dok i mene ne pokopaš.

— Ali, tebi se nikada nije svidao ranč! — Uvijek si govorila ocu da se želješ odseliti, govorila si i meni...

— Ne sviđa mi se ranč. Ne sviđa mi se ono što se učinilo... što se moralo učiniti, ali to se nije svidalo ni tvom ocu.

— On je volio ranč! — uzvikne Julie.

— U to je htio uvjeriti okolinu. Ja to najbolje znam. Već godinama nije pričao o tome. Samo je činio ono što je morao. Međutim, nekoć mi se... kad smo se tek naselili ovdje... obraćao noću. Katkad bi se gotovo razbolio zbog onoga što se zbilo tijekom dana, zbog neke borbe ili... — Ona prekine misao. — Ostario je i sve mu je došlo logdilo. Stoga je, vjerojatno, i pozvao detektiva.

— Detektiva?

— Za protekla dva dana nisam otvarala poštu. Ovo sam pronašla prije jednog sata...

Julie uzme pismo i pročita ga.

... Uvjeti koje ste spomenuli u svom pismu prihvatljivi su, pa sam danas poslao k Vama detektiva. On je vrlo sposoban čovjek i silno povjerljiv. Predstaviti će se samo Vama. Stekao je bogato iskustvo u detektivskom i u svom bivšem poslu, koji neću potanko objašnjavati. Dovoljno je ako kažem da se potpuno pouzdam u njega i smatram ga osobito prikladnim za opasan zadatak kao što bi mogao biti onaj koji ste spomenuli.

Zahvaljujući na čeku, pozdravljam Vas s poštovanjem.

Amos Jarvis

iz 'Detektivske agencije Jarvis'.

— Zar ti... zar ti tata nije rekao da će pozvati detektiva? — zapita Julie.

— Vjerojatno nije želio da brinem. Inače je vrlo rijetko tajio bilo što pred mnom.

— U pismu ne piše kad će detektiv stići.

— Piše da je poslan istog dana kad i pismo. Ono je napisano prije pet dana. Prema tome, i on je mogao stići.

— Danas je pogrebu prisustvovao neki stranac — prozbori iznenada Julie. — Poslije mi je Barney pričao o

njemu i rekao kako taj neznanac tvrdi da ga je otac pozvao kao... kao revolveraša. Uvrijeđen je što mu otac nije ništa rekao o tom čovjeku.

Ako mu nije ništa rekao, to je znak da nije htio da Barney bilo što zna. — Gospoda Forest se namršti. — Baš o tome mi je tvoj otac pričao dan uoči smrti. Kazao je da je stigao do točke gdje više nikome ne može vjerovati.

— Ali, Barney je naš predradnik! U nas je već četiri godine. Osim toga... — Julie zašuti, a onda upita: — Je li ti tata ikada rekao što misli o... o Barneyju i meni?

— Uvijek je govorio kako moraš živjeti svoj život i kako mi nemamo pravo napadati tvoj izbor muža ili utjecati na nj.

— Majko, hoću istinu! Moraš mi je reći. Ocu se nije svidao Barney?

— Tvoj otac je mrtav. Neću ga sada iznevjeriti.

Julie je dugo šutjela, razmišljala a onda odlučila.

— Što ćeš s detektivom? — upita.

— Upravo sam o tome razmišljala. Iskreno rečeno, ne znam što da radim. Tvoj je otac, očito, pos'ao ček agenciji u Chicago. Mislim da je najbolje ako im ostavimo taj novac i rećemo čovjeku neka se vrati u Chicago.

— Vrlo dobro znaš, majko, da je ocu bilo mrsko odustajanje. Kad bi god nešto započeo, to bi i završio.

— Misliš, trebalo bi pustiti neka detektiv uradi ono za što je unajmljen?

— Da, uvjerena sam da bi to tati bilo najmilije.

— Slažem se s tobom. Reći ću to detektivu kad dođe.

— Zašto bismo čekali? Ako je stranac koji je prisustvovao pokopu detektiv, onda je nesumnjivo da je u hotelu u Seven Oaksu. Odjahat ću u grad i izvijestiti ga što smo odlučile.

Julie žurno ode u svoju sobu i preodjene se. Ubrzo izađe iz kuće i žustrim se koracima uputi prema oboru. Skine sa stupa laso, uđe u logor i uhvati konja. Počne ga sedlati.

Upravo je pritezala kolan kad je naišao Barney McCorkle.

— Kamo ćeš? — upita.

— Ma'o ću projahati uokolo Dojadlo mi je boravak u kući.

— Pričekaj da uhvatim konja, pa ću poći s tobom.

— Ne, želim biti sama.

— To je u redu. Jahat ću iza tebe. Bit ću ti pri ruci ako se predomisliš i zaželiš razgovora.

— Odjahat ću u grad — reče srdito Julie — i želim odjahati sama.

— Dobro dobro. Znam da si nervozna i uzrujana zbog onoga što se dogodilo, ali ne moraš se derati na mene.

— Nisam se htjela derati, Barney. Jednostavno, baš je onako kao što si rekao: nervozna sam. Odjahat ću u grad i neću se dugo zadržati.

McCorkle kimne i uhvati je za ruku. Pokuša je okrenuti kako bi je mogao zagrliti, ali ona ga odgurne.

— Nisam raspoložena, Barney!

— Neka ide sve do vrata, Julie! — razljuti se on. — U posljednje vrijeme nisi nikad raspoložena, i već mi je dosta toga. Tebi i tvojoj majci sam potreban da bih upravljao rančem...

— Čini mi se da si rekao već previše, Barney.

— Nisam rekao još ni pola. Na pašnjacima vlada pravi rat, koji je djelomično skrivio i tvoj otac. Štoviše, pozvao je nekog čovjeka a da se nije sa mnom posavjetovao. I to nakon svega što sam učinio za njega...

— Nije imao povjerenja u tebe, Barney. Nije ti ništa rekao o detektivu zato što ti nije vjerovao.

— Detektivu? — uzvikne McCorkle, no naglo se smiri i upita: — Onaj revolveraš je detektiv?

Julie shvati da se zaletjela i pokuša to ispraviti.

— Ne znam. Vidjela... vidjela sam ga danas na pogrebu. Možda je detektiv. Ne znam pouzdano. Uostalom, prekasno je...

— Dabome, on je detektiv! Mogao sam to odmah naslutiti! — McCorkleu iznenada zasjaše oči. — A, brzo ću se ja njega riješiti. — Krene prema vratima obora.

— Barney — vikne panično Julie — što namjeravaš?

— Otići ću u grad i reći mu da obitelji Forest nije potreban detektiv i neka se tornja iz Seven Oaks.

— Ne smiješ to učiniti! Majka i ja smo razgovarale i zaključile kako želimo da ostane ovdje...

Međutim, McCorkle nije slušao. Utrčao je u obor i krenuo prema svom najdražem konju.

Julie je nekoliko časaka stajala, zaprepaštena iznenadnim razvojem događaja, a onda skoči u sedlo i odgalopirala.

III

Corbett je poslije večere sjeo na klupu ispred hotela. Baš je zapalio cigaru kad ugleda nekog jahača. Prepozna Julie Forest.

Djevojka hitro sjaše, prebaci uzde preko prečke za vezanje i priđe mu.

— Vi ste detektiv — reče mu otvoreno.

— U životu su me već svakako nazivali... — započne. Iznenadio se.

— Nemam vremena za traćenje — prekine ga Julie, nestrpljivo odmahnuvši rukom. — Danas ste prisustvovali pogrebu, a vi ste jedini stranac u gradu. Jeste li ili niste čovjek kojeg je pozvao moj otac?

Corbett se žurno osvrne. Na ulici nije nikoga bilo u blizini, ali vlasnik je hotela iznutra, ako napne uši, mogao bi čuti razgovor.

— Da, pozvao me vaš otac — odgovori tiho.

— Barney McCorkle kaže da ste revolveraš. Moram saznati istinu. Jeste li revolveraš ili detektiv?

— Vaš je otac mrtav i više ne postoji razlog zbog kojeg me pozvao.

— Pitala sam vas — ponovi Julie uzbuđeno — jeste li detektiv?

— Jesam.

— Zašto vas je otac pozvao?

— Znam samo to da je poslao mom poslodavcu pismo i ček. Napomenuo je da ga netko želi ubiti, i želio da dođe jedan detektiv i uhapsi tu osobu.

— Je li otkrio o kome je riječ?

— Nije. Najvjerojatnije, nije ni znao. Napomenuo je da vlada pravi rat između njega i još dvaju ranča i da ne može vjerovati više nikome.

— Kažete da je poslao ček. Na koliko?

— Pet stotina dolara. Pisao je da će platiti još tisuću kad bude obavljen posao.

— Onda obavite posao. Pronađite čovjeka koji mi je ubio oca!

— Zar ne bi trebalo da takvu odluku donese vaša majka? — Corbett je oklijevao.

— Nisam dojahala ovamo na svoju ruku. Razgovarala sam najprije s majkom. I ona želi da uhvatite ubojicu.

Corbett pogleda mimo djevojke koja koji im se približavao laganim kasom. Na njemu je jahao Barney McCorkle.

— A što je s vašim predradnikom?

— On ne može o tome odlučivati. Nije član obitelji... barem zasad.

I Julie začuje topot pa se okrene.

McCorkle skoči s konja, ne obazirući se na djevojku, i krene prema Corbettu.

— Gospodine detektive — reče — imate pola sata da se izgubite iz grada.

— Barney — uzvikne Julie — nemaš pravo da me slijediš!

— Netko se mora brinuti o tebi, a tko ima veće pravo od mene?

— Ti si samo zaposlen na ranču — odvrati zajedljivo Julie Forest. — Možemo te i otpustiti.

McCorkleu se njene riječi nisu nimalo svidjele, ali umjesto da odgovori njoj, ponovo se obrati Corbettu.

— Gubi se!

Ispruži desnu ruku kako bi odgurao Corbetta i potkrijepio svoju zapovijed. No, nije ga uspio ni dotaknuti, jer ga Corbett naglo pogodi šakom u bradu. Predradnik zatetura u stranu. Uhvati ravnotežu i, pogurivši se, zapanjeno se zagleda u Corbetta.

— Drago mi je što si to učinio — izusti zadihano. — Olakšao si mi posao. Premlati ću te nasmrtno. To će te opametiti.

Naglo navali, zamahnuvši objema rukama.

Corbett je bio spreman. Izmakne se, tako da mu je protivnikova šaka samo okrnula rame, zatim udari McCorklea svom snagom u želudac.

Predradnik se skvrči, stenjući. Držeći se za želudac, padne na koljena, zatim na lice. Trzao se nekoliko trenutaka, hvatajući zrak, a onda se uspije podići na koljena. Još se držeći za želudac, pogleda Corbetta.

— Mogao bih te udariti nogom u lice — reče hladno Jim — što bi ti vjerojatno učinilo na mom mjestu, ali pričekat ću da ustaneš.

McCorkle se nesigurno digne, a Corbett korakne prema njemu. No, predradnik smjesta otetura u stranu, neprekidno se držeći za trbuh. Teško se popne na konja.

— Možeš se smatrati mrtvim, detektive — reče, okrene konja i potjera ga.

— Dakle, Barney McCorkle je prvi put poražen — progovori hotelijer Gregson, stojeći iza Corbetta. — Baš mi je drago.

— Učinit ćete ono što sam vas zamolila? — zapita nesigurno Julie.

— Hoću — odgovori Corbett.

Djevojka se naglo okrene, pritrčavši svom konju i uspne se u sedlo, pa odgalopira za predradnikom.

Corbett je gledao za njom.

— Znači, vi ste detektiv? — prozbori Gregson.

— Do vraga, čuvajte to za sebe! — Corbett ga srdito pogleda. — Ionako je već previše ljudi doznalo istinu.

— E, u Seven Oaksu nam je manjkao još samo detektiv. — Hotelijer se smijuljio. Onda se naglo uozbilji i podigne ruku kao da se brani. — Ja sam uz vas, Corbette. Nikada mi se nije svidao Barney McCorkle i ne mogu biti protiv onoga tko ga je uspio pretučiti.

Jim krene prema krčmi. Međutim, prije nego što je prešao dvadesetak metara, preprječi mu put neki prilično nizak, nabijen tridesetogodišnjak. Na prsluku mu se ljescala zvijezda.

— Kakva je to bila gužva s McCorkleom? — upita.

— Nije mu se svidjelo moje lice, pa ga je htio izmijeniti — odgovori Corbett, zastavši.

— Jeste li uplatili životno osiguranje?

— Nisam.

— Da sam na vašem mjestu, uplatio bih. Zovem se Eben Smith i pomažem šerifu.

— Eben Smith — ponovi zamišljeno Corbett. — Čuo sam o vama, ali nisam očekivao da ćete nositi zvijezdu.

— Link kaže da vas je pozvao Sam Forest. Namjeravate ostati neko vrijeme?

— Da... neko vrijeme.
— Linka nije briga što činite jedan drugome, momci, ali zadržite to između sebe, inače ćete imati posla sa mnom.

— A to ne bi bilo dobro, ha?
— Prihvatio sam ovaj posao zato što mi je dosadilo neprekidno dokazivati ljudima da rukujem revolverom brže nego oni, a nisam htio stalno bježati. Međutim, nisam postao nimalo sporiji. Nadam se da me razumijete. Dobivam šezdeset dolara mjesečno i povremeno poneku nagradu. — Smith zamišljeno pogleda Corbetta. — Postoji li neka tjeratica za vama?

— Ne postoji.
— Mi ih redovito dobivamo. Provjerit ću da li govorite istinu.
— Nigdje ne postoji nikakva tjeratica za mnom.

Smith zamišljeno kimne i ode, a Corbett uđe u krčmu.

Bi'la je gotovo puna. Za dva stola igrao se poker; oko jednoga su sjedila četiri kartaša za drugim pet. Među onom petoricom bio je Jeff Brady, brat šerifa Linka Bradyja.

Corbett naruči pivo i pride petorici kartaša, pa upita:

— Smijem li se pridružiti igri? — Pristali su, pa je sjeo. — Zovem se Jim Corbett — predstavi se.

— Znamo mi već sve o vama — progovori Brady. — Ovo je malen gradić. Ja sam Jeff Brady. — Pokaže čovjeka s desne strane. — Tolliver. — Zatim Blake, Menzies i mjesni predstavnik »Wells Farga«: Dick Bonner...

— Ako izgubim još dvije partije, više ne mogu sudjelovati u igri — progunda Bonner, pred kojim je bilo najmanje novca.

Započne igra. Corbett je napeto promatrao svoje karte. Imao je par kraljeva, jednog asa, sedmicu i četvorku. Zatraži nove karte.

Počese se nadmetati.
Bonneru ponestade novca, pa više nije mogao pratiti igru. Zatraži zajam.
— Dobro znaš da se igra za gotovinu — upozori ga Brady.

— Baš sada kad imam dobre karte ne mogu igrati — požali se Bonner.

— Što se mene tiče, možete — reče Corbett. — Nitko me nije na početku obavijestio da se igra samo za gotovinu.

Bonner se uhvati za to.

— Onda, što kažeš, Brady? — zapita.

— Stranac je u pravu — odvrati kolebljivo Brady — ali...

— Samo ovaj put! — uzvikne Bonner. — Gubio sam cijelu večer.

— Ja nemam ništa protiv — reče Corbett.

— A ti? — obrati se Bonner grozničavo Jeffu Bradyju.

— Dobro, može — promrmlja Brady.

Igra se nastavi. Ponovno su ulagali novac. Bonner je bio sve uzbuđeniji.

Par dama i trojki — objavi Brady.

— Tri dečka — uzvikne Bonner, koji nije imao strpljenja da čeka Corbetta.

— Tri kralja — progovori Jim.

— Uletio sam u klopku — promrmlja zaprepašteno Bonner. — Nije nikakvo čudo što ste mi dopustili da igram na dug.

— Ja sam mislio da si ti, Bonneru, najjači — veselo će Brady.

— Dugujem dvadeset jedan dolar — progunda Bonner i žustro ustane. — Platit ću ujutro.

Stolu pride Eben Smith i bezbrižno sjedne.

— Poker se isplati bolje nego detektivski posao — napomene.

U hipu zaviada muk Vidjevši da su se svi zagledali u Corbetta. Smith se zlobno nasmije.

— Podijelite mi karte. Oduvijek me zanima znaju li detektivi kartati poker. — Na jednom se pokuša učiniti posve bezaznim i zbunjeno pogleda oko sebe. — Izbrbljao sam nešto, momci? A što ste vi mislili da je on? Trgovački putnik koji prodaje sukna?

Corbett pokupi novac.

— Večeras ću rano leći — reče i pripremi se da ustane.

— Ne idite — pokuša ga zadržati Smith. — Ja sam novajlija, pa b'h mogao ponešto naučiti od vas. Za koju agenciju radite? Pinkertonovu? A ne, sjetio sam se. Jarvisovu agenciju iz Chicaga. Navodno, strahovito su sposobni.

— Laku noć, svima. — Jim ustane.

— Uvijek prekinete igru kad dobijete? — izazove ga Eben Smith.

— To je najpametnije — odvrati Corbett i mirno ode.

Približivši se hotelu, Corbett opazi da na klupi kraj vrata netko sjedi. Bio je to šerif Link Brady.

— Onaj vaš pomoćnik vrlo je brbljav — reče Corbett.

— Nije samo brbljav, već je i brz revolveraš.

— Uvijek postoji netko brz. Prije ili kasnije moraju se sresti.

— Izbrbljavao je da ste detektiv? — Brady se nakesi.

— Da. Gdje je to doznao?

— Ne znam. Eben ima vlastiti izvor podataka. Prilično je šutljiv što se toga tiče, a ja ga ne ispitujem. Meni je bitno da je on dobar pomoćnik.

— Čudim se što ste dali zvijezdu čovjeku takve prošlosti.

— Ah, dobro sam razmislio i posavjetovao se s nekim ovdašnjim utjecajnim ljudima. Oni su zaključili da, s obzirom na ovdašnje prilike, ne bi bilo loše imati nekoga tko se može ravnopravno suprotstaviti onom soju ljudi koji je u posljednje vrijeme nahrupio ovamo! Da, kad već govorim o tome, htio bih razgovarati s vama. Jutros ste me naveli na pomisao da ste i vi jedan od takvih revolveraša. Niste mi rekli da vas je Sam pozvao zato što ste detektiv.

— Ja radim za Jarvisa, iz Chicaga. — On mi naređuje, a ovaj put mi je rekao da šutim.

— Svakako. Da ste mi to odmah ispričali, ja bih sačuvao tajnu i vjerovatno uspio prisiliti Smitha da šuti. — Šerif ustane. — Ne mislite li kako bi bilo dobro da surađujete sa mnom?

— Ne, ne mislim.

— Dobro, kako hoćete. Ako upadnete u neprilike, izvlačite se sami. — Šerif kratko kimne i ode preko ulice, prema svom uredu.

Corbett je prvobitno namjeravao leći, ali se previše razjutio, pa je htio još malo prošetati. Prođe mimo krčme i opazi da u Bradyjevoj trgovini još gori svjetlo. Kroz prozor ugleda za tezgom Cathy, kako čita knjigu. Otvori vrata i uđe.

— O, dobra večer! — veselo ga dočeka djevojka, digavši pogled s knjige. — Trebate li opet marku za pismo?

— Ne, privremeno mi nije potrebna. Trgovina je otvorena svake večeri?

— Do devet sati, ali ja ponajčešće ne radim tu. Samo sam srijedom uvečer

u trgovini, jer tada tata karta. Nije bilo nijednog kupca već dvadeset minuta. — Ona se prividno namršti. — Zaboravila sam da se ljutim na vas.

— Ljutite se? Zasto?

— Popodne, kad sam pokušavala odgonetnuti čime se bavite, niste mi kazali da ste detektiv.

— Dakle, vijesti se uistinu brzo šire. Kada ste to doznali?

— Prije dvadeset minuta, od posljednjeg kupca.

— A tko je to bio?

— Šerifov pomoćnik. Kupio je vrećicu duhana.

— On mi zaista dosađuje. — Nastavi li tako, neće moći pušiti.

— Pretući ćete ga? Doista ste opasni. Međutim, vi premalo znate o našem Ebaru. On se ne bori škama. On je revolveraš... navodno, jedan od najboljih.

Corbett samo odmahne rukom.

— Sutra uvečer ne radite, zar ne?

— Ne.

— Imali ste dovoljno vremena da razmislite. Što je s onom večerom koju sam vam predložio?

Ona zatrese glavom.

— Možda je negdje drugdje, na primjer u Chicagu, detektiv ugledan građanin, ali ne i ovdje.

— Znam. Ovdje revolveraš postaje šerifovim pomoćnikom.

Cathy naglo zatvori knjigu.

— Devet je sati — promrmlja. — Vrijeme je da zatvorim trgovinu.

— Laku noć! — pozdravi je Corbett.

— o —

Sutradan, dok je Jim zajutarkovao u hotelskoj b'agovaonici, stolu pride Dick Bonner, predstavnik »Wells Far- ga«.

— Smijem li vam se pridružiti? — zapita.

— Samo izvolite.

— Je li istina ono što je sinoć rekao Smith? — prozbori Bonner kad je sjeo. — Vi ste detektiv?

— Zar ste zbog toga uznemireni?

— Nisam baš osobito sretan — prizna usplahireni Bonner.

— Pronevjerili ste novac?

— To je grozna optužba! — uzvikne prestrašeno Bonner.

— Svakako, ako nije istina...

— Nijel! Katkad, kad sam bez novca... ovaj, uzmem malen predujem...

— Zna li to vaše poduzeće?
— Pa, ne zna. Ne bi... ne bi to odobrili.

— Sad sam se sjetio... dugujete mi dvadeset jedan dolar.

Bonnerovo lice oda da je vrlo nesretnan zbog toga.

— Biste li pričekali do prvoga? Preostalo je samo nekoliko dana...

— Jedanaesti!

— Prilično sam kratak ovaj mjesec.

— Za koliko ste prekratki?

— Stotinu dolara. Možda i malo više...

— Koliko više?

— Zapravo, riječ je o dvije stotine.

— Koliko vas plaća »Wells Fargo«?

— Šezdeset dolara na mjesec.

— Hm, dosta ste u škripcu. Uzeli ste unaprijed tri mjesečne plaće. — Corbett ga prodorno pogleda. — To jest, ako ste mi rekli istinu.

— Nedostajete su mi dvije stotine prošlog mjeseca — promrmlja Bonner. — Rekao sam poduzeću da nam jedna bogata mušterija nije platila. Zahtijevaju da ovaj mjesec utjeram dug.

— Riječ je o trgovcu Bradyju?

— Ne, o jednom rančeru. Zapravo, o Hubbardovoj udovici.

— Međutim, ona je platila?

Bonner kimne.

Kad je stolu prišla poslužiteljica, Corbett naruči doručak i za Bonnera.

— Došli ste ovamo... zbog istrage o meni? — progovori napokon Bonner.

— Slutio sam da vas to muči. — Corbett se smijuljio. — Ne, ja ne radim za »Wells Fargo«.

— Eben kaže da su vas Forestovi pozvali ovamo. No, ja sam pomislio da je to, možda, samo varka.

— Nije — odvrati Corbett, pa dodaje: — Očito, mnogo se družite s ljudima. Što mislite, tko je dočekao u zasjedi Foresta?

Bonner se uznemireno osvrne.

— Ne bih bio pametan kad bih se bavio takvim nagađanjima. Štoviše, bilo bi to najgluplje što se u ovom gradu može učiniti.

— Onda budite glupi!

— Neću, Corbette, neću. Ja sam u ovom gradu tri godine i vidio sam što se sprema. U pitanju je borba za prevlast, a ja želim ostati po strani. Ovdje ima previše ljudi koji se bez oklijeva-

nja služe revolverima. Zar niste zato i vi došli?

— Za mene je sve to samo posao.

— Taj posao nije moj.

— A što je vaš posao? Kartanje pokera?

— A, s tim je gotovo. Dosta mi je — reče vatreno Bonner. — Nikada više neću...

— Do večeras. Dugujete četiri stotine dolara. Pokušat ćete se dočepati novca...

— Neću. Opametio sam se.

— Ja sam sinoć dobio stotinu dolara — reče Corbett — i to samo u jednoj partiji. Četiri takve igre podmirile bi vaš dug.

— Znam, ali s obzirom na smolu koja me prati... — Bonner zatrese glavom.

— Da li biste se rado dočepali onih stotinu dolara koje sam sinoć dobio?

— I te kako! — Bonnerove se oči suze. — Kako to mislite?

— Potrebna su mi neka obavještenja. — Stranac, pogotovo detektiv, ne može se lako dočepati takvih podataka. Riječ je o onome što vi već znate.

— Na primjer?

— Koliko je revolveraša stiglo u ovaj kraj za protekla tri mjeseca? Koliko ih je i tko ih je pozvao?

— Drugim riječima, hoćete da budem vaš uroda?

— Ne, pružam vam priliku da zaradite stotinu dolara. Možda vas večeras posluži sreća, ako imate dovoljno velik ulog.

Taj je mamac bio neodoljiv za strastvenog kockara.

— A što je s dvadeset jednim dolarom koji vama dugujem?

— To je posebna nagrada.

— Pružite mi novac ispod stola — reče tiho Bonner.

Corbett izvadi iz džepa snop novčanica, odbroji stotinu dolara i daje ih Bonneru ispod stola.

— Hoćete li mi već danas pribaviti obavještenja? — zapita.

— Vjerujem da hoću. Link Brady vodi računa o pridošlicama. Dijeli s Ebenom Smithom nagrade što su obećane za one za kojima su izdane tjeralice.

— Taj Smith se, dakle, pretvorio u lovca na nagrade — promrmlja Cor-

bett. — Negdje bi netko mogao raspisati nagradu i na njegovu glavu.

— Čim je dobio stotinu dolara, Bonner je oživio.

— U svom sam poslu doznao štošta o odmetnicima — pričao je. — Barem pola ih je krenulo tim putem zato što nisu imali posla. Tko ima posao, pošten je...

— Ne baš uvijek — podsjeti ga obzirno Corbett.

— Tko izgubi posao, traži laku zaradu — promrmlja Bonner, namrštitivši se.

Corbett plati doručak i izide iz blagovaonice.

U javnoj konjušnici, uvjerio se da mu je konj uredan i dobro nahanjen.

— Jedan dolar — zatraži konjušar.

— Ostat ću ovdje nekoliko dana — odgovori Corbett. — Platić ću vam prije odlaska.

— A, ne! Plaćajte svakog dana. Znam tko ste. Upadnete li u zasjedu, ostat ću na cjedilu.

Corbett se osmjehne i plati. Uzjaše i kasom potjera konja prema ranču Forestovih.

IV

Kad se na vidiku pojavio Corbett, Barney McCorkle je upravo bio u oboru s jednim kaubojem koji se prozvao Hardee, prema južnjačkom generalu istog imena; za Hardeem se pod drugim imenom tragalo u Idaho i Montani.

— To je onaj čikaški detektiv — uzvikne McCorkle. — Podli nitkovi! Dat ću ti stotinu iz vlastitog džepa ako ga udešiš.

Hardee živnu; jednom je ubio čovjeka za dva i po dolara.

McCorkle krene prema Corbettu, koji je sjahao i dovikne:

— Hrabar si kad si došao ovamo.

— Ja radim za gospođicu i gospođu Forest. Ako one žele da razgovaram s tobom, razgovarat ću. Međutim, do tada...

— Vrlo ošale riječi — umiješa se revolveraš Hardee. — U mom zavičaju

mora svatko tko tako govori potkrijepiti svoje riječi.

— A gdje je taj zavičaj? — odrešito će Corbett. Oči mu se suze dok je odmjeravao pogledom Hardeea. — Nemoj mi reći; pokušat ću pogoditi. Montana! Ondje sam jednom naletio na nekog podlog napadača iz zasjede... zvao se Fickett i vraški je nalikovao tebi...

Hardee zapanjeno zine. Tek poslije nekoliko trenutaka zatvori usta.

— Onda, Fickette? — prezirno upita Corbett.

Hardee, bivši Fickett, samo zatrese glavom.

— Kakva je nagrada raspisana na tebe u Montani, Fickette? — nastavi Corbett. — Pet stotina? Znam neke ljude koji bi za pet stotina prodali i vlastitu mater. Na primjer, ti. A i Eben Smith, šerifov pomoćnik.

Pričeka tren-dva da Hardee odgovori ili posegne za revolverom, a onda im obajici okrene leđa i krene prema kući. Iznenadi se ugledavši na trijemu gospođu Forest. Očito, vidjela je sve.

Pozdravi je i predstavi se, a ona ga pozove u kuću.

— Znači, ipak si plašljivac! — okomi se McCorkle na svog revolveraša.

— Samo sam oprezan — progunda Hardee. — Taj čovo je najgrublji, najžilaviji kujin sin u cijeloj vojsci.

— Vojsci!

— Da, u Montani je bio u vojsci. Narednik Corbett iz Devetog konjaničkog puka. Vidio sam ga kad je jednom potpuno sâm očistio krčmu... ubio je jednog čovjeka, trajno onesposobio dvojicu i razbio nekoliko glava.

— Dobra, zna se boriti šakama, ali ti imaš revolver...

— Ima ga i on — progunda Hardee. — U vojsci je bio najbolji strijelac. Već je ondje nosio posebne korice... ne onakve kakve su uobičajene uz uniformu... i prerađen revolver.

Za to je vrijeme Corbett sjedio u maloj dnevnoj sobi, besprijeckorno čistoj, i zbunjeno se meškoltio na stolici dok je čekao da gospođa Forest započne pravu temu.

— Budući da sam bila u braku sa Samom Forestom više od dvadeset pet godina, prilično dobro znam kakvi su bili njegovi stavovi — pričala je. — Prozvali su ga kudravim vukom, ali

njemu su, zapravo, bile mrske borbe. Međutim, uvijek je govorio da čovjek mora hodati kroz život uspravno i gledati svakome u oči, a to ne može ako se ne bori. Život ne vrijedi ništa ako se pretvori u neprekidan strah. Ogorčeno je branio ono što je stvorio i smatrao je da nitko nema pravo na ono što nije stekao radom.

— Potpuno se slažem s tim mišljenjem. — Ja sam od četrnaeste godine prepušten samome sebi, i sve što imam stekao sam radom.

— Bio je dobar muž i otac — nastavi gospoda Forest. Malo je oklijevala. — Iskreno rečeno, nije mu se baš sviđao odnos između našeg predradnika i naše kćerke, ali je smatrao da Julie mora sama odlučiti, bez tuđeg utjecaja.

— Ja sam odlučila — umiješa se Julie, došavši iz susjedne sobe. — Sinoć sam prekinula s Barneyjem.

— Oprost, Julie, mislila sam da nas ne možeš čuti. Smatram da gospodin Corbett treba da dozna sve što bi mu moglo pomoći pri poslu.

— Ne ljutim se, majko.

— McCorkle će napustiti ranč? — upita Corbett.

Majka i kćerka se brzo pogledaju.

— O tome još nismo razgovarale — odgovori gospoda Forest. — Znam da ga je moj muž smatrao sposobnim predradnikom...

— Moj prekid s njim nema nikakve veze s njegovim radom — brzo će Julie. — Dokle god gleda svoja posla...

— Nisam smio postaviti to pitanje — reče Corbett. — Samo, možda ću često biti na ranču, a ne bih se htio tući s njim kad ga god sretnem.

— On zna da ste detektiv — reče gospoda Forest. — Naredit ću mu da surađuje s vama.

— Još samo nešto. — Jim ustane. — Odnosi vašeg muža s Holdermanovima nisu bili baš dobri, zar ne?

— Oni su kradljivci i odmetnici...

— Tracy nije — upadne joj u riječ Julie.

— Da, moj muž je imao dobro mišljenje o Tracyju. Međutim, Pete i oni njegovi neofesanci, Pete mlađi i Quincy, tako su drski da su čak jučer prisustvovali pogrebu. Nesumnjivo netko je od njih ubio Sama.

— Ne smijemo tako govoriti, majko — uznemirena će Julie. — Nemamo dokaza.

— Imat ćemo ih — odvraći odlučno gospoda Forest. — Vi ćete ih pribaviti Corbette. Uvjerena sam da hoćete. Holdermanovi su u prisnim odnosima s odmetnicima iz gorja, a na tu stranu otjerana je stoka. Šerif se ne usuđuje otići u planine, pa ni bilo tko drugi. No, Holdermanovi su svaki čas u brdima. Ondje su nekoć živjeli. Spustili su se u dolinu kad smo se mi ovdje naselili.

— Posjetit ću Holdermanove čim odem odatde — najavi Corbett.

— Ne bih vam to savjetovala.

— Koješta, majko — reče Julie. — Ta, nisu tako ludi da u svom dvorištu pucaju danju u nekoga.

— Ipak — promrmlja gospoda Forest, mršteći se — recite im kako znamo da ćete ih posjetiti.

Corbett prihvati savjet, pozdravi i ode. Vani se ogleda no McCorklea i Hardeea nije bilo nigdje.

Približavao se cesti što je vodila na jugoistok kad na pašnjaku s druge strane ceste ugleda dva jahača. Stigavši do ceste, pričekala ih.

Jahači se naglo zaustave na južnom rubu ceste, ali se ne popeše na nju. Jedan je bio dvadesetogodišnjak, nemirnih očiju, drugi visok i zgodan četrdesetogodišnjak.

— Nisam li vas jučer vidio na ranču »H povezano s H«? — zapita visoki.

— Na »H povezano s H«?

— Na ranču Hubbardovih. On se prostire ovdje.

— Da, bio sam jučer na ranču — odgovori Corbett. — Razgovarao sam s gospodom Hubbard.

— O čemu?

— Pitajte nju. Možda vam kaže.

— Ja sam Briggs, njezin predradnik — objasni visoki. — Nije nam drago da se stranci vrzmaju po našem pašnjaku.

— Onda bi trebalo da istaknete zabranu. Ili, još bolje, ogradite pašnjak.

— Razmišljamo o tome. Da nije skupo, vjerojatno bismo ga ogradili.

— Onda bi tek nastao pravi rat na pašnjacima. Kao u Teksasu.

— Da, ali oni u Teksasu nemaju kradljivaca stoke!

— Nemaju! Prije tri godine objavljen je u Teksasu popis osam tisuća

poznatih odmetnika. Mnogi su jeli ukradenu govedinu, a goveda koja nisu mogli pojesti tjerali su u New Mexico.

— Više ih nije osam tisuća — izjavi predradnik. — McNellyjevi rendžeri su barem polovicu istrijebili. Sada se neki od tih teksačkih odmetnika skrivaju u našim brdima. Možda u starog Petea Holdermana pronađete neke svoje prijatelje.

— Kakva je to šala?

— Jučer ste bili na našem ranču i tražili posao. Niste ga dobili. Sada dolazite od Forestovih. Prema tome, kako još možete otići osim Holdermanovima? Dobro su nam poznati putovi revolveraša.

Corbett zatrese glavom i šutke okrene konja, pa ga usmjeri prema ranču Holdermanovih.

Nije žurio. Stigavši do sporednog puteljka, ugleda dasku s imenom »Tracy Holderman« pribijenu za drvo. Skrene na taj puteljak. Kad je prešao oko kilometar i po i zastao na vrhu brežuljka, ugleda Tracyjevo bijedno imanje. Odmah je pomislio na Cathy Brady. Ako se uda za »dobrog« Holdermana, život joj neće biti lak.

— Ima li koga? — dovikne glasno Corbett jašući nizbrdo.

Iz drvene kolibe, oblijepljene blatom, izađe Tracy Holderman. Zavrnuo je rukave i imao na sebi čistu kecelju.

— Oprostite — reče — nisam vas čuo. Perem posuđe.

— Prijeko vam je potrebna žena — dobaci veselo Corbett.

Ta se napomena ne sviđa Tracyju.

— Slušajte, nemam vremena za goste — promrmlja. — Ako niste došli poslovno...

— Došao sam kao susjed k susjedu.

— Vraga je o tome riječ! Jučer ste se umiljavali kod Cathy, a sada ste došli da vidite u kakvoj bijedi živim. Vjerojatno želite iskoristiti tu okolnost pred Cathy. Ovo je malen posjed. Ja obavljam sav posao. Svojim sam rukama sagradio ovu kuću. Nemam novac u banci, ali imam osamdeset goveda. A što imate vi... osim brze ruke i revolvera?

Corbett zaplješće.

— Vrlo dobro, Tracy, vrlo dobro. Mladić pocrveni.

— Uživate u tome da ponižavate druge, Corbette?

— Ne bih rekao, Tracy. Smatrajte da sam zalutao. Uputio sam se k vašoj obitelji.

— Naravno — ogorčeno će mladić. — Oni su vaš soj. Stari će vas, vjerojatno zaposliti.

— Čekajte malo, Tracy! — uzvikne Corbett. — Zar niste sinoć bili u gradu?

— Vidjeli ste me u trgovini. Onda sam otišao kući.

— Onda ste vi, vjerojatno, jedini čovjek u ovom kraju koji ne zna da me šerifov pomoćnik Smith sinoć raskrinkao. Mislio sam da već svi u dolini znaju da sam detektiv.

— Detektiv! — izusti zapanjeno Tracy Holderman.

— Unajmio me Sam Forest. Slutio je da ga netko želi ubiti. Kao što se pokazalo, bio je u pravu. Stigao sam ova-mo tek jučer, ali obitelj želi da ostanem i pronađem ubojicu.

— Znači, zato ste krenuli k mojima? Oni će vas ubiti. Ako znaju da ste detektiv, nećete živu napustiti ranč.

— Vi svakako, najbolje poznajete oca i braću.

— Zato sam ih i napustio. Ne želim imati nikakve veze s njihovim... njihovim načinom života.

— Kupili ste ovaj ranč?

— Nisam. Tracy iznenađeno zatrepče očima. — Dobio sam ga od oca. Taj komadić zemlje jedino je što sam dobio od obitelji, pa mislim da imam pravo na to. Bilo mi je tek dvadeset godina kad sam se, prije osam godina, ovdje naselio. U početku sam imao samo tri goveda, koja sam kupio i pošteno platio. Povremeno moram poneko prodati, kako bih namakao gotovinu, ali neprekidno povećavam stado. Uspjet ću.

— Vjerujem da hoćete — reče Corbett i kimne mu. — Dakle, do viđenja!

— Ne zaboravite, upozorio sam vas. Ne idite onamo!

— A ja upozoravam vas, Tracy. — Corbett se osmijehne. — Zauzdajte onu svoju djevojku prije nego što je netko otme. Netko poput mene...

—o—

Alice Hubbard izađe iz trgovine. noseći u smeđoj papirnatnoj vreći robu koju je kupila. Pratila ju je Cathy

Brady, koja je nosila sličnu vreću. Staviše rebu u kola.

— Jučer me posjetio neki čovjek — reče Alice Hubbard kad se djevojka htjela vratiti u trgovinu. — On je stranac u gradu...

— Mislite na detektiva?

— Detektiva?! — zapanjeno usklikne Alice.

— Da, on je bio i u trgovini. Htio je ugovoriti sastanak sa mnom, ali ja nisam pristala. Zašto pitate?

— Htlo se zaposliti. Ovaj... da budem sasvim iskrena, zanima me da li je tvoj otac doznao nešto o njemu od svog brata, šerifa.

— Mislim da je stranac prevario i strica Linka. Pretvarao se da je revolveraš kojeg je pozvao Sam Forest. No, sinoć ga je raskrinkao Eben Smith, stričev pomoćnik. Sada svi u gradu znaju istinu. Nesumnjivo, došao je ovamo da bi pronašao Forestovog ubojicu. Zapravo, prevario je i mene. I ja sam pomislila da je revolveraš. Hoću reći, u posljednje ih je vrijeme došlo mnogo. — Ušuti zbunjeno. — Oprostite, gospođo Hubbard.

— Nisi rekla ništa ružno Cathy. Istina je da sam i ja unajmljivala revolveraše. Što sam drugo mogla kad su ih neprekidno dovodili Holdermanovi i Sam Forest? Klin se klinom izbija. Budući da sam žensko, moram biti dvostruko opreznija. Za proteklih sam šest mjeseci izgubila više od tisuću goveda.

— Znam. — To je strašno. Sada su počeli i ubijati. — Cathy naglo pokušava promijeniti temu. — Kakav je dojam ostavio na vas detektiv?

— Nisam znala da je detektiv. Razgovarajući s njim, smatrala sam ga revolverašem.

— To sam i ja mislila o njemu. Samo, izražavao se mnogo bolje nego kauboji i... učinio mi se prilično neobičnim, snažnim.

— Vjerojatno je vrlo sposoban detektiv — zamišljeno će Alice Hubbard. — Radi za Forestove?

— Da. No, zacijelo će mu biti uzaludan trud sada kad svi znaju da je detektiv.

Alice Hubbard rastreseno kimne i popne se u kola.

Odvezla se kroz glavnu ulicu i ubrzo stigla do raskršća odakle je vodio

put do njena ranča. No, nije skrenula ulijevo, već produži ravno.

Za četrdesetak minuta stigla je na ranč Forestovih. Dok je silazila s kola, iz kuće izađe Julie Forest.

— O, baš je lijepo što ste došli, gospođo Hubbard.

— Htjela bih pozdraviti tvoju majku, ali neću joj smetati ako nije raspoložena.

Julie brzo pogleda preko ramenā i približi se.

— Htjela bih da razgovarate s njom, gospođo Hubbard. Razgovor će joj pomoći.

— Dobro, Julie.

Gospođa Forest se vidljivo obradovala gošći. Julie im za nekoliko minuta donese kavu.

— Već odavno nismo imali goste — reče gospođa Forest. — Gotovo sam zaboravila kako se valja vladati.

Nijednom riječi nije spomenula nedavnu tragediju koja ju je zadesila. Za preostalih petnaestak minuta koje je Alice Hubbard provela s njom, razgovarale su o vremenu, pašnjacima, teškoćama u upravljanju rančom i kućanskim poslovima.

Julie se nije prevarila. Kad je Alice Hubbard ušla u kuću, gospođa Forest bila je potištena, a kad je izašla, bila je mnogo živahnija.

— Nagovori majku da me sutra posjeti — reče Alice Hubbard djevojci kad su se približile kolima. — O, bila sam u Seven Oaksu. Ondje se svašta naklapa o detektivu kojeg ste unajmili.

— Bio je jutros ovdje — odvrati Julie. — A sinoć se potukao u gradu s Barneyjem McCorkleom. Naš je predradnik suviše brbljao i izvukao je kraći kraj.

— Taj Corbett me posjetio jučer — reče Alice Hubbard. — Pravio se da je revolveraš koji traži posao.

— Ah, tako je htio prikriti istinu. Nije želio da svi doznaju da je detektiv. — Julie je grickala usnu. — Šteta što ga tata nije ranije pozvao.

— Ne smiješ na takav način razmišljati o prošlosti, Julie. Ne smiješ govoriti sebi: trebalo je da učinim ovo ili ono. Svatko postupa onako kako mu se u tom trenutku čini najbolje. Možda se i pogriješi, ali valja se pomiriti s onim što se učinilo. Ne smiješ

cijelog života jadikovati zbog svojih
grešaka.

—o—

Kad se približio ranču Holdermanovih, Corbett provjeri mehanizam vinčesterke i izvuče nekoliko puta revolver iz korica, kako bi se uvjerio da nigdje ne zapinje. Onda uspori konja, da bi mu sačuvao snagu ako bude morao bježati s ranča.

Pete Holderman je sjedio na trijemu zapuštene kuće. Uokolo su na zemlji ležale prazne limenke, boce i komadi stare orme. Pete se približavao šezdesetoj godini, a bio je snažan kao medvjed.

Kad je Corbett ujahao u dvorište, iz kolibe za kauboje iziđe mlađe izdanje Petea Holdermana. Ugledavši Jima naglo zastane.

— Dobar dan, stranče — dovikne Corbettu stari Holderman. — Sjašite i odmorite se malo.

— Kojeg vraga hoćete? — dobaci njegov potomak.

Corbett sjaše, ne obazirući se na mlađeg Holdermana.

— Zovem se Corbett — reče Peteu starijem. — Htio bih s vama razgovarati.

— Naravno. Zovete se Corbett, ha? — Pete se nagne naprijed. — Hej, vi ste jučer bili na pogrebu Sama Foresta. — Smijuljio se. — Odavno sam rekao Samu da ću biti na njegovoj sahrani. On je očekivao suprotno...

Mlađi se Pete iznenada raskorači pred Corbettom.

— Pitao sam vas nešto — zareži — i nisam dobio odgovor. Kojeg vraga hoćete?

— Pazi kako se vladaš — odvratí Corbett. — Razgovaram s tvojim ocem...

— Ruke uvis! — progovori iza njega glas. — Ako želiš posegnuti za oružjem, nemam ništa protiv. Baš ništa!

Umiješao se Quincy Holderman, koji se jučer obratio Corbettu za Forestovu ranču.

Jim shvati da je glupo uletio u klopku. Privukli su mu pažnju lukavi starac i ratoborno držanje njegova sina, pa mu se treći Holderman prišuljao s leđa. Bilo bi pravo samoubojstvo posegnuti za oružjem, pa podigne ruke.

— Razoružaj ga, Pete! — naredi Quincy, još stojeći iza Corbetta.

Mlađi Pete najprije priđe konju, izvuče pušku iz navlake i baci je prema trijemu, a zatim oduzme Corbettu revolver i baci ga za puškom.

— Odavno želim vidjeti još jednog detektiva — reče Pete stariji, smijući se, dok je silazio s trijema. — Prošli put sam vidio nekog Pinkertonova momka neposredno poslije rata. Tražio je pljačkaša banke i vjerovao da je ondje u brdima. Ako se ne varam, nikada se nije iz brda vratilo. — Zauzvavi se pred Corbettom i pažljivo ga odmjeri pogledom. — Mmm, visok je, ali nema baš mnogo mišića na kostima.

— Jedan je od žilavih — naruga se Pete mlađi.

— Možda. Radiš za Billyja Pinkertonu, sinko? — upita stari Pete.

— Ne — odgovori kratko Corbett.

— Dobro, ne moraš govoriti ako nećeš. Došao si da pronađeš one koji su iz zasjede ubili starog Sama Foresta, je li? I, dabome, pomislio si da je to naše djelo. Samo, mi to nismo učinili.

— Da ga malo obradimo, tata? — zapita Quincy.

— Upravo razmišljam o tome, sine — odgovori Stari Pete. — Ipak, htio bih najprije čuti ponešto od detektiva.

— Nećete ništa izvući iz mene — napomene osorno Corbett.

— To je govorio i onaj Pinkertonov čovjek — promrmlja stari Pete — neposredno poslije rata. Mmm, bilo je to prije četrnaest-petnaest godina. — Kimne. Stari je Sam Forest bio pravi kudravi vuk, najveći kujin sin u ovom kraju. Premlatlo sam ga kad je tek došao ovamo, ali ga to nije obeshrabrilo. Bio je vraški žilav. Samo jedan je čovjek žilaviji od njega. Ja. Uhvati ga, Quincy! I ti, Pete!

Quincy priđe Corbettu otraga i uhvati ga objema šakama za lijevu ruku. Pete priđe s druge strane, zgrabi ga za desnu ruku a svoju mu lijevu podlakticu gurne pod bradu i stegne mu grlo.

— Nije mi drago što moram postupiti ovako, Corbette — reče veselo stari Pete — ali odavno sam stvorio neka pravila. Prvo je da ne želim imati nikakva posla s predstavnicima zakona. Znam, ti nisi pravi predstavnik zakona, već samo detektiv, ali drugo pravi-

lo zabranjuje detektivima da kroče na moju zemlju. To nije ...

Ušuti usred rečenice i zabije desnu šaku Corbettu u želudac. Corbett zaste-
nje i ostane bez zraka. Stari Pete ustuk-
ne i zagleda mu se u lice. Zatrese
glavom.

— Da, starim i gubim snagu — pro-
gunda. — K vragu, onog sam Pinkerto-
novog čovjeka srušio jednim udarcem,
a ti se još bacakaš.

Približi se i pogodi Corbetta u želu-
dac lijevom šakom. Udarac nije bio
onako jak kao prvi, ali je bio dje-
lotvorniji. Corbett poklekne. Quincy ga
pusti i udari šakom u lice.

Tada ga pusti mlađi Pete, a uhvati
Quincy. Mlađi ga Pete udari u sruši,
zatim ga podigne tako da ga je mogao
udariti Quincy. Naizmjenice su ga uda-
rali i dizali. Naposljetku im to dojadi.
Ostaviše ga na zemlji. Sada su ga uda-
rali samo nogama.

— Mis'im da je dosta, momci — reče
stari Pete. Htio je i on udariti nekol-
iko puta nogom Corbetta u rebra. Po-
što je to učinio, zaključio veselo: — Mi-
slim da smo privremeno sredili detek-
tiva. Polijte ga vodom. Već će se on
osvijestiti.

Međutim, Corbett nije ni poslije de-
set minuta došao k sebi. Tada stari
Pete naredi sinovima da ga podignu
na konja i svežu lasom.

V

Onesviještenog je Corbetta pronašao
šerif Link Brady. Upravo je prošao
kraj sporednog puta što je vodio na
Tracyjevo imanje i bio udaljen još
oko pet kilometara od ranča Holder-
manovih kad je ugledao konja kako
mu ide u susret. U prvi je čas pomi-
slio da na konju nema jahača, a kad
je opazio čovjeka koji je ležao životi-
nji na vratu, brzo se približi. Uhvativ-
ši uzde Corbettova konja, sjahao je,
prerezao užu kojim je Jim bio svezan
i spustio detektiva na zemlju. Tek
tada ga je prepoznao.

— O, prokleta budala! — uzvikne za-
panjeno. Uzme svoju čuturu, polije

Corbettu lice, zatim mu dađe piti. Kad
je Corbett progledao, šerif upita:

— Tko je to učinio? Tko vas je pre-
tukao?

Corbett je šutio. Šerif mu opet dađe
vodu, pa pomogne mu da sjedne.

— Holdermani? — Kad Corbett nije
odgovorio, doda: — Čujem da ste sinoć
pobijedili McCorklea, a on se može
oduprijeti bilo kojem Holdermanu.

— Svoj trojici? — progovori Corbett.
— Istodobno?

Brady zazviždi.

— Vidio sam vas jutros. Imali ste
revolver i vinčesterku. Oduzeli su
vam ih?

— Uzet ću ih ... idući put.

— Ako ponovno odete onamo, bit će
vam to i posljednji put. Stari Pete i
njegovi sinovi zadali su mi više nepri-
lika nego bilo tko drugi otkad nosim
zvijezdu. Uz sebe ima pet-šest ljudi za
kojima postoje tjeralice, ali ih ne
mogu uhvatiti. Ne, Seven Oaks nije
pogodno mjesto za detektiva, Corbette.
Jarvis vam ne plaća toliko da bi ima-
lo smisla srljati u smrt, a ako ostane-
te ovdje, poginut ćete. Savjetujem
vam da odustanete i vratite se u Chi-
cago.

— Hoću, kad objesite čovjeka koji je
ubio Sama Foresta.

— Da imam vojsku ili četu Teksas-
kih rendžera, uhvatio bih ga, ali budu-
ći da smo ovdje samo ja i jedan jedi-
ni pomoćnik, uvjeren sam da ubojica
neće visjeti. Premda ni ja, ni Eben
Smith nismo kukavice, ne bih se usu-
dio otići k Holdermanovima i uhapsiti
nekog od njih.

Kad su se zaustavili pred hotelom,
Corbett je ostao u sedlu a Link Brady
je sjahao i prišao mu.

— Samo kliznite na moju stranu —
reče šerif, podigavši ruke.

Corbett posluša.

— Odvest ću vas u vašu sobu — reče
Brady kad su koraknuli na nogostup.

— Ne, otići ću sam. Mogu hodati.

— Poslat ću doktora Hudkinsa.

— Kost mi nisu slomljene, pa mi
nije potreban.

— Zar vas je pregazilo krdo divljih
konja? — uzvikne zapanjeno hotelijer
Gregson ugledavši detektiva.

Corbett ukočeno prođe mimo njega.
Teškoće mu pripremi stubište. Jedva

jedvice je podizao noge sa stube na stubu.

Ušavši u sobu, sruši se na krevet. Još je ležao u istom položaju kad je neko pokucao na vratima.

— Doktor Hudkins — reče izvana glas. Kad Corbett nije odgovorio, liječnik otvori vrata i uđe. Spusti torbu na pod i nagne se nad Corbetta. Zazviždi. — Kako li tek izgleda protivnik?

— Ostavite me na miru — promrmlja Corbett.

— Ne mogu. Šerif bi me istjerao iz grada.

Okrene Corbetta na leđa i podigne mu noge na krevet, zatim otvori torbu i izvadi škarice. Razreže mu košulju, pa potkošulju i počne opipavati tijelo.

— Nećete hodati nekoliko dana, ali čini mi se da nijedna kost nije slomljena — zaključi.

Bavio se Corbettom više od jednog sata.

— Zamolit ću Gregsona da vam jelo šalje u sobu — reče kad je završio.

— Kad ogladnim, sići ću.

— Onda ćete vraški ogladnjeti. — Liječnik mu dade bočicu s nekim tabletama. — Gutajte ovo svaka četiri sata ili kad god bolovi postanu nepodnošljivi. Doći ću večeras i pregledati vas. Do tada spavajte.

Kad su se vrata zatvorila, Corbett uzme dvije tablete. Pet minuta poslije već je čvrsto spavao.

— o —

Probudio ga je Bonner, predstavnik »Wells Farga«. Udarao je po vratima, a kad mu nitko nije odgovorio, ušao je i prodrmao Corbetta, koji se probudio ponajviše zbog iznenadnih bolova.

— Što hoćete? — progunda Jim.

— Pošteno sam zaradio novac — započne Bonner, a onda se trgne. — Hej, vraški gadno izgledate! Čuo sam da su vas Holdermanovi obradili, ali nisam mislio da ste u tako lošem stanju.

Corbett prikupi svu snagu i sjedne. Odmori se malko prije nego što je posegnuo za bočicom, zatim uzme tri tablete i proguta ih. Spusti noge na pod.

— Dakle — započne Bonner. — Holdermanovi su zaposlili osmoricu ljudi a otpustili četvoricu, dok su Forestovi zaposlili dvanaesticu a otpustili šestoricu, i to sve nakon Samove smrti. Hubbardova udovica ... tu ćete se izne-

naditi! ... zaposlila je četrnaesticu novih ljudi a nije otpustila nijednog. Sada ima na svom ranču više ljudi nego Forestovi i Holdermanovi, premda se o Holdermanovima ne može znati istina. Oni mogu u svako doba pozvati odmetnike iz brda. Te ste podatke željeli?

— Da.

— Možda bismo mogli zaključiti još jedan posao. Zanima li vas brzojav koji je danas poslala jedna osoba?

— Što vi znate o brzojavima?

— Ja sam telegrafist. Šaljem sve brzojave iz Seven Oaksa i primam sve koji stignu.

— Tko je poslao taj brzojav?

— Dajte mi stotinu dolara, pa ću vam ga pokazati.

— Tko je poslao brzojav? — ponovi umorno Corbett.

— Najprije da vidim stotinu dolara.

— Ako vrijedi toliko, platit ću vam. A ako ne vrijedi, idite do vraga.

— Vrijedi. Najprije mi platite.

— Poslat ću i ja jedan brzojav — zaprijeti Corbett — i to »Wells Fargu«. Stajat ću kraj vas dok ga budete slali.

— Nećete znati što šaljem.

— Znam sam Morseovu abecedu već kao sedamnaestogodišnjak. Mogu poslati brzojav i osobno.

Bonner je oklijevao, a onda se namršti i izvuče iz džepa zgužvan brzojav. Bio je upućen Ministarstvu unutrašnjih poslova u Washingtonu. U njemu je pisalo:

»Krađe stoke poprimile su u ovom području takve razmjere da vas molim da naredite svim indijanskim zastupnicima u južnom dijelu ove države neka prestanu kupovati goveda ako ne postoje uredni kupoprodajni ugovori i provjereni žigovi. Naročito valja upozoriti i ispitati indijanske zastupnike u rezervatima San Marco, Mobete i Vittorio. Stupila sam već u vezu s guvernerom Waltersom, i on mi je obećao da će vam se službeno obratiti.

Alice Hubbard»

— Vrijedi li stotku? — zapita Bonner.

Corbett posegne u džep i izvadi pet novčanica po dvadeset dolara. Bonner mu ih zgrabi iz ruke. Pokuša ocijeniti

konko je još novca ostalo. Bio je nade-
veljan.

— Možda vam donesem nešto i sutra
— reče na odlasku.

— o —

Bilo je tek osam sati ujutro kad je
Julie Forest ujahala u grad. Zaustavi-
la se pred hotelom, privezala konja o
prečku i ušla.

— U kojoj je sobi Corbett? — upita.

— Broj pet — odgovori automatski
Gregson, no kad je Julie krenula pre-
ma stubištu uzvikne: — Hej, ne mož-
te otići u njegovu sobu!

— Zašto? — Julie zastane u podnožju
stubišta.

— Zato što je on... ovaj, nije zgodno
da djevojka bude u muškarčevoj ho-
telskoj sobi...

— Gluposti! — On radi za nas, a
sada je ozlijeđen.

Okrene se i uspe na kat. Pokuca
na vratima.

Corbett je bio budan ali se nije mo-
gao gotovo ni pomaknuti. Od dugog
spavanja mišići su mu se ukočili, a
bolovi udvostručili.

— Tko je? — proštenje.

— Julie Forest. Želim vas posjetiti...

— Odlazite — odvrati Corbett.

Djevojka otvori vrata. Njezin se za-
prepašteni uzvik, kad je ugledala Cor-
betta, zacijelo čuo i u hotelskom pred-
vorju. Klekne kraj kreveta i nježno
opipa otekline i rane na Jimovu licu.

— Potreban vam je liječnik! — zak-
ljučči uzbuđeno.

— Već je bio ovdje. Kaže da će se
oporaviti za tjedan dana.

— Niste ništa jeli. — Donijet ću vam
nešto...

Corbett se htjede pobuniti, ali ona
je već izišla.

Donijela je kajganu, šunku, dvopeka
i kavu. Popio je kavu, ali nije ništa
okusio. Tada mu je zaprijetila da neće
otići dok sve ne pojede.

Kako se ne bi prepirao s njom, Cor-
bett počne jesti. Najveće mu je teško-
će zadavao dvopek. Mišići na čeljusti
bili su mu povrijeđeni, pa je osjećao
jake bolove kad bi god počeo žvakati.
Zato popije dvije tablete, i bolovi osla-
be. Tako je pojeo doručak.

— Vratit ću se u doba objeda — obe-
ća Julie.

— Nemojte! Nije mi potrebna po-
moć.

— Ozlijeđeni ste dok ste radili za
nas — odlučno će djevojka — i mora-
mo vas barem njegovati. Nagovorit ću
šerifa da uhapsi Holdermanove.

— Neće ih uhapsiti.

— Mora — reče vatreno Julie. — Za-
tražit ću nalog za hapšenje.

— Ostavite ih na miru — uzvikne
Corbett, a onda vidjevši da je nikako
drugačije ne može odvratiti od nauma,
doda: — Ja želim da budu na slobodi.
To je važno za... za moju istragu...

— Znači, oca je ubio neki Holder-
man?

— Ne znam. Vjerujem da je tako, ali
potrebni su mi dokazi. Ako ih šerif
uhapsi, neću pribaviti te dokaze.

— Mi imamo toliko ljudi koliko i
Holdermanovi. Ako je šerifu potrebna
pomoć...

— Ma, ostavite šerifa na miru — raz-
ljuti se Corbett. — On me pronašao i
doveo u grad. Osim toga, samostalna
vodi istragu, pa ga ne smijete ometati.
Barem zasad.

— Dobro — reče kolebljivo Julie. —
Ipak, obećajte mi da nećete danas
ustati. Nemojte ni pokušati. Ja ću se
vratiti u dvanaest sati...

Corbett se bunio i kad je već zatvo-
rila vrata za sobom.

Izišavši iz hotela, Julie se popne na
konja. Nije namjeravala otići kući. Bli-
ži joj je bio ranč Hubbardove udovice.

— Drago mi je što si došla, Julie —
reče Alice kad je ujahala u dvorište. —
Kako je majci?

— Dobro... Nisam, zapravo, namjera-
vala doći ovamo, ali nisam htjela otići
kući i u dvanaest se ponovo vratiti u
Seven Oaks.

— Bila si već u gradu?

— Da, posjetila sam detektiva Cor-
betta. On je jučer bio na ranču Hol-
dermanovih, i oni su ga strahovito pre-
tukli.

— Ozbiljno je ozlijeđen?

— Jedva se miče, a u hotelu ga nit-
ko ne može njegovati.

— Je li ga posjetio doktor Hudkins?

— Jest. Mora ostati u krevetu tjedan
dana. Silno je tvrdoglav, nije htio po-
jesti doručak. Ipak, prisilila sam da
ga pojede.

Alice Hubbard ju je zamišljeno gle-
dala.

— Sviđa ti se taj detektiv? — zapita je.

— Da li mi se sviđa? Kako to mislite? On radi za nas, pa nam je dužnost da se brinemo o njemu.

— Naravno.

— Ta, on je detektiv, gospodo Hubbard!

— A detektiv je detektiv.

— Ne razumijem.

— Detektivi nisu baš omiljeli, pogotovo ovdje i u ovom trenutku.

— Majka i ja smo ga opomenule i rekle mu kako bi bilo bolje da ne ide na ranč Holdermanovih — prozbori Julie i trzne se. — Vi mislite da ja... da ja ne smatram Corbetta čovjekom, osobom, već samo detektivom. — Namršti se. — Na osnovi našeg kratkog poznanstva, ja mu se divim. Vjerovatno sam se pogrešno izrazila.

— Ne, izrazila si se sasvim jasno. Ne možeš ga gledati isto kao, recimo, Barneyja McCorklea.

Julie se zbuni i pocrveni.

— To je smiješno! — uzvikne. — Corbetta sam tek upoznala. A što se tiče Barneyja... njega mrzim! Ne znam što sam i vidjela u njemu.

— Hajdemo u kuću, Julie — mirno će Alice. — Skuhat ću kavu.

Zajedno su ušle i provele u razgovoru dvadesetak minuta, no Julie se cijelo vrijeme osjećala nelagodno. Zbunio ju je onaj razgovor vani.

— Tek je deset sati — reče Alice kad se djevojka spremila da ode. — Već sada ćeš se vratiti u Seven Oaks?

— Moram nešto kupiti. Zato sam, zapravo, i krenula u grad.

Bi'la je to laž, prilično providna, ali Julie u tom času nije mogla smisliti bolju.

— o —

U Seven Oaksu se Julie zaustavi pred Bradyjevom trgovinom. Nije namjeravala ništa kupiti, ali uđe. Zatekne Cathy Brady kako sređuje poštu u stražnjem dijelu trgovine. Bile su vršnjakinje i poznavale se iz djetinjstva, ali nisu postale bliske prijateljice. Razdvajalo ih je to što je Cathy odrasla u gradu a Julie na ranču.

— O, zdravo, Julie! — obrađuje se Cathy Brady.

— Zaposlena si, Cathy?

— Čitam razglednice — Cathy se nasmije. — Ne možeš mi zamisliti što neki ljudi pišu na razglednicama.

— Doista ih čitaš?

— Dabome. Tko ne želi da svi mogu čitati ono što je napisao, može platiti malo više i kupiti omotnicu. — Cathy sliježe ramenima. — Mogu li te čime uslužiti?

— Da, potreban mi je konac. Crveni i crni.

Cathy pokaže na obližnju policu.

— Posluži se sama.

Julie se približi polici i počne pregledavati robu, no nije bila osobito zainteresirana. Nakon nekog vremena pride joj Cathy.

— Jesi li čula što se dogodilo onom detektivu? — zapita je.

— Vidjela sam. Prilično je teško ozlijeđen.

— Vidjela si ga?! Mislila sam da je u hotelu i da ne može iz kreveta...

— Pa, vidjela sam ga u hotelu.

— Otišla si u njegovu sobu?

— Zašto ne bih?

— Kad bih barem ja bila tako hrabra. — Cathy zadržano zaklima glavom.

— Ti nisi nikada bila u Tracyja?

— Nisam. Mislim, nisam bila sama. Jedne me nedjelje tata odveo onamo, ali ne bih htjela otići sama. Bojala bih se.

— Bojiš se njega?

— Naravno, ne.

— Onda se bojiš govorkanja?

— Pa, znaš kakvi su ljudi. Osim toga — Cathy pogleda oca koji je u prednjem dijelu trgovine razgovarao s nekim kupcem — tata bi mi priredio pakao kad bih otišla onamo sama.

— Ali, on zna da ste zaručeni...

— Ma, nismo zaručeni. Da jesmo, otišla bih tamo kad bi me god bila volja i ne bih marila za ono što pričaju ljudi. — Cathy je malo oklijevala. — Znaš što mi je jučer rekla gospođa Hubbard kad je bila u trgovini? Ona misli da bi Tracyja trebalo prozvati »sporim« Holdermanom, a ne »dobrim« Holdermanom.

— Još bi mu bolje pristajao nadimak »plašljivi« Holderman. Ljudi već vječnost čekaju da vas dvoje nagovijestite vjenčanje, a vi oklijevate. Zašto ga ne prisiliš da te zaprosi?

— Nabacila sam jučer ponešto u tom smislu — promrmlja Cathy — no moje mu se peckanje nije sviđjelo. Doći će u grad i danas popodne, pa ću ga pecnuti ma jače. — Zatrese glavom. — Znaš, onaj je detektiv već prvog dana htio ugovoriti sastanak sa mnom. Da Tracy ima barem dio njegove poduzetnosti... — Naglo ušuti, opazivši čudan izraz na Julienom licu. — Jesam li rekla nešto pogrešno?

— Nisi, Cathy, nisi. Nastavi.

— To je sve. — Cathy uzdahne. Zatim se trgne. — O!

I Julie je čula otvaranje vrata; okrenuvši se, opazi da je u trgovinu ušao šerifov pomoćnik Smith. Nije nikada progovorila s njim ni riječ, ali ga je poznavala iz viđenja.

Eben pođe ravno prema Julie, vidljivo se šepireći. Nehajno joj kimne u znak pozdrava i reče:

— Vi ste Forestova kćerka.

— Zovem se Julie Forest — odvratila hladno Julie.

— Moram vam nešto reći o onom detektivu kojeg ste unajmili...

Njegova nepristojnost i oholost su je izazvali.

— Nimalo me ne zanima ono što mi vi hoćete reći — odgovori mu odrešito.

Smith se naceri.

— Ne vladajte se tako naduveno. Ja ću vam reći ono što hoću, a vi ćete me saslušati...

— Ne mogu vas spriječiti da govorite, no ne moram vas slušati. — Julie mu okrene leđa.

Eben Smith je htjede uhvatiti za rame, ali se predomisli i korakne opet pred nju.

— Govorim za njegovo dobro... i vaše, uobražena gospođice. Poručite tom prokletom detektivu da sam ga već upozorio neka gleda svoja posla, a ako nastavi uznemiravati ljude, prognat ću ga iz okruga.

— Jeste li završili? — upita ljutito Julie.

— Kazao sam ono zbog čega sam došao. Prenesite mu poruku.

— Recite mu to vi osobno.

— Vi se družite s njim. Posjećujete ga u hotelu usred bijela dana...

Julie naglo podigne ruku i pljusne ga.

Smith gnjevno zareži. Ščepa je za ruku kad je pokušala uzmaknuti i okrene je prema sebi.

— Djevojčuro! Izvući ćeš takve batine kakve nisi nikada dobila. Trebalo je da to učini još tvoj otac...

Julie se otimala i tako izbjegla njegov šamar. Ruka ju je samo očešala. Kad ju je htio udariti drugi put, duž teže potrči Jeff Brady. Izvukao je već ispod teže sačmaru i uperio je u šerifova pomoćnika.

— Smith! — vikne trgovac. — Ako je još jednom udariš, raznijet ću ti glavu!

Smith je reagirao tako kao da ga je netko udario maljem. U hipu se ukočio, a onda pusti Julie.

— Ne dopuštam nijednoj ženi da me čuška — zareži.

— A ja ne dopuštam da bilo tko tuče ženu u mojem prisustvu. Odlazi... i više se ne vraćaj!

— Praviš se važan zato što smatraš da me plaća tvoj brat...

— Ne plaća te Link, nego ljudi iz ovog okruga. Uvjerem sam da se Linku ovo neće sviđjati.

— Trči k njemu i požali se — reče prezirno Eben Smith. Prkosno iziđe iz trgovine.

— Hvala vam, Brady — reče Julie.

— Nema na čemu, Julie. Taj je čovjek više odmetnik nego predstavnik zakona. Upozorio sam Linka kad ga je imenovao pomoćnikom, ali bio mu je potreban netko tko se može ravnopravno oduprijeti revolverašima što su nahrpili ovamo.

— Hvala vam još jednom.

Julie se oprosti i ode.

— Ta je djevojka nevjerovatno hrabra — reče Cathy.

— Sviđa mi se. — Jeff Brady spusti sačmaru na težu i ispruži desnu ruku. Drhtala je.

— Da li bi ga zaista ustrijelio, tata?

— Ne bih bio mogao. — Puška nije napunjena!

Julie odluči da ne posjeti Corbetta. Bila je suviše uzbuđena. Odjaše kući.

— o —

Corbett je u dva sata bio budan. Zurio je u strop koji su uprljale muhe, kad se začulo odlučno kucanje na vratima.

— Da? — dovikne.

Nitko se ne javi, ali se kucanje ponovi.

— Uđite! — vikne srdito. — Vrata su otvorena.

Na pragu se pojavi Alice Hubbard. Zatvori vrata i korakne prema sredini sobe.

— Čula sam da si ozlijeđen — reče, pa brzo doda: — No, nisam došla zbog toga. Naime, čula sam i to da si detektiv, pa sam, budući da bih na svaki način htjela prekinuti krađe stoke, zaključila kako bih morala s tobom surađivati.

— Forestovi me plaćaju da pronadem ubojicu Sama Foresta. Nitko me nije unajmio da spriječim krađe stoke.

— Vjerojatno ćeš otkriti da je to dvoje povezano. Možda te zanima što sam dosad poduzela...

— Poslali ste brzojav Ministarstvu unutrašnjih poslova.

— Ti to već znaš! — Netremice ga je gledala.

— Znam. Osim toga, za proteklih ste šest mjeseci zaposlili četrnaest revolveraša a niste otpustili ni jednog jedinog čovjeka. Taj me podatak stoji dvjesto dolara. Detektiv mora biti spreman na sve, čak i na mito.

— Uporan si. Jednog ćeš dana stradati.

— Detektiv mora prije svega znati lagati. To je...

— Znači, ja ti ne mogu reći ništa novo...

— Nećete se ljutiti što nisam ustao, gospodo?

Alice zaniječe glavom i okrene se da ode.

— Ono je zaista najbolji način da se spriječe krađe — reče Corbett. — Valja zatvoriti tržište za ukradenu stoku i onemogućiti kradljivce da zarađuju.

Ona ga zamišljeno pogleda.

— Stoka prolazi kroz brda, to je očito. No kamo odlazi na drugoj strani? Na sjeveru je samo pustinja, na jugozapadu indijanski rezervati, a Fort Miller je udaljen oko trista kilometara. Nije baš daleko.

— Smatrate da su indijanski zastupnici u dosluhu s odmetnicima?

— Najvjerojatnije. Nisam to htjela reći tako otvoreno Ministarstvu, no guverner Walters će sve objasniti...

— Kako ste stupili u vezu s guvernerom? Posredstvom brzojava?

— Ne, pisala sam mu. Izmišljenili smo već nekoliko pisama.

— Nemojte se služiti brzojavima.

— Znači, podmitili ste Bonnera?

— Da sam na vašem mjestu, služio bih se pismima — odgovori uvijeno Corbett.

Na odlasku ga nije pozdravila, samo je hladno kimnula. Pažljivo je zatvorila vrata za sobom.

Corbett je nepomično ležao još pet minuta, a onda počne vježbati. Razgibavao je tijelo, dio po dio. Oblio ga je leden znoj. Ustrajao je samo zahvaljujući snažnoj snazi volje. Za dvadesetak je minuta uspio ustati. Hodao je, sjedao i opet ustajao. Oprezno se obrijao i obukao. Nakon tih bi napora najradije legao i ostao u krevetu dan-dva, no prisilio se da otvori vrata, izide i s ide u prizemlje.

— Hej, pa vi ipak niste ozlijeđeni onako opasno kao što se činilo! — promrmlja Gregson, zabezeknuto ga gledajući.

— Bio mi je potreban samo kratak odmor.

Corbett prođe kroz predvorje, otvori vrata i izide na nogostup, pa krene prema Bradyjevoj trgovini.

Cathy je bila u poštanskom odjeljku i razgovarala s nekom mušterijom, a Brady je u prednjem dijelu trgovine sređivao neku robu. Zapanjeno se zagledao u Corbetta.

— Htio bih kupiti revolver — reče mu Jim.

Brady se oporavi od iznenađenja i spremno mu pokaže oružje.

Corbett uzme revolver koji mu se najviše svidio, napne kokot i polako ga spusti, zadržavši na njemu palac.

— Malo je tvrd.

— Valja ga podmazati.

— Koliko stoji?

— Dvadeset dolara.

Corbett izabere i vinčesterku.

— Naplatite sve od starog Petea Holdermana — reče.

— Što? Ovaj, ne vjerujem da bih to mogao učiniti.

— A zašto ne biste?

— Pa — Brady je oklijevao — čuo sam što se dogodilo na njegovu ranču i znam da mi neće platiti to oružje.

— U njega su moja vinčesterka i kolt. To je poštena zamjena.

— Daj mu oružje, tata — umiješa se Cathy, došavši iz poštanskog odjeljka.

— Riječ je o pedeset sedam dolara i pedeset centi — reče Jeff Brady. — Dobro znaš da i inače dobivamo teško novac od Petea Holdermana. Uzmemo li u cbzir ono što se dogodilo, nesumnjivo je da neće platiti ovaj račun.

— Platit će ga — ozbiljno će Corbett. — Obećavam vam to.

Brady zatrese glavom.

— Ne bih se htio naći između vas i Holdermanovih. Zbog vas sam danas već imao neprilika...

— S kime?

— Ma, nije ništa važno — trzne se Brady. — Zao mi je što sam to spomenuo.

— S kime ste imali neprilika? — ustraje Corbett.

Brady još nije htio progovoriti, ali se umiješa Cathy.

— S Ebenom Smithom. Ušao je ovamo kad je tu bila Julie Forest i drsko govorio o vama... i njoj. Pljusnula ga je, a on ju je udario.

— Davo ga odnio! — uzvikne Corbett.

— To nije sve. Tata je uperio u njega sačmaricu i prisilio ga da napusti trgovinu. Zabranio mu je da dolazi ovamo. — Doda, kao poslasticu: — Sačmarica je bila prazna.

— Kažete, pedeset sedam dolara i pedeset centi? — promrmlja Corbett. Izvadi novac iz džepa i plati.

Ukočeno iziđe iz trgovine. Jedva se vratilo u hotel. Čim je ušao u sobu, srušio se na krevet.

VI

Julie je gulila krumpir kad je majka ušla u kuhinju.

— Kako mu je? — zapita Helen Forest promatrajući kćer.

— Ozlijeđen je — Julie pogleda majku preko ramena — ali nije ništa ozbiljno. Odnijela sam mu doručak i natjerala ga da jede. — Oklijevala je. — Misliš da nisam smjela otići u njegovu sobu?

— Julie, ti si već dovoljno odrasla da sama odlučuješ o tome. Misliš li da si pogriješila?

— Ne, ne mislim, majko. Samo, možda će se govorkati. Serifov pomoćnik je čuo o tome i rekao mi u lice neke bezobraztine. Pljusnula sam ga.

— Gdje se to dogodilo? U hotelu?

— Ne, u Bradyjevoj trgovini. Udario me, a onda mu je Brady zaprijetio da će ga ustrijeliti. Vjerojatno se to već pročulo po cijelom gradu.

— Kakav dan! — Helen Forest sjedne na najbližu stolicu.

— Vratit ću se u grad večeras. On ne može izaći iz sobe, a mora jesti.

— Odnijela si mu doručak u sobu?

— Da. Samo doručak. Objed mu je odnio Gregson.

— Možda bi bilo najbolje da zamolimo Gregsona neka mu odnese i večeru.

Julie se namršti:

— Ipak moram odjahati u grad i reći to Gregsonu.

— Mogle bismo se obje odvesti kolima — predloži majka. — Potreban mi je svjež zrak.

Julie se opet prihvati posla.

— Posjetila sam gospođu Hubbard — reče poslije nekoliko trenutaka. — Svidja mi se. Zacijelo je svojedobno bila ljepotica. Zapravo još je lijepa.

— Smatrala sam je najdivnijom ženom koju sam ikada vidjela, kad su se ona i njezin muž naselili ovdje. Bilo je to prije šesnaest godina.

— Čudno je što nisu imali djece.

— Alice Hubbard je vrlo suzdržljiva, ali smo se povremeno posjećivale. Ona je bila već jednom udata. Ispričala mi je to, no ne vjerujem da se to zna u gradu. Odrasla je na bljednoj farmi u jugozapadnom Teksasu; ona i njezin prvi muž bili su također farmeri. Iz njenih sam riječi razabrala da su živjeli teško. Muž joj je umro kad je njihovu jedincu bilo tek četiri-pet godina. Kad se udala za Hubbarda, napustili su farmu i krenuli na zapad. Budući da im se svidjelo ovdje, naselili su se tu, ali umjesto da stvore farmu, počeli su uzgajati stoku.

— Što je bilo s djetetom? Je li umro?

— Nije. O njemu Alice vrlo nerado priča. Stekla sam dojam da joj je

Tom Hubbard stvarao teškoće s obzirom na dijete i zaista ne znam što se dogodilo. Vjerujem da je dječak vrlo rano pobjegao od kuće. Ili ga je, možda, prihvatila obitelj njena prvog muža. Doduše, ne vjerujem da se to dogodilo... — Helen Forest ušuti gledajući Juliano lice. Kćerkine su oči poprimile čudan izraz. — Što je?

— Dok si pričala, obuzela me vrlo čudna slutnja o gospođi Hubbard i njezinu sinu. — Iznenada zatrese glavom. — Ne, to je obična ludost.

— O čemu je riječ?

— Smijati ćeš mi se.

— Kad si već rekla toliko, možeš reći i sve.

— Danas, dok sam ga gledala u njezovoj sobi, učinilo mi se njegovo lice poznatim. Podsjetilo me na jedno drugo odlučno lice. Sjetila sam ga se ponovno kad sam bila u gospođe Hubbard...

Helen Forest je šutjela tako dugo da se Julie napokon osvrne i pogleda je. Majka zamišljeno kimne.

— Kad su jučer bili ovdje, dabome ne u isto vrijeme, osjećala sam se nekako čudno... pogotovo kad nas je posjetila Alice. Podsjećala me na nekoga koga sam vidjela nedavno. Nisam mogla pronaći odgovor, ali sada... sada sam svjesna sličnosti. — Zatrese glavom i uzdahne. — Ma, to je smiješno, oni ne mogu biti ni u kakvim rodbinskim vezama!

— Majko, koliko godina može biti gospođi Hubbard? Četrdeset pet?

— Više, pedeset dvije.

— Onda mu ne može biti majka, zar ne? Corbett se približuje četrdesetoj.

— Možda mu nije toliko godina. U njegovu se poslu brzo stari. Doduše, vrlo malo znamo o njemu. Pojma nemamo o tome kako dugo je detektiv i čime se prije bavio.

— On neće govoriti o sebi. Eto, ja ne znam baš ništa o njemu. Ništa, osim činjenice da je detektiv.

—o—

• U sobi je bilo mračno kad se Corbett probudio. Neko je vrijeme ležao i osluškivao zvukove s ulice. Tada ustane i započne opet mukotrpno vježbanje. Netko pokuca na vrata. Uđe Gregson i donese na pladnju hranu.

— Vratila se s majkom — reče hotelijer. — Zamolila me da vam donesem

večernji kazala je da je morate pojesti.

— Stavite je onamo — promrmlja Corbett i pokaže na stolicu.

— Osjećate se bolje?

— Hvala, prilično dobro.

Kad je Gregson izišao, Corbett napuni vinčesterku i revolver, zatim strpa sve svoje stvari u gunj i smota ga, pa siđe u prizemlje.

U službi je bio noćni vratar. Gregsona nije bilo na vidiku. Vrtar opazi pušku i smotan gunj.

— Odlazite? — zapita.

— Ne, vratit ću se.

— Večeras?

Corbett sliježe ramenima i krene prema vratima.

— Trebalo bi da platite ako odlazite na neko vrijeme — dovikne za njim vratar.

— Rekao sam da ću se vratiti — odvratit osorno Corbett i izide. Ode u konjušnicu, pregleda konja i osedla ga. Potom se uputi prema krčmi.

Zastane pred zaklopnim vratima i pogleda preko njih. Oči mu se zaustave na kartašima koji su sjedili za stolom na desnoj strani. Bili su ondje Bonner i Eben Smith.

Gurne vrata lijevom rukom a desnom izvuče revolver. Kad je koraknuo u krčmu, cijev je bila uperene u pod. Prešao je tri-četiri metra prije nego što je zavladao tajac.

Držeći karte u jednoj ruci a novac u drugoj, Smith dignu pogled. Corbett je bio udaljen još samo tri metra, ali se između njega i Smitha nalazio stol.

— Ustaj, Smith! — naredi Corbett.

— Što je, poludio si? — izusti iznenađeno Smith.

— Ustani ili se brani u sjedećem položaju.

Smith pusti novac i karte, ali ne ustane.

— Znaš li što činiš? Mogao bih te poraziti usprkos toj tvojoj početnoj prednosti.

— Pokušaj! — predloži Corbett i počne oprezno zaoblaziti stol.

Smith pomakne stolicu tako da mu je bio okrenut licem. Netremice su se gledali. A onda, kad se Corbett zaustavio samo metar-dva od njega, Smith počne polako ustajati.

— Možemo to obaviti vani — progundao.

— Neću ti omogućiti ravnopravnu borbu — reče tiho Corbett. — Ne namjeravam prihvatiti tvoju igru.

Smith je sada stajao. Polako podigne ruke iznad pojasa, kako bi pokazao Corbettu i promatračima da ne namjerava posegnuti za revolverom... osim ako uspije detektivovu pažnju odvratiti za tren.

— Ako ne namjeravaš povući oružje — reče Corbett — dat ću ti takvu lekciju da ćeš je pamtit i do kraja života.

— Zbog one balavice? — uzvikne Smith. — Ona je obična...

Corbett ga udari revolverom. Raskrvari mu nos i jagodičnu kost. Smith g'asno jaukne. Desna mu se ruka sada trzne prema koricama.

Međutim, Corbett ga još jednom udari, ovaj put snažnije.

Smith se sruši kao pokošen. Izgubio je svijest.

Corbett brzo ustukne i prijede pogledom po zaprepasanim licima oko sebe.

— Zeli li se itko umiješati? — zapita prijetećim glasom. Pričeka tri sekunde, a onda, budući da nitko nije progovorio, ukočeno iziđe iz krčme, još držeći u ruci revolver.

Ode u konjušnicu i izjaše na ulicu. Skrene ulijevo.

Iz svog je ureda upravo izlazio šerif Link Brady.

— Od'azite? — upita.

Corbett neodređeno mahne rukom.

— Upravo sam revolverom udario vašeg pomoćnika i onesvijestio ga — reče. — Leži u krčmi.

— Tako mu i treba. Čuo sam što se danas dogodilo u Bradyjevoj trgovini. Taj kujin sin je sâm sebi kriv. Je li mrtav?

— Ne vjerujem, ali ako i jest, odlazim iz grada.

— Vratit ćete se?

— Ne znam.

—o—

Corbett je projahao mimo Tracyjevom malom ranču, ne približivši se kelibi. Sada se nalazio na području Holdermanovih.

Ob'aci su se prorijedili i zaslale su zvijezde, pa se povremeno sasvim dobro vidjelo. To ga je zabrinjavalo, jer nije htio da ga opaze kauboiji koji noću čuvaju goveda.

U sedlu se osjećao prilično dobro, ali je znao da će, kad sjaše, biti ukočen kao i jutros.

Međutim, nije mogao jahati cijelu noć. Bio je na nepoznatom terenu i možda je već zalutao.

Zaustavio se oko jedanaest sati. Zavukao se u šumarak i privezao konja za drvo. Zaspao je čim je legao.

Probudilo ga je rzanje njegova konja. Za tren je ležao nepomično i osluškivao noćne zvukove, a onda ustane i što je brže mogao priđe konju, pa mu rukom pokrije nozdrve. Ubrzo je začuo zveckanje potkova po stijeni. Nedaleko od njega prolazio je konj.

Potpuno se pritajivši, poslije nekoliko trenutaka ugleda životinju. Jahač se pogurio i nije se mogao razabrati u mraku.

Kad se konjanik udaljio, Corbett izvadi džepnu uru. Spavao je pet sati. Uskoro će svanuti.

Uzme gunj sa zemlje i priveže ga na konja. Dok je stezao kolan, shvati da se kreće mnogo lakše nego sinoć. Sutra će biti još bolje, a za dva-tri dana pokušat će Holdermanovima vratiti dug.

Pustio je konja da pase još desetak minuta, zatim uzjaše.

Za četvrt je sata stigao na vrh grebena. Okrenuvši se u sedlu, opazi da je na istoku nebo počelo sivjeti. Produži nizbrdo.

Projaše kroz dolinu i počne se opet penjati uz padinu, strmiju nego što je bila prva. Vidio je brojne tragove stoke. Slutio je da kradljivci tuda tjeraju goveda.

Sredinom prijepodneva počeo je razmišljati o jelu. Inače je mogao dugo izdržati bez hrane, ali mu je ovaj put tijelo, slabije nego obično, tražilo okrepu.

Približivši se vrhuću brda, postao je neoprezan. Iznenada se iza jednog velikog kamena pojavi muškarac. Držao je u ruci vinčesterku, ali nije bila uperena u Corbetta. Premda je očito bio stražar ili izviđač, kao da se nije osobito uznemirio što je Corbett naišao. Nehajno je mahnuo slobodnom rukom i rekao:

— Zdravo, prijatelju!

Corbett zaustavi konja.

— Je li tko u do'ini? — upita.

Stražar sliježe ramenima.

— Vjerojatno. Ovisi o tome što imaš u džepu.

— Na primjer?

— Novac ili željezo.

— Kakvo željezo?

— Zvijezde, značke. — Stražar postane oprezniji.

— Ako si predstavnik zakona, ovo ti je posljednja prilika da se vratiš: dođu, ne vjerujem da će ti to uspjeti, jer si dva-tri kilometra odavde prošao kraj Burta Rackina.

— Prošao sam kraj njega a nisam ga vidio? — zažali Corbett.

— Burt je teško vidjeti kad se ne želi pokazati.

— Pokušat ćeš me zaustaviti?

— Neću. Ne izgledaš mi kao predstavnik zakona, ali ako jesi, crno ti se piše. — Stražar se naceri. — Pa ipak, da sam na tvom mjestu, ne bih produžio ako nemam pravu propusnicu.

— Propusnicu?

— Novac.

— Zar se ovdje plaća putarina?

— Dok sam još bio klinac, moj stari mi je rekao da se na svijetu ništa ne dobiva besplatno. Nije me prevario. Dakle, sada kad su ti poznata pravila... — Stražar korakne u stranu i nakloni se.

Corbett projaše mimo stražara. Za tren se pobjojao da će ga u leđa pogoditi metak, ali shvati da ga je taj čovjek odavno imjao na nišanu i da ga je htio ustrijeliti, bio bi to već učinio.

Počne se spuštati u šumovitu dolinu, gdje je na čistini bilo nekoliko koliba. Vidio je konje i ljude. Čim su ga opazili, krenuli su mu u susret.

Približujući se, Corbett vidje da su svi naoružani. Bili su neobrijani, u prijavoj i poderanoj odjeći. Samo je jedan čovjek, vjerojatno vođa, bio uredno obrijan. On mahne Corbettu neka sjaše.

Jim se pripremi za taj teški zadatak, ne želeći im pokazati da je ozlijeđen. Povrede na licu nije mogao sakriti, ali one nisu bile ni važne.

Skoči sa sedla i umalo posrne. Ipak se održa na nogama. Onjuši zrak.

— Miriše pečenje — reče. — Mogao bih prigristi nešto.

— Imaš li neko ime? — upita obrijani.

— Koje ti se ime najviše sviđa? Smith, Jones...?

— Time ćeš natovariti na vrat neprilike.

— Dobro, zovem se Corbett. A ti?

— Boggs. S tim se imenom nisam rodio, ali sam se već navikao na nj i lako se pamti. Tko te premlatio?

— Nitko. Malčice sam se potukao prije dva-tri dana, ali me nitko nije premlatio; inače ne bih bio ovdje.

— Gdje se to dogodilo? U Seven Oaksu?

— Misliš na onaj grad gdje imaju šerifa i sudnicu? A ne, dogodilo se malo dalje. U Seven Oaksu se nisam zaustavio. Tako veliki gradovi ponajčešće imaju čvrsto građen zatvor. Onaj zatvor u kojem sam sjedio bio je obična daščara, pa je bilo sasvim dovoljno da šerifu oduzmem revolver. Tako sam i dobio ove ogrebotine.

— Lijepo pričaš — promrmlja Boggs. — Možda i prelijepo. Samo prolaziš ovuda?

— Ovisi — reče Corbett. — Dobro bi mi došlo nekoliko dana odmora, ali šerifi iz malih gradova strašno su uporni i ništa ih ne može natjerati da odustanu.

— Ovdje ti neće smetati nikakav šerif. To jest, ako možeš platiti cijenu.

— Cijenu?

— Da vidimo što nosiš. Isprazni džepove.

Corbett nehajno podigne desnu ruku i zakvači palac za opasač.

— Platit ću je! ako cijena nije previsoka.

— Rekao sam, isprazni džepove!

— Imam novac. Rado ću platiti.

— Slušaj, rekao sam ti da isprazniš džepove! Rekao sam to već dvaput i neću ponoviti i treći put... — Boggs korakne prema Corbettu.

— Kazao sam da ću platiti. — Jim iznenada posegne lijevom rukom u džep hlača i izvadi deo snop novčanica. — Dobro, što smatraš pristojnom cijenom?

Jedan od ljudi koji su bili najbliži pažljivo se zagleda u novac.

— Ako su sve novčanice po dvadeset dolara — reče Boggsu — onda ima lijepu svoticu.

— Trista dolara — promrmlja Corbett. — Možda i malo više.

— Toliko? — zagunda iznenađeno Boggs. — Većina onih koji stignu ova-
mo bježe glavom bez obzira i imaju

malo novca kod sebe. Znaš što, stotinu dolara bit će dovoljno da živiš ovdje tjedan dana...

— Ima i nov novcat revolver! — uzvikne iznenada onaj čovjek koji je maločas ocjenjivački promatrao novac.

— I puška je nova — promrmlja Corbett i pokaže palcem na vinčesterku u navlaci na sedlu. — U mjestancu u kojem sam upao u gužvu poštoji trgovina, a kako šerif privremeno nije mogao obilaziti gradić, odlučio sam nabaviti nove pucaljke. Zamislite moje iznenađenje kad sam u blagajni pronašao novac. Inače nemam toliko para.

— Dobro si sve obavio — reče zadivljeno Boggs. Pruži ruku, a Corbett mu izbroji pet novčanica po dvadeset dolara. — Mi ovdje dijelimo jelo. Ja sam već doručkovao, no neki momci još kuhaju. Sjedni k njima i najedi se. Razgovarat ću s tobom poslije.

Corbett počne obilaziti daščare. U prvoj je gorjela vatra, ali ništa se nije peklo; u drugoj su se već najeli; tek u trećoj nađe nekog šezdesetogodišnjeg odmetnika koji je na vatri pekao komad govedine.

— Dobro miriše — reče Corbett.

— A još je boljeg okusa. Govedo je bilo staro tek godinu dana. — Starac se objesno nasmije. — Zalutalo je.

— S Holdermanova ranča ili Forestova?

— Tko gleda žigove? — promrmlja stari odmetnik. — Ovako smo pekli meso dok sam bio s generalom Shermanom u Georgiji.

Nastavi pričati o ratnim danima, ali Corbett stekne dojam da nije bio vojnik, već da je pripadao družini protuha koje su pratile Shermanovu vojsku i pljačkale, tako da ih je Sherman naposljetku otjerao.

Corbett se dobro najede i, ispruživši se na tlu, zaspi.

— o —

San ga je okrijepio. Kad se razbudio, sjedne. Nekoliko je odmetnika u blizini kartalo. Naposljetku Jim ustane i pride im.

— Što kartate momci? — upita bezazleno. — Poker?

— Što kartamo, momci? Poker? — ponovi podrugljivo jedan kartaš. — Evo nam još jednog vrsnog kockara!

— Jednog već imate!

— Ja sam kockar — javi se jedan četrdeset petogodišnjak s otrcanim šeširrom. — Barem sam to bio u New Yorku, dok me nisu otjerali odande.

Corbett im se pridruži.

Dobio je prvu igru i zaradio pet stotina dolara.

Za vrijeme te igre opazio je da su karte obilježene noktom. Ne sve, samo glavne. Asovi su imali znak na uglu, kraljevi malo bliže sredini, dame još bliže a dečki gotovo u sredini karte.

Ta mu je spoznaja i te kako pomogla. U trenutku kad su u igri ostali još samo on i kockar, krijomice je obilježio noktom jednu devetku i tako doveo protivnika u zabludu. Kockar je vjerovao da je riječ o dami i, uvjeren da ne može izgubiti, stalno je povisivao ulog. Neugodno se iznenadio kad je ugledao četiri devetke. Za tren je pijljio u Corbetta, a onda žustro ustane i ode.

Jim mirno pokupi novac. Igrao je još pola sata i dobio još nekoliko dolara, tako da je sada imao dvije tisuće, zatim se povukao. Kad je napustio kartaše, dovikne mu kockar, izvirivši iz jedne daščare.

— Što kartate, momci? Poker? — naruga se, ponovivši Corbettove riječi. — Znao si da su karte obilježene!

— Naravno — prizna Corbett — a zaključio sam da si ih ti obilježio, jer si se neprekidno naginjao da ih bolje vidiš.

— Ne vidim dobro — nakesi se kockar. Potom se osvrne i snizi glas. — Ti i ja mogli bismo se udružiti i obogatiti.

— Ovdje? Momcima bi ponestalo novca.

— Niti govora. Redovito dobivaju plaću. Svi imaju para napretek, a ne mogu ih nigdje potrošiti.

— Zar ovo nije skrovište? Kako se mogu dočepati novca dok čuče ovdje?

— Stoka donosi pare. Ja sam ovaj mjesec dobio više od dvije tisuće. Što je najvažnije, mi ne moramo krasti goveda. Dotjeraju nam ih ovamo. Naš je posao samo da gonimo stoku kroz brda, uberemo novac i podijelimo ga.

— Kome prodajete stoku?

Kockar pogleda mimo Corbetta i povisi glas.

— Igrat ću poslije — reče. — Sada sam umoran.

Naglo se povuče.

Corbett se okrene i opazi da mu u susret ide Boggs.

— Salinger te želi vidjeti.

— Salinger? Tko je on? — promrmlja Corbett.

— Vođa.

— Mislilo sam da si ti glavni.

— Ne, meni naređuje Salinger. Popni se na konja i kreni k njemu što brže možeš.

— Zar on nije ovdje?

— Ne, u sljedećoj je dolini. Desetak kilometara odavde. Mi smo samo predstraža, a ondje je glavni logor.

— Kako zna da sam tu?

— Dok si spavao, poslao sam k njemu jednog čovjeka i obavijestio ga. Takva su pravila. Pazi, ja sam mekušac i sa mnom se možeš šaliti, ali okani se toga pred Salingerom. On će te sirova pojediti za večeru. Kopčlaš?

Corbett kimne i pride svom konju. Odjaše kasom, držeći se utabane staze.

Jašući, nailazio je na goveda. Nabrojlo ih je šezdeset šest; dvadeset dva su imala Forestov žig, trideset šest Hubbardov a osam Holdermanov. Ranč udovice Hubbard bio je najudaljeniji od brdâ, a postotak njoj ukradene stoke bio je najveći. Čudio se tome.

— o —

Silazeći u dolinu, Corbett ugleda četiri velike kolibe i dvadesetak daščara. Jedna je koliba, sudeći prema svemu, bila trgovina. Uputi se prema njoj.

Pred trgovinom stajao je neki čovjek i promatrao ga, a onda uđe i vrati se s nekim visokim, dobro građenim četrdesetogodišnjakom.

Blizu trgovine Corbett sjaše.

— Ti si Salinger? Ja sam Jim Corbett. Boggs mi je rekao da me želiš vidjeti.

— Odakle si?

— Protekle sam tri godine proveo u Montani. Dojadila mi je jurnjava za Indijancima za pišljivih dvadesetak dolara na mjesec.

— Da, doimljaš se poput vojnika. — Salinger kimne. — Što je s onom pričom koju si ispričao Boggsu?

— Istinita je. Ušao sam u mjestance San Jon, a šerif me strpao u buharu zbog nekakve izmišljene optužbe. Pokanilo se da mu treba netko tko će

raditi besplatno. Ja nerado radim besplatno, pa sam ga, kad mi je donio hranu, kvrcnuo dva-tri puta i kidnuo.

— Nisi žurio. Stigao si čak opljačkati trgovinu.

Corbett sliježe ramenima.

— Kako si doznao za ovo naše skrovište?

— U buhari je bio još jedan čovjek.

— Zašto nije pošao s tobom?

— Trebalo je da odsjedi samo deset dana, a već mu je oko šezdeset pet godina. Osim toga, znao sam da bih zbog njega morao sporije putovati.

— Kako dugo si se zadržao u Seven Oaksu?

— Nisam se uopće zaustavio. Grad je prevelik za moj ukus, pa sam projahao kroza nj noću.

— Kamo si se uputio?

Corbett je oklijevao, a Salinger ga je napeto promatrao.

— Što je s druge strane planina? — upita napokon Corbett.

— Ništa. Trista kilometara pustinja.

— Nema gradova?

— Samo nekoliko indijanskih rezervata i Fort Miller.

— O — izusti Corbett i duboko udahne. — Možda ostanem ovdje neko vrijeme i odmorim se. — Iznenada se naceri. — Mogu zaraditi za život. Već sam dobio dvije tisuće na pokeru. Momak je obilježio karte a ja sam otkrio te oznake.

— To je, vjerojatno, Mechemovo djelo. Jednog dana će ga netko ustrijeliti — promrmlja Salinger i iznenada doda: — Koliko je istine u ovome što si mi ispričao?

— Mnogo.

— Ipak, nije sve istina?

— Imao sam neke sitne neprilike u Montani. Nisu me tek tako otpustili iz vojske.

— Naslutio sam to čim sam spomenuo Fort Miller. Kao da si se malo trznuo. No, nisu to bile neprilike samo s vojskom, zar ne?

— Hm, jesu i nisu.

— Što je bilo posrijedi?

Corbett ne odgovori. Za tren-dva Salinger mu mahne da ode.

— Ulogori se negdje u blizini — reče — tako da te mogu pozvati kad mi zatreba.

Corbett je još neko vrijeme šetao kroz naselje, a onda se ispruži pod jednom topolom, dvadesetak metara od logora.

VII

Prošlo je tek devet sati kad je Julie Forest dojahala pred hotel u Seven Oaksu. Privezala je konja i ušla. Kimne Gregsonu i krene prema stubištu.

— Otišao je — reče hotelijer.

Djevojka naglo zastane.

— Kako to mislite: otišao je?

— Nema ga. Sinoć je izišao.

— Nemoguće! Pa, jedva se micao.

— O, micao se tako lako da je sinoć revolverom izudarao Ebena Smitha i potom odjurio iz grada.

Julie ga je za tren promatrala zapanjeno. Tada se okrene i istrči na ulicu. Žurnim koracima ode u Bradyjevu trgovinu. Unutra je bila samo Cathy.

— Je li istina ono što sam maločas čula, Cathy? Da je Jim Corbett revolverom udario šerifova pomoćnika?

— Dala bih deset dolara da sam to mogla vidjeti. — odgovori Cathy. — Ebenar je slomljen nos i ozlijeđena čeljust.

— Ali, kako je Jim mogao odjahati iz grada? — Kad sam ga jučer posjetila, nije se mogao ni pomaknuti.

— Očito, brzo se oporavio. — Cathy nakrivi glavu i čudno pogleda Julie. — Kad bi barem moj momak postupio tako zbog mene.

— Glupost! Poznajem gospodina Corbetta tek dva dana...

— O, sada je gospodin! Maločas je bio Jim. Dobro, zašto je napao Smitha ako nije zbog tebe?

— Ne znam. To ne shvaćam... mislim, zašto je otišao...

U trgovinu je već ušla neka žena i činilo se da nestrpljivo čeka.

— Imaš posla, Cathy — reče Julie. — Razgovarat ćemo poslije.

Iziđe i uzjaše, pa go'ovo nesvjesno krene prema ranču Hubbardove udovice.

Alice joj otvori vrata i prije nego što je pokucala.

— Baš mi je drago što si došla, Julie. — Udovica pogleda zadihanog konja. — Nešto se dogodilo?

— Riječ je o Jimu... Jimu Corbettu. Jučer je bio napola mrtav zbog batina koje je dobio od Holdermanovih, a sinoć se potukao s Ebenom Smithom i napustio Seven Oaks. Nitko ne zna kamo je otišao, ali ja sam... ja sam pomislila da je možda došao ovamo.

— Ovamo? — Oči Alice Hubbard se suze. Zatim se žena makne u stranu i uvede djevojku u dnevnu sobu. Tu nastavi: — Posjetila sam ga jučer popodne. Vjerojatno ti je to rekao Gregson, pa zato misliš da je ovdje?

— Ne, Gregson mi nije rekao da ste ga posjetili. Oprostite, znam da vam dosađujem, ali ne mogu ni s kime razgovarati, a vrlo sam zabrinuta. Jučer sam pričala s majkom i... — Djevojka zbunjeno ušuti. — Oprostite, to mi se sada čini smiješnim.

— Pričaj mi o tome, Julie.

— Dakle, zaključila sam da mi se Corbett čini vrlo... vrlo poznatim, zatim je majka rekla nešto o vama što ja...

— Što je rek'a?

— Da ste prije Hubbarda bili već jednom u braku i da ste imali sina...

— Zapazila si sličnost? — mirno će Alice Hubbard. — Da. Jim je moj sin.

— Zna li on da ste mu majka?

— Ispričat ću ti sve, Julie. Ne bih to pričala nikome da se Jim nije vratio. — Alice zašuti, kao da se prisjeća, onda progovori: — Otac mi je prodavao građevno drvo u Brownsvilleu, u doba sukoba s Meksikom. Nije to bio unosan posao, ali smo sastavljali kraj s krajem. Grad se napunio vojnicima i proširile su se bolesti... žuta groznica, malarija. Otac mi se razbolio i umro. Ostala sam sama, jer mi je majka umrla dok sam još bi'a dijete. Nisam mogla nastaviti posao. Tada sam se udala za Jimova oca, koji je imao farmu petnaestak kilometara od grada i kojemu je bila potrebna žena. Činilo mi se da je brak rješenje mojih teškoća. U početku ga nisam voljela, no ljubav se rodi'a poslije. Bilo mi je osamnaest godina kad je Jim došao na svijet. Bijedno smo životarili na farmi. Moj muž je radio od zore do mraka, a ja sam mu pomagala. A onda, kad je

Jimu bilo pet godina, moj muž je umro ...

Glas joj postane tiši.

— Govori se da sam se udala za Toma Hubbarda zato što nisam mogla platiti težaka. U tome ima istine. Nisam mogla obavljati sav posao sama i brinuti se o ma'enu djetetu. Tom i ja nismo imali djece, premda je on žarko želio vlastitog sina. Jimu nije bio dobar otac, ali i dijete se vladalo odbojno prema njemu. Uskoro je dječak č morao obavljati teške poslove, kao da je potpuno odrastao. Bježao je od kuće, skrivao se satima, katkad i dan-dva, dok ga glad ne bi natjerala da se vrati. Posljednji je put pobjegao kad mu je bilo četrnaest godina. Tom ga je udario ... samo ga je pljusnuo ... no Jim je navalio na njega i pogodio ga u lice. Tada je Tom zgrabio vile, jer su mu one bile pri ruci, i udario Jima držalom dva-tri puta. Te je noći Jim pobjegao.

— Bilo je to prije dvadeset godina. Nikada nisam dobila od njega pismo. Nisam znala da li je živ ili mrtav. Ostali smo u Teksasu još dvije godine, a tada nas je suša natjerala da pođemo nekamo i potražimo pristojan život. Kad smo se naselili ovdje, pisala sam upravitelju pošte u Brownsvilleu i nekim tvrtkama i zamoli'a ih neka dadu našu novu adresu ako se bilo tko bude o nama raspitivao. Međutim, Jim nas je tada već tako mrzio da se nikada nije vratio.

Alice se okrene prema djevojci.

— To je ta tužna priča, Julie — dodu. — Sjećam ga se kao dječaka a sada vidim pred sobom stranca. Ja ne poznajem Jima Corbetta. Ne znam ništa o onome što je radio i kako je živio proteklih dvadeset godina. Ne znam kakav je čovjek. Kad je prekjučer došao ovamo, u prvi čas sam pomislila da je revolveraš koji traži posao. — Zatrese glavom. — Ne vjerujem da su detekтиви mnogo bolji od revolveraša.

— Ipak, jučer ste ga posjetili.

— Ja sam mu još majka, ma što on misli o meni. A nije me pošteđio ni jučer, ni prekjučer. Silno je tvrd, Julie. Opasan.

— A znate li kakav je čovjek Eben Smith, gospodo Hubbard?

— Znam. Hladnokrvan ubojica. O njemu se priča da je jedan od najbržih revolveraša.

— Pa ipak, Jim mu se, iako teško ozlijeđen, suprotstavio. — Julie ispriča što se dogodilo sinoć u krčmi i što se prije toga dogodilo u Bradyjevoj trgovini, gdje ju je Smith zlostavljao.

— Smith je bio čuveni odmetnik i revolveraš prije nego što je postao šerifov pomoćnik, nije li tako? U glasu Alice Hubbard više nije bilo nikakvih osjećaja. — Tko zna, Julie, možda je Jim bio još opasniji revolveraš i ubojica prije nego što je postao detektiv?

—o—

Barney McCorkle je sjedio na kozliću za piljenje drva blizu kuće i rezuc-kao prut. Nehajno pogleda Julie kad je projahala.

Djevojka rasedla konja i prebaci sedlo preko ograde obora. Potom pusti konja u obor, zatvori vrata i krene prema kući.

Barney McCorkle ustane i prepriječi joj put.

— Ako nisi digla ruke od ovog ranča, možda te zanima da smo noćas izgubili tri stotine grla? — reče joj.

— Ne možemo to dopustiti! — uzvikne Julie. — Što si poduzeo?

— A što bi trebalo da poduzmem? Tvoja je majka u kući i izigrava ucviljenu udovicu, a ti juriš za onim detektivom. Nikoga nije briga za ono što se ovdje zbiva.

— Zar to nije tvoj posao?

— Jest, ako sam predradnik. No, da li sam ja predradnik? Govori li mi itko što treba da radim ili pokazuje zanimanje za ranč?

— Mene i te kako zanima ranč, a i majku; ti to vrlo dobro znaš. No, zamjeram ti zbog tvojih riječi o ucviljenoj udovici i o meni. Želiš li ostati na ovom ranču, moraš se izmijeniti. Više neću trpjeti tvoje bezobraz uke.

McCorkle baci prut koji je rezbario.

— Onda pokloni veću pažnju ranču. Odjaši sa mnom na zapadni pašnjak, pa ću ti pokazati kako nas pljačkaju. Možda ti čak pokažem i tko nas pljačka. Vjerujem da je to više nego što može učiniti tvoj detektiv.

Julie ga hladno odmjeri pogledom.

— Rano ću objedovati, a onda ću poći s tobom. Baš me zanima što ćeš mi pokazati.

Okrene se i ode prema kući.
McCorkle bijesno baci nož, tako da se zabio do drška u zemlju.

—o—

Kad je Julie za jedan sat izašla iz kuće, već ju je čekao osedlan konj. Osedlana su bila još dva konja za McCorklea i njegova prijatelja Hardeea.

Jahači su na zapad, ali poslije nekoliko kilometara McCorkle skrene u blagom luku: da su produžili ravno, našli bi se na ranču Holdermanovih.

Kad su stigli na neravan teren, McCorkle uspori konja i nađe se usporo s Julie.

— Često se viđaš s onim detektivom — reče joj. — Misliš da će on pronaći ubojicu tvog oca?

— Ne mislim. Otišao je.

— Čuo sam da je sinoć priredio gužvu u gradu, ali nisam čuo da je kidšuo. Zauvijek?

— Ne znam da li je otišao zauvijek. Znam samo da sada nije u Seven Oak-su. Molim te, neću razgovarati o njemu.

— Možda bi trebalo da govorimo o njemu. Smatrao sam da tvoj otac griješi kad je pozvao detektiva.

— Nisi znao da ga je pozvao — uzvikne Julie — pa kako si mogao znati da griješi?

— Znao sam.

— Nisi mogao znati. Tata se povjerio samo majci. Postupio je tako zato što je otkrio nešto sumnjivo...

— Nešto sumnjivo? Ta, znao je da gubimo stoku.

— Da, ali znao je i to da ga netko namjerava ubiti. Netko od koga to nije očekivao.

— Hej, nećeš valjda reći da sam ja u pitanju — izdere se McCorkle.

— Je li bila riječ o tebi, Barney? Jesi li to ti učinio?

— Imaš otrovan jezik, Julie — bijesno će McCorkle. — Oduvijek ga imaš. Odlučio sam da, kad se vjenčamo...

— Nećemo se mi nikada vjenčati, Barney! U to možeš biti uvjeren. Sasvim!

I drugi put za posljednja dvadeset četiri sata dobije šamar. Barney McCorkle naglo potjera konja prema njoj i udari je nadlanicom. Udarac je bio tako jak da je pala natraške, a

noge su joj se izvukle iz stremena. Uzalud se pokušala uhvatiti za sedlo. Tresnula je na stjenovito tlo i za tren ostala bez daha. Tada se počne dizati.

McCorkle je već skočio s konja. Uхвати je za ruke i prekriži joj zglavke. Odupirala se, ali nije mogla ništa.

— Glupačo! — bjesnio je Barney. — Nisi mogla mirovati, je li?

— Otpušten si, Barney. Možeš se vratiti na ranč i pokupiti svoje stvari. Otiđi do večeri.

— Hardee — dovikne McCorkle revolverašu — donesi svoj laso! Dat ću ovoj junici lekciju koju neće zaboraviti.

— Da se nisi usudio učiniti više ništa! — prostenje Julie. — Ako me samo dirneš, obratit ću se šerifu. Zatražit ću da te uhapsi...

— Ah, brbljaš gluposti.

Uto revolveraš donese laso. McCorkle mu dade znak glavom, i on omota uže oko djevojčinih zglavaka.

— Očekuje nas malen izlet, naduvena šašavice — reče predradnik. — Posjetit ćeš ljude koji već dugo nisu vidjeli žensko stvorenje. Možda se svidiš nekome od njih, jer meni se ne sviđaš.

— Ti si ubio mog oca — reče hladno Julie.

— Nisam — odvrati McCorkle — ali slutim tko ga je ubio. Međutim, neću ti pružiti zadovoljstvo i otkriti istinu. Imat ćeš, uostalom, uskoro dovoljno vlastitih briga...

On je naglo povuče prema konju, pa je zajedno s Hardeem podigne u sedlo.

—o—

Corbetta predvečer probudi glad. Ode u trgovinu, u kojoj je bilo hrane što se nije lako kvarila. Moglo se kupiti i municiju.

— Ti si novajlija — reče mu odmah šepavi trgovac.

— Vidim, imaš svakakve robe, ali što onda ako netko zaželi svježeg mesa? — zapita Corbett.

— Svakog drugog dana koljemo po jedno govedo.

— Kako nabavljate goveda?

— Pitaj gazdu.

— Gdje je on?

— Tu negdje.

— Ti baš ne pričaš mnogo, ha?

— Imam ukočenu nogu, pa ne mogu trčati ni jahati spretno. Stoga činim ono što mi naređe i ne pričam o tom.

— Dobro. Kupit ću dvije konzerve bresaka, jednu rajčice i komad slanin.

— Nećeš brašno?

— Ne znam dobro umijesiti kruh.

— Ni ja, ali pripremio sam dvopek za večeru. Mogu ti ga dati. Hoćeš li platiti u gotovu ili uzeti sve na zajam? Pet dolara ako plaćaš, a deset ako je na veresiju.

— Prilično je skupo.

— Besplatno ti dajem dvopek.

— A, onda je već bolje. — Corbett baci deset dolara na grubo izrađen stol.

Trgovac mu vrati pet dolara, ali ih Jim ne uzme.

— Nemaš ovdje ništa tekuće, ha?

— Nemam. Piće ne možeš naći u ovom logoru. Salinger to ne dopušta. On je trezvenjak, pa ako te uhvati pijanog, ili samo vidi da piješ, morat ćeš odmah otići odavde. — Nakesi se. — Nitko nije veći protivnik pića od bivših pijanaca. Čuo si o Salingeru?

— Nisam. Pričaj mi.

— Govorka se da je on bio propovjednik negdje na Istoku. Rado je pio. A onda je u pijanom stanju ubio jednog čovjeka i morao pobjeći pred zakonom. Zakleo se da do kraja života neće okusiti ni kap i da se neće družiti s ljudima koji piju.

— Kako to da žvačeš klinčiće?

— Tko? Ja? — Trgovac se namršti. — Volim klinčiće. Katkad žvačem i cimet.

— Svakako, time prikriješ zadatak iz usta. Hajde, odaj mi gdje je tvoja tajna zaliha?

Iako su bili sami u dućanu, trgovac se bojažljivo osvrne na sve strane.

— Muči me lumbago — reče — a i želudac. Imam lošu probavu. S vremena na vrijeme potreban mi je gutljajčić.

Uzme svojih pet dolara i pride buretu s brašnom. Duboko zavuče ruku u nj i izvadi bocu. Obrisje je o hlače.

— Ako je Salinger pronađe kod tebe, reci mu da si je donio sa sobom, razumiješ?

— Imam bolju zamisao — promrmlja Corbett. — Ispit ću je večeras, pa neće ni znati za nju. — Raskopča košulju i

sakrije pod nju bocu. — Poslije ću doći i po klinčiće.

Vrati se do topole pod kojom je bio spavao. Sunce je zalazilo kad je zapalio vatricu i narezao u tavu slaninu. Poslije večere pojede breskve iz jedne llimenke.

Tada mu pride Salinger.

— Razmišljao sam o tebi, Corbette — reče. — Uvjeran sam da si već uočio kako većina momaka i ima para za bacanje.

— To je dobro, jer namjeravam ponovno s njima kartati.

— Ja ne kockam i nije mi baš drago što oni kockaju — promrmlja Salinger mršteći se — no moram im dati oduška, a kartanje je bolje nego opijanje.

— Neki ljudi piju, drugi se kockaju — Corbett sliježe ramenima — treći jure za ženama.

— Ti na sve imaš odgovor — odvratil odrešito Salinger. — Možda ti ne bih smio dopustiti da ostaneš ovdje. Imam mjesta samo za jednog vođu, a vođa sam ja. Imaj to na umu, Corbette! Pokušaj li me izigrati ili istisnuti...

— Smiri se, Salingeru. Ne namjeravam ostati ovdje tako dugo da bih ti mogao nauditi. Samo ću se nekoliko dana odmarati, a onda krećem opet na put.

— Pomoći ću ti da doneseš odluku — reče Salinger promatrajući ga. — Za dva dana tjerat ćemo veliko stado stoke, pa bi nam koristilo još jedan čovjek.

— Čije stado?

— Ne pravi se pametan. — Salinger nestrpljivo mahne rukom.

— Dobro. Vidio sam šezdesetak goveda u Boggsvoj dolini, a ima ih i ovdje. Koliko je ljudi potrebno da bi se tjeralo toliko grla do... Kamo ih tjerate?

— Na zapad. A neće biti šezdesetak goveda, nego dvije tisuće.

Corbett tiho zazviždi.

— Ta će stoka stići s istoka, ha? — Zaklima glavom. — Nemam ništa protiv tog prijedloga, Salingeru. Bitno je da goveda idu na zapad; na istok ne bih koraknuo ni pedalj.

— Ne moraš. Stoku dotjeraju k nama, a mi je odavde tjeramo na zapad.

Corbett zamišljeno kimna. |

— Očito, imaš prijatelje na istoku. No, budući da se oni izvrgavaju opasnosti, zahtijevat će velik dio dobiti...

— Po'a — prekine ga Salinger. — To je stalna pogodba. Osim toga, ja ubirem novac. Njima dajem polovinu, ostatak dijelimo mi... oni koji tjeraju stoku. Ja uzimam deset posto, a ostalo se dijeli na jednake dijelove. Znaš li koliko se novca dobije za dvije tisuće goveda? Ako govedo vrijedi trideset dolara?

— Šezdeset tisuća.

— Znači, trideset je tisuća za nas. Ja uzimam tri tisuće i ostaje dvadeset sedam tisuća. Za gonjenje stada bit će nam potrebno dvadeset ljudi. Prema tome, možeš se dokopati pristojne svote.

— Kako da'eko tjeramo stoku?

— Trista kilometara.

Corbett se namršti.

— Mi ćemo tjerati stoku trista kilometara i dobiti polovinu — prigovori — dok će oni drugi dotjerati stado samo dovdje, možda dvadesetak kilometara, i dobiti koliko i mi.

— Njih bi mogao dohvatiti metak ili bi mogli visjeti ako ih uhvate. Mi se, međutim, ne izvrgavamo nikakvoj opasnosti. Zapadno odavde nema ničega osim triju indijanskih rezervata.

— Mi tjeramo stoku u rezervate? Tko daje mito indijanskim zastupnicima?

— O čemu, do vraga, govoriš? — razljuti se Salinger.

— Još nikada nisam vidio poštenog indijanskog zastupnika. Prave se da štite Indijance, a pravi su lopovi. U Montani...

— Do vraga i Montana! Ovo je New Mexico.

— Radoznao sam. Htio bih doznati sve prije nego što prihvatim posao...

— E, nećeš doznati više ništa! Ti si običan p'aćeni kauboj. Jedan od dvadesetorice. Ili ćeš poći s nama i zaraditi tisuću pet stotina dolara, ili možeš krenuti sam.

— Nisam rekao da ne prihvaćam posao. Štoviše, rado ću putovati s vama. Samo kad stignemo do posljednjeg rezervata, htio bih uzeti svoj novac i produžiti na zapad.

— Dobit ćeš novac.

Salinger se okrene. Logoru se približavalo nekoliko jahača. Naglo napusti Corbetta.

Gaseći nogama žeravicu, Corbett je gledao jahače. Razabrao je dva muškarca i jednu ženu. Njezin je konj bio privezan užetom za konja jednog od jahača. Uže je bilo napeto; očito, jahačica se odupirala, usporavala svog konja.

Kad su projahali mimo, usprkos mraku prepoznao je Julie Forest, zatim i Barneyja McCorklea, premda mu je nejasno vidio lice.

Zurno je pokupio svoje stvari i počeo sedlati konja.

Troje se jahača zaustavilo pred kolibom blizu trgovine i ušlo u nju.

VIII

U kolibi je Salinger namršteno slušao McCorklea kako se opravdava.

— Nisam mogao učiniti ništa drugo — govorio je Barney. — Nisam je mogao pustiti da ode kući. Ispričala bi sve majci ili onom prokletom detektivu...

— Kojem detektivu?

— Onom kojeg je Sam Forest pozvao prije nego što je stradao. Pojavio se na sahrani i otad njuška uokolo.

— Prvi put čujem za nekakva detektiva. Je li on Pinkertonov čovjek?

— Nije. Radi za Jarvisa.

— Čuo sam o njemu. Navodno, ima opasnije ljude nego Pinkerton. Dobro, zašto se nisi pobrinuo za njega?

— Sklizak je poput jegulje.

— Pretukao te — umiješa se iznenađeno Julie.

— Kad nisam bio spreman — odgovori bijesno McCorkle. — Holdermanovi su ga, međutim, lijepo udesili.

— Čekaj! — uzvikne Salinger. — Kako izgleda taj detektiv?

— Nije ništa osobito — odgovori McCorkle. — Može mu biti trideset pet godina, visok je oko stotinu i osamdeset centimetara i težak devedesetak kilograma...

— I, Ho'dermanovi su ga pretukli? — upita smrknuto Salinger. — Kada?

— Prekjučer.

— On je ovdje — zaključio mirno Salinger. Priđe vratima kolibe i dovikne — Kirby, Donnelly... — Prema kolibi odmah potrče dva čovjeka. — Uхватите onog novajliju koji se ulogorio pod topolom — naredi im.

— Nisam očekivao da će biti tako lud i doći ovamo — promrmlja McCorkle. — Bogamu, ušao je ravno u klopku! E, sada ću mu pokazati, makar mi to bilo posljednje u životu...

— Moglo bi ti i biti. On je opasan, McCorkle. Čini mi se da je prejak za tebe... i prepametan. Razgovarao sam s njim i davo me odnio ako mu nisam i ja povjerovao.

— A, on vješto izmišlja priče, ali sada je došao kraj njegovim lažima.

U kolibu upadne jedan čovjek.

— Nestao je, kidnuo... — uzvikne.

— Sto mu gromova! — opsuje Salinger. — Pretražite logor. — Naglo se okrene prema Hardeeu. — Odmah odjaši u Boggsov logor. Reci mu neka zaustavi detektiva... neka upozori stražu. Idi!

Hardee istrči iz kolibe.

— Riječ je o jednom jedinom čovjeku — promrmlja Salinger — no ne osjećam se ugodno dok je u blizini nekakvog detektiva.

— Zatvorio si mu samo put natrag — napomene McCorkle. — Međutim, otvoren mu je put na zapad.

— A kamo može otići? U pustinju? Nije imao čuturu, a ne vjerujem da ju je stigao tako brzo nabaviti. Krene li na zapad, ne moramo brinuti.

— Ali, i mi ćemo za nekoliko dana krenuti u tom smjeru...

— Nije nam prvi put. — Salinger sliježe ramenima. Malo se kolebao, onda reče: — Ona Hubbardova udovica pisala je guverneru i zatražila da indijanski zastupnici provjeravaju porijeklo stoke. Budu li zastupnici tako postupali, izgubit ćemo posao.

— Zato bismo morali ovaj put otjerati veliko stado — promrmlja McCorkle. — Htio bih se dokopati poveće svote. — Pogleda Julie. Ako i uhvatimo detektiva, morat ću napustiti ovaj kraj.

— Ova bi tvoja g'upost mogla uprostatiti sve — progunda Salinger, zamišljeno ga gledajući. — Ne možeš tek tako otići djevojku. Ako je ubrzo ne pronađu, potjere će zaviriti u svaki

kutak ovih planina. Dosad nas nisu uznemiravali, ali sada su ova brda zapela guverneru za oko. Privukla je pažnju na nas Hubbardova udovica. Znam da su se obratili čak i Ministarstvu unutrašnjih poslova...

— Mogli bismo ukloniti Hubbardovu udovicu.

— Sada je prekasno za to. Najpametnije nam je da još jednom, ne gubeći vrijeme, potjeramo veliko stado i predamo stoku indijanskim zastupnicima, pa i Fort Milleru ako bude potrebno. Ti se vrati i posjeti... — Salinger zašuti i letimično pogleda Julie, pa doda — ... znaš koga. Reci mu neka odmah započne posao. Hoću da pola stada stigne ovamo sutra u podne a ostatak do večeri.

— Dvije tisuće goveda?

— Tri! Temeljito ćemo očistiti pašnjake.

McCorkle krene prema vratima, a Corbett, koji je čučao pod prozorom na stražnjoj strani kolibe, odvaži se i za tren pogleda unutra. Vjerovao je da svi gledaju prema vratima, no Julie se okrenula i opazila ga. Nehotice je tiho kriknula.

Salinger se okrene i sumnjičavo je pogleda.

— Ne možete me ostaviti svezanu! — uzvikne Julie, pribrawši se brzo! — To je nečovječno.

— Stvarat ćeš neprilike — odgovori joj Salinger. — Vide li te moji momci kako šećeš uokolo...

— Neću šetati. Ostat ću ondje gdje mi naredite. Samo mi odvežite ruke.

McCorkle je već otišao. Salinger je oklijevao, zatim posegne u džep i nožićem joj prereže sponu.

— Nemam vremena da jurim za tobom — reče joj oštro. — Miruj ili ću te svezati, kao vreću. — Priđe vratima, izviri van i odabere jednog čovjeka. — Hej, ti. Dođi ovamo...

— Evo me — javi se krupan mladić čupavih obrva. Ugledavši Julie, zastađe na pragu. — Oho, kakav komadić!

— Sjedi tu i čuvaj je! — naredi mu Salinger. — Ne puštaj je van. Ja ću se brzo vratiti. — Izide u noć.

— Ti i ja bismo se mogli lijepo zabaviti — reče mladić, pokvareno se smijujući dok je prelazio pogledom po djevojci. — Mogla bi se izvući kroz prozor kad vođa zaspi.

Prijedlog se gadio Julie. Priđe prozoru, i ukoči se začuvši šapat.

— Imam ovdje nešto — javio se izvana Corbett. — Uzmite to kad budete mogli, zatim dajte čuvaru.

Julie se okrene i nasloni na prozorsku dasku. Čim je mladić načas pogledao van, napipa iza leđa bocu viskija i uzme je.

— Imam nešto — reče, pošavši prema čuvaru — samo obećaj da nećeš popiti sve...

Ugledavši bocu, mladić oduševljeno zagunda.

— K vragu, tko bi mislio na to?

Hitro zgrabi bocu i povuče se iza poluotvorenih vrata, gdje ga nitko nije mogao vidjeti. Nadušak iskapi četvrt boce, a onda zadivljeno pogleda djevojku. — Eh, ti si žena po mojoj volji. — Pruži joj bocu. — Uzmil!

— Ne, pila sam maločas. Imala sam još jednu bocu...

— Onda tu oprati grlo — promrmlja mladić i opet prinese bocu ustima.

Još je gutao viski kad se na pragu pojavio Salinger.

— Hurley, bijedni crve, tek što sam okrenuo leđa i...

Ugledavši Salingeru, Hurley se zagrcne. Odmah pruži bocu, no Salinger mu je izbije iz ruke.

— Ona mi ju je dala! — počne se braniti Hurley i pokaže na Julie.

Salinger ga snažno ošamari.

— Ona je kriva! — zatuči Hurley. — Ona mi je dala bocu...

— Lažeš! Salinger ga opet udari. — Tek sam joj prije nekoliko minuta odvezao ruke. Nije imala u njima baš ništa.

— Onda je našla bocu ovdje!

Salinger ponovno zamahne, ali mladić odskoči u stranu i potrči prema vratima. Salinger ga isprati udarcem nogom.

Dok je Salinger blo okrenut leđima, Corbett uđe kroz prozor. Okrenuvši se opet prema unutrašnjosti kolibe, Salinger ugleda detektiva i njegov upereni revolver.

— Mogao sam znati! — promrmlja.

— Zatvori vrata, Julie! — naredi Corbett.

Djevojka se brzo povuče iza Salingeru i zatvori vrata.

— Spremi revolver — reče Salinger. — Ne možeš se izvući.

— Ni ti.

— Opališ li, nećeš etići daleko.

— Oduzmi mu revolver — reče Corbett djevojci, ali ne skidajući pogled sa Salingeru.

Julie priđe Salingeru otraga, no kad je dotaknula njegove korice, on posegne za revolverom. Uхватила ga je objema rukama za zaglavak i čvrsto ga držala. Voda se odmetnika pokuša osloboditi.

— Oboje ste ludi — izusti bijesno.

Uto se pred njim već nađe Corbett. Ugledao je njegovu podignutu ruku i pokušao izbjeći udarac, ali nije uspio. Corbettov ga revolver udari po sljepočici. Srušio se.

— Imamo samo nekoliko minuta vremena — reče Corbett djevojci. Spremi revolver i povede je prema prozoru. Oboje iziđu kroza nj i potrče prema Jimovu konju. Nisu uzjahali, već ga je Jim vodio. U široku su se luku udaljavali od koliba.

Znali su da im ne prijeti opasnost dokle je god Salinger u nesvijesti.

Kad su logorske vatre postale samo treperave točkice u mraku, uzjahaše oboje.

Corbett ubrzo pronađe stazu što je vodila iz Salingerove doline. Dobro poznajući mogućnosti svog konja, potjera ga brže.

Za desetak minuta prijedohu preko prijevoja i ugledaše Boggsov logor osvijetljen vatrama.

Dolina nije bila dovoljno široka da bi se na bilo kojem mjestu mogli udaljiti od vatri više od dvjesto-trista metara. Pa ipak, nisu bili u velikoj opasnosti dokle god ne iziđe mjesec.

Oprezno su prošli kraj logora i uskoro se počeli opet penjati. Dolina se sužavala. Corbett je napeto razmišljao i napokon odlučio. Zastavi konja, pustil djevojku da sjaše, zatim i on skoči na zemlju.

— Očekuju da se pokušamo probiti preko ovog, drugog prijevoja — reče. — Ne vjerujem da bismo zasad uspjeli.

— Što ćemo? Moramo proći i upozoriti majku i rančere.

— Mislim da se moramo pritajiti do jutra. Tada ću vidjeti na kakvu smo mjestu i lakše ocijeniti položaj. Smislit ću nešto.

— Majka će se užasno zabrinuti. Ne zna što mi se dogodilo, ali ako se ne vratim kući...

— Prošli ste preko prijevoja, pa znate kakav je. Hoćete da se pokušam probiti... dok na nas pucaju s obje strane?

— Neću.

Corbett joj potraži ruku i čvrsto stegne.

Oprezno su se penjali sve dok je Jim ugledao malenu jarugu, obraslu grmljem. Zaključi da bi se tu mogli sakriti i odspavati.

Stajao je u mraku i napinjavao uši, jer mu vid tu nije mogao pomoći. Nakon nekog vremena začuje topot kopita, zatim topot još tri-četiri konja. Topot se udaljavao, zatim ponovno zavada tišina.

Oči su mu se donekle privikle na tamu, pa je razabrao Julie, koja je sjedila na zemlji i naslanjala se na njegov smotanij gunj.

— Razgovarala sam danas s vašom majkom — iznenada reče djevojka. U mraku nije mogla vidjeti njegovu reakciju, no šutio je tako dugo da je smatrala da mora nastaviti. — Ona mi se oduvijek sviđa.

— Je li vam ona odala da mi je majka? — upita Corbett napokon.

— Nije. Naslutila sam to. Zapravo, mama i ja. Spomenula sam sličnost, a onda mi je mama ispričala da joj je vaša majka nekoć, kad su se češće vidale, rekla da je već jednom bila udata.

Corbett psikne. Julie smjesta ušuti, ali ne začuje ništa. Tek poslije nekoliko trenutaka shvati da ju je ušutkao samo zato da ne bi pričala o njegovoj majci.

— Imam hrane, ako želite jesti — progovori Corbett nakon desetak minuta.

— Nisam gladna. Pokušat ću zaspati. — Julie se ispruži, položivši glavu na smotanij gunj.

Corbett ostane stajati kraj konja, ali kad Julie nije ponovno progovorila, tiho se spusti na zemlju.

— Vjerojatno vam je rekla da sam pobjegao od kuće kad mi je bilo četrnaest godina.

Julie ne odgovori no zapazio je da ne diše duboko i da je budna.

— Pješačio sam, ponekad se vozio — nastavi Jim — i spavao kad bih se god tako umorio da više nisam mogao hodati. Za dva sam tjedna stigao na obalu i uspio se ukrcati na brod što je plovio u St. Louis. Sutradan su me pronašli. Budući da nisu imali dovoljno mornara, kapetan mi je dao posao i tako sam stigao na cilj. U St. Louisu sam radio svašta: čistio cipele, prodavao novine, pomagao u luci. Katkad sam jeo jednom na dan, katkad ništa ni okusio. Spavao sam na ulici ili u luci. Dvije godine poslije počeo je rat, i svi su pristupali vojsci. Ja nisam navršio još ni šesnaest godina, no oficiri koji su novačili ljude nisu bili cjepljake. Sa sedamnaest sam se godina našao u Shilohu. Ondje sam odrastao.

Corbett glasno izdahne zrak.

— Vojska je bila moj dom do prije tri godine. Tada sam zaključio da mi je dosta. Takvu sam odluku donio poslije bitke kod Little Big Horna. Živ sam samo zato što sam se nalazio u jedinici majora Benteena, kojem je bio miliji viski nego borba, pa se zadržao podalje od Custera. Moj je ugovor istekao i nisam ga obnovio. Otišao sam u Chicago i postao detektiv. Plaća je mnogo bolja nego u vojsci. Poslije petnaest godina provedenih u vojsci dobivao sam naredničku plaću. Nisam postao oficir jer nisam dovoljno školovan, iako sam se poslije rata pokušao izobraziti, čitajući knjige. — On zastane, pa završi: — To bi bilo sve.

— Nikada niste pisali majci?

— Prvih sam godina bio suviše ogorčen, a poslije Shiloha mi se sve činilo besmislenim. Živio sam od danas do sutra. Poslije rata sam dobio trideset dana dopusta. Otputovao sam u Teksas. Naša se kuća pretvorila u ruševinu, a farmu je prekrpio pijesak.

— Vaša je majka -pisala pošti u Brownsvilleu i dala svoju novu adresu.

— Za mene je majka umrla prije dvadeset godina. A sada, ako vi ne namjeravate zaspati, ja ću ipak malo pridrijemati. Moram se odmoriti za sutrašnji dan.

Čuvši da je legao, ona se okrene i potraži ga pogledom. Opazi da je dvatri metra od nje, okrenut joj leđima. Ne reče mu ništa.

Zaspala je.

Kad je otvorila oči, ugleda kroz grane mjesec. Corbett je stajao kraj konja.

— Jesam li dugo spavala?

— Poprilično.

— Koliko bi moglo biti sati?

— Imam uru, ali ne vjerujem da bih vidio kazaljke. Do zore je preostao još jedan sat. Trebalo bi da sada nešto pojedemo. — Narezao je nekoliko debelih kriški slanine. — Nemamo vode, ali imam konzervu bresaka i konzervu rajčice.

Ispraznili su obje limenke.

— Ne znam u što ćemo uletjeti — promrmlja tada Corbett — pa bi bilo dobro da porazgovaramo...

— Mislite, ako se nešto dogodi vama a ja se izvučem?

— Nisam to mislio — odvrati on razdražljivo — i prestanite tražiti u meni plemenite porive. Ja sam detektiv. Moja je agencija primila novac, a ja dobivam plaću od nje. Čuli ste Salingera. Sutra namjeravaju opljačkati rančeve. Nesumnjivo je da će se okomiti na vaš ranč, jer im je najbliži a njima se žuri. Znaate da u tome sudjeluju McCorkle i vjerojatno neki od revolveraša koje je zaposlio na vašem ranču. Ipak, on nije vođa...

— Znam. Salinger je umalo rekao ime... ime čovjeka koji mi je ubio oca. On je vođa kradljivaca, zar ne?

— Da. — Corbett je oklijevao. — Možao bih prisiliti McCorklea da progovori kad bih ga ščapao, no ma'a je vjerojatnost da ću ga uhvatiti. — Zašutit ponovo, onda dodao: — Podmitio sam predstavnika »Wells Farga« u Seven Oaksu...

— Bonnera?!

— Pronevjerio je novac, pa je u škripcu. Dao sam mu stotinu dolara, i pokazao mi je brzopjav koji je moja... koji je Alice Hubbard poslala Ministarstvu unutrašnjih poslova u Washingtonu, o sprečavanju indijanskih zastupnika da kupuju ukradenu stoku. — Bio sam već pred prozorom kad je Salinger govorio o tome McCorkleu. Začudio sam se kako to Salinger zna a Barney ne zna.

— Bonnera plaćaju odmetnici!

— Ne, njega sam ja podmitio. Nema čistu savjest, pa je pomislio da sam došao zbog istrage o njemu i zato je

bio uslužan. Međutim, Salinger nije spomenuo brzopjav. On je govorio o dopisivanju majke i guvernera. — Corbett i ne opazi da je napokon upotrijebio riječ »majka«.

— Netko je čitao poštu.

— Zanima me da li ona nosi osobno pisma u poštanski ured ili ih šalje po nekom svom kauboju?

— Pitat ću je kad je opet vidim.

— Bit će prekasno.

— Zašto? Mislite da se nećemo izvući iz ovoga?

— Bitni su slijedeći sati. — Jim ušutit, pa dodao zamišljeno: — Brojio sam jučer žigove. Najviše ima goveda sa žigom »H povezano s H«, zatim vaših, najmanje Holdermanovih. To me iznenadi'o. Zar Pete Holderman nije u prijateljskim odnosima s odmetnicima?

— Tako misle svi u Seven Oaksu.

— Julie, htio bih nešto razjasniti. Vi ste rekli McCorkleu da sam ja detektiv?

— Na žalost, jesam. Prepirali smo se o vama, i ja sam to izbrbljala. Ipak, stekla sam dojam da je on već znao da ste detektiv.

— To me i najviše muči. Suviše je ljudi znalo tko sam.

IX

Helen Forest nije cijelu noć okasklopila. Kad Julie nije došla na večeru, nije se još naročito zabrinula, no u deset sati ju je već hvatala panika. Ako je djevojka i otišla u Seven Oaks da bi njegovala detektiva, bilo je čudno što se tako dugo zadržala.

Nije više izdržala u kući. U jednoj kolibi za kauboje još je gorjelo svjetlo, pa kolebljivo pokuca na vratima. Otvori joj srednovječan kauboj Jenkins, još potpuno odjeven, koji je na ranču radio već petnaestak godina. Iznenadio se, jer je prvi put došla u kolibu poslije mraka.

— Zabrinuta sam, Jenkinse — reče ona. — Julie se nije vratila pa me zanima da li je njezin konj u oboru...

— U sumrak nije bio. Pregledao sam vrata obora i provjerio da li su zatvore-

na, pa sam opazio da se još nije vratila. — Oklijevao je, zatim doda: — Ni McCorkleova konja još nije bilo.

— Otišla je s njim?

— Da. Oko tri-četiri sata popodne.

— Kamo? U kojem su smjeru odjahali?

Jenkins pokaže prema zapadu.

— I Cliff Hardee je otišao s njima — promrmlja.

— Hardee? On je od novih kauboja?

— Da.

Sada je Helen Forest postala zabrinutija, ali nije htjela pokazati svoju uznemirenost.

— Ako je s Barneyjem, onda će sve biti u redu. Hvala ti, Jenkins, i laku noć.

— Laku noć, gospođo Forest.

Julie se nije vratila ni do jedanaest sati, a u dvanaest njena majka više nije znala što da radi.

Ponovno izade. U svim je kolibama za kauboje bilo sada mračno i nigdje se nije čulo baš ništa. Stajala je neko vrijeme na trijemu, zatim siđe u dvorište.

Bavila se mišlju da upregne konje i odveze se u grad, kako bi provjerila da li su Julie i McCorkle ondje, no odbaci tu zamisao, jer bi se Julie mogla svakog časa vratiti.

Vrati se u kuću, svuče i legne, no već za pet minuta ponovo je bila na nogama. Uzme knjigu i pokuša čitati.

U jedan sat je zaključila da se kćerici nešto dogodilo, nešto loše. Međutim, do jutra nije mogla poduzeti ništa. Spoznavši to, donekle se smirila. Ujutro će se suočiti s onim što je neizbježno.

Nije se vratila u krevet, već se ispružila na divanu. Pred jutro joj je bilo tako hladno da se morala pokriti gunjem.

U pet sati se odjene, skuha kavu, popije je i, prije nego što se sasvim razdanilo, krene prema oboru.

Ondje je je već stajao Jenkins.

— Nisu se vratili — reče kauboj.

— Znam. Odvest ću se u grad i posjetiti šerifa. Hoćeš li upregnuti konje...

— Svakako, gospođo Forest. — Jenkins požuri u obor.

Već za pet minuta krene Helen Forest kolima prema Seven Oaksu.

Nepunih dvadeset minuta poslije nje pojavi se u dvorištu McCorkle i sjaše kraj obora.

— Gospoda Forest se upravo odvezla u grad, Barney — reče mu odmah Jenkins. — Zabrinuta je zbog Julie...

— Ja nisam — osorno odvrati predradnik.

— Odjahala je jučer s tobom, ali se nije vratila.

— Ah, baš me briga — zareži McCorkle i prođe mimo Jenkinsa, prema kolibi za kauboje.

Jenkins se kolebao, a onda krene za njim.

U kolibi su se tri-četiri kauboja upravo odijevala. Ostali su još spavali.

McCorkle uđe, izvuče revolver i opali u strop.

— Ustajte, majčini sinovi! — vikne.

Oni koji su spavali probudiše se. Jedan je od njih bio zlovoljan.

— Kojeg vraga radiš, Barney? Nije danas nikakav praznik...

— Danas je dan isplate! Ovaj smo trenutak čekali. Otjerat ćemo s ovog prokletog ranča svu stoku, podijeliti plijen i nestati iz ovog kraja.

Začuše se zadovoljni poklici. Tada se umiješa Jenkins.

— Oдавno sumnjam da ti surađuješ s onim prokletim kradljivcima...

Stigao je izgovoriti samo to. McCorkle je već držao u ruci revolver i sada ga uperi u nj. Opali jednom i ponovno povuče okidač kad je Jenkins već ležao na podu.

— Je li još tko protiv nas? — zapita i pogleda oko sebe.

Nitko mu se ne suprotstavi. Oko njega su bili ljudi koje je za proteklih šest mjeseci osobno zaposlio

—o—

Helen Forest je stigla u Seven Oaks prije šest sati. Vozeći se prema šerifovu uredu, ugledala je na ulici samo dva-tri čovjeka. Siđe s kola, duboko udahne i pride vratima šerifova ureda. Pokuca. Budući da joj nitko nije odgovorio, pritisne kvaku.

Vrata nisu bila zaključana. Otvori ih i oprezno korakne u ured.

Za stolom je sjedio Eben Smith i dremuckao. Tek napola se probudivši, odmah ju je prepoznao.

— Kojeg vruga radite ovdje? — vikne.

Helen Forest odluči da zanemari njegov bezobrazni dočak.

— Želim razgovarati sa šerifom.

Ebenu Smithu je preko grebena nosa bio nalijepljen flaster, a oko čeljusti je imao povez.

— Link ne dolazi prije osam, devet sati — odgovori otresito i ustane: — Dok nije ovdje, ja sam šerif. Dobro, kojeg vruga hoćete?

Pretjerao je i Helenina zabrinutost zbog kćerke pretvori se iznenada u gnjev.

— Prije svega, pripazite na svoj jezik, inače ćete imati povez preko cijelog lica...

— Spremno ga čekam — zareži Eben Smith. — Cim ga opazim, gotov je. A vi doista nemate nimalo stida kad možete doći ovamo pošto ste doveli tog prokletog detektiva...

Helen Forest se naglo okrene i izađe. Čula je Smitha kako viče za njom:

— To vrijedi za onu vašu kćerku. Ona je obična...

Pokrila je rukama uši kako ga ne bi čula, no slutila je kakvu je riječ izgovorio.

Popela se u kola i žurno odvezla iz grada. Odlučila je da do devet sati pričekna na ranču Alice Hubbard i da se vrati u grad kad u uredu bude šerif.

—o—

Mjesec je izbljedio zbog svitanja. no prošlo je još pola sata prije nego što je Corbett izašao iz zaklona. Pogurivši se, požurio je onamo odakle je mogao vidjeti stazu.

Dugo je promatrao okoliš, zatim se približi prijevoju, udaljenom oko dvjesto metara. Napokon razabere čovječji lik; preko nogu mu je ležala puška.

Međutim, taj se čovjek nalazio na pogrešnoj strani. Kad je onomad on ulazio u dolinu, zaustavio ga je čovjek na drugoj strani puta, pojavivši se iznenada iza goleme stijene. Znači taj je čovjek promijenio položaj, ili je dobio pojačanje. Jim je bio uvjeren da se dogodilo ovo drugo. No, da li mu je pritekao u pomoć samo jedan čovjek ili više njih?

Corbett se, osim toga, sjećao da je projahao mimo jednog stražara kojeg nije vidio i koji ga nije zaustavio.

To da stražari mogu doviknuti jedan drugome ili čuti pucanj, otežavalo je položaj.

Corbett se vrati k Julie i objasni joj situaciju, pa upita:

— Imate li hrabrosti da odjašete na prijevoj sami?

— Neće me propustiti.

— Naravno, neće. Ja namjeravam krenuti prije vas, popeti se na viši teren, odakle se vidi staza, i uhvatiti ih na nišan kad vi nađete.

— Kako to mislite: uhvatiti na nišan? Ako ih je nekoliko, nećete ih moći sve držati na nišanu. Morat ćete pucati prije nego što oni uspiju pogoditi vas.

On kimne.

— Nedvojbeno, bit će gusto. Dolje je još jedan stražar... možda i nekoliko. Čut će pucnjavu i spremno nas čekati.

— Ali, to je jedini način da prođemo?

— Ne mogu smisliti nikakav drugi.

— Onda mi objasnite što treba da radim.

— Dajte mi pola sata da stignem na prikladno mjesto... ostavit ću vam svoj sat... a onda uzjašite i krenite stazom prema prijevoju. Kad vas zaustave, umiješat ću se ja.

Jim izvuče revolver i pruži ga djevojci.

— Ne rukujem baš osobito spretno revolverom. Bolje rukujem puškom.

— Htio sam zadržati pušku za sebe, ako budem morao pucati iz daljine. — Jim se dvounio. — No, najvjerojatnije, bit će to borba izbliza. Dobro, uzmite pušku. — Pruži joj i džepnu uru. — Dakle, pola sata. I ne jašite prebrzo. Tako ću dobiti još pet ili deset minuta. Možda će mi biti potrebne. — Krene.

— Jime!

Corbett se osvrne.

— Budite oprezni.

Blijedo joj se osmjehnuo i udaljio.

Hitro se počeo penjati uz prilično strmu padinu, na kojoj je bilo malo raslinja. Rijetko se mogao uhvatiti rukama za nešto, a pod nogama je imao nesigurno uporište, ponajčešće šljunak.

Petnaestak metara od vrha morao je zastati i predahnuti. Još je osjećao posljedice udaraca Holdermanovih.

Produži. Sada se kretao sporije. Tri metra ispod vrha rastao je grm, i on se uhvati za nj. Grm se iščupa, a niz padinu se zakotrlja šljunak. Zastenjao je i priljubio se uz stijenu, bojeći se da je izazvao šljunčanu lavinu.

Popevši se na vrh, najradije bi se bio odmorio, ali je znao da je potrošio već mnogo vremena i da se za petnaestak minuta mora naći na svom mjestu.

Bio je još udaljen nekoliko stotina metara od prijevoja, a pred njim se pružao vrlo neravan teren.

Prešavši samo petnaestak metara, naiđe na pukotinu široku šest metara. Pogleda dolje i shvati da ne može sići i uzverati se na drugu stranu. Potrči ulijevo, nadajući se da se pukotina sužuje. Tu je, doista, bila široka samo četiri metra.

Nije mu preostalo ništa drugo nego da je preskoči. Pažljivo odabere najpogodnije mjesto za zalet, potrči svom snagom i skoči.

Užasnuto je pogledao ponor ispod sebe dok je bio u zraku, a onda doskочи na drugu stranu i baci se naprijed.

Ustane i obriše ruke o hlače. Opazi da je raskrvario lijevi dlan. Brzo produži. Uskoro začuje glasove i klekne. Sada se kretao četveronoške i tako stigao do ruba prijevoja. Pogleda do'je i opazi Julie. Jedan je odmetnik držao uzde njezina konja, a drugi, malo dalje, imao je u rukama pušku.

Corbett nije stigao pogledom pretražiti okolicu i provjeriti jesu li ta dva stražara sama, jer je odmetnik koji je držao uzde upravo posegnuo za djevojkom i htio je povući sa sedla.

Julie povuče pušku iz navlake i zamahne na njega. Odmetnik se na vrijeme izmakne u stranu i djevojka ga potpuno promaši. On je povuče sa sedla upravo kad je Corbett opalio na njega.

Pucao je instinktivno, bez ciljanja, kao što je uvježbao tijekom godina. Metak pogodi odmetnika u leđa. On krikne, posrne i padne udesno. Međutim, još je držao djevojku i povukao je na tlo.

Drugi odmetnik je već krenuo; opazi Corbetta i baci se na koljena. Nasumce opali konju ispod vrata. Jim opali dvaput; prvi put u noge, kako bi ga srušio, drugi put u tijelo.

Premda se još nije sasvim oporavila od pada, Julie svojom prisebnošću spasi Corbetta. On nije opazio, trećeg odmetnika, koji se nalazio petnaestak metara ulijevo, iza kamene gromade.

Hitro ustavši, Julie nasumce opali na tog odmetnika. Promaši ga, ali tane udari u gromadu i baci odmetnika u lice kamene krhotine baš kad je htio okinuti. Metak fjučne daleko od mete, a onda Corbett pogodi njega.

Skočivši na noge, Jim gurne revolver u korice, pa počne silaziti. Padne na ruke i koljena i gotovo u istom se času nađe na nogama. Pritrči svom konju, koji se za vrijeme borbe nije ni pomaknuo. Skoči u sedlo i pomogne djevojci da sjedne iza njega.

Obuhvativši ga je lijevom rukom oko struka, a u desnoj je još držala pušku.

Corbett potjera konja. Poslije stotinjak metara se poguri. Dobro je učinio, jer negdje sprijeda i slijeva prasne puška i iznad glave mu prozuji metak.

— Sagnite se! — vikne preko ramena i priljubi se konju uz vrat. U ruci je držao revolver, ali još nije otkrio skrovište posljednjeg stražara.

Za oko mu zapne grmlje na lijevoj strani staze. Ugleda blijesak kad je na metalu zasjalo sunce, a onda i stražara. Trčao je iz grmlja u zaklon iza drveta, udaljenog samo tri-četiri metra.

Galopirajući, Corbett ispali iz revolvea posljednja dva metka. Prvi ne postigne nikakav učinak, ali drugi natjera stražara da posrne i naglo se nasloni na stablo.

Nije se moglo znati da li je rana smrtonosna i Corbett podbode konja, kako bi što prije napustili opasno područje.

Konj je bio vrlo siguran na nogama i nijednom nije posrnuo dok je jurio niz strminu. Jim ga počne postepeno usporavati tek kad su prešli oko dva kilometra. Nakon nekog ga vremena i zaustavi, jer je opazio da već teško dašće. Koliko je mogao vidjeti, nitko ih nije progonio.

— Pustit ćemo konja da se odmori petnaestak minuta — reče djevojci i sjaše.

— o —

Izbjegavajući pašnjak Holdermanovih, Corbett se približio kolibi Tracyja

Holdermana i više nego što je namjeravao; bila je udaljena samo stotinjak metara.

U oboru iza kolibe netko je sedlao konja. Bila je to neka žena. Nije čula toptanje Corbettova konja dok se nije približio na tridesetak metara. Tada se naglo okrenula i pokrila rukom lice. Shvativši da je jasno vide, spusti ruku i prkosno pričekala Jima i Julie.

Bila je to Cathy Brady.

Corbett joj kimne u znak pozdrava i zaustavi konja.

— Je li Tracy tu? — mirno upita.

— U kući je. Cathy je pocrvenjela i nervozno grickala donju usnu. Nije mogla podnijeti Corbettov prodoran pogled. — Prihvatiš sam tvoj savjet, Julie. Nije htio poduzeti ništa, pa sam ga ja natjerala.

— Zar ti ja prigovaram? — zapita druga djevojka.

— Vjenčat ćemo se idućeg tjedna — prkosno će Cathy — i baš me briga što će ljudi misliti. Štoviše, kazat ću im da sam došla ovamo i provela noć.

— To se tiče samo vas i Tracyja — reče Corbett. — Mene zanima da li bismo mogli posuditi konja. Ovaj se umorio noseći dvostruki teret. — Prebaci desnu nogu preko jabuke sedla i spusti se na zemlju.

Kuća je bila udaljena samo dvadesetak metara. Kad joj se Corbett približio, pojavio se na vratima Tracy Holderman. Lice mu je bilo srdito.

— Morali ste njuškati ovdje — reče bijesno. — Nadam se da ste sada zadovoljni.

— Tracy, vaš se život ne tiče nikoga osim vas i, možda, Cathy. Htio sam vas samo pitati da li biste nam posudili konja. Vratit ću vam ga do podneva, ako želite.

— Ne iznajmljujem konje. Imam samo dva, i potrebni su mi. — Tracy ušuti, zagledavši se prema oboru, gdje je Cathy prišla Julie. Ozbiljno su razgovarale. Tracy se namršti. — Namjeravala je reći da je provela noć u Julie.

— Julie nije cijele noći bila kod kuće.

Na Tracyjevu se licu odrazi sumnjičavost.

— Bila je s vama?

Corbett odmahne rukom.

— Njena je majka možda noćas bila u gradu i tražila je.

— K vragu, kad Brady čuje za to... — promrmlja Tracy. Zatrese glavom. — Baš me briga što će reći. Vjenčat ćemo se, svidjelo mu se to ili ne.

Corbett kimne i okrene mu leđa. Zurno se vrati do konja.

— Julie može jahati na mom konju — reče mu Cathy kad se približio. — Ja ću posuditi konja od Tracyja.

Julie odmah sjaše s Corbettova konja i uzjaše Cathyna.

— Molim vas, nemojte pričati o ovome u Seven Oaksu — obrati se Cathy Corbettu.

— Ja sam detektiv, a ne tračavac.

— Tracy je pretjerano osjetljiv — napomene Cathy, blijedo, mu se osmjehnuvši. — I ja sam dosad bila, ali sam odlučila da se više neću brinuti o onome što drugi misle.

Corbett kimne i odjaše s Julie.

— Sto mislite o ovome? — zapita ga djevojka kad su se donekle udaljili. Budući da nije odgovorio, ona ga pogleda sa strane. — Ne odobravate njihov postupak?

— Da sam zaljubljen, najmanja bi mi briga bila što misle susjedi.

— Međutim, vi niste zaljubljeni.

Kad Corbett nije ništa rekao, Julie doda: — A jeste li ikada bili?

— Petnaest godina bio sam vojnik. Znaite što rade vojnici kad na dan isplate dojure u najbliži grad, s dvadesetak dolara u džepu?

Ovaj put Julie pocrveni.

— To je nešto drugo — prozbori zbunjeno.

— To je jedina vrsta ljubavi koju vojnik može sebi priuštiti. Oženjeni ljudi ne vrijede ništa u borbi. Oni misle na ženu, na djecu. Boje se izvrnuti opasnosti kakvoj se mora izvrnuti svaki vojnik. Osuđeni su na to da stradaju i prije nego što započne pucnjava.

Grubost njegovih pogleda gadila se Julie, pa je šutjela dokle god nisu skrenuli na cestu za njezin ranč. Tada je podbola konja i odjurila.

Corbett ju je slijedio u laganom galopu i kad je ušao u dvorište, Julie je već trčala prema kući.

— Majko, vratila sam se! — vikala je.

Naglo je otvorila vrata i utrčala u kuću. Corbett je čuo kako dozivlje majku u kući, a kad je sjahao, lupnuše vrata na jednoj kolibi za kauboje.

Opipavši revolver u koricama, krenuo je prema toj kolibi. Vrata opet lupnuše i on zapazi da ih njiše vjetar.

Naglo je zastao i prešao pogledom po dvorištu.

Znao je da na tom ranču radi najmanje dvadesetak kauboja, no sada nije bilo nikoga na vidiku. Ni u oborima nije bilo konja. Ranč se doimao napuštenim.

Izvuče revolver i uđe u kolibu za kauboje. Unutra je bilo osam ležajeva, četiri sa svake strane, i peć u sredini prostorije, ali nigdje žive duše.

Samo je na podu blizu peći ležao mrtvac.

Corbett priđe i klekne kraj njega, pa mu dodirne lice. Još se nije sasvim ohladnjelo. Znači, nije bio mrtav dulje od pola sata, najviše jedan sat.

Uspravi se i vrati prema vratima, koja opet lupnu. Brava je bila slomljena, kao da je netko nasilu otvorio vrata.

Izide.

U susret mu je trčala Julie.

— Jime, kod kuće nema nikoga. Zavirila sam svuda, ali majke nema...

Vrata kolibe se zakupe, i ona nagoniski htjede proći kraj Corbetta. Zadržao ju je rukom.

— Ne ulazite!

Zastala je i uznemireno ga pogledala.

— Što se dogodilo, Jime?

— Kauboji su, očito, bili McCorkleovi ljudi... — Corbett mahne glavom prema kolibi — ...osim jednog postarijeg čovjeka. On je mrtav. Ustrijeljen.

— A majka? — izusti zaprepašteno Julie.

— Ne, nje nema. Pretražili ste kuću?

— Pregledala sam sve sobe. No, možda ju je odveo...

— Suviše bi mu smetala a on mora žuriti. Čuli ste što mu je sinoć naredio Salinger. Vjerujem da je vaša majka otišla prije nego što je došao McCorkle...

Julie se hitro osvrne.

— Da, nema kola.

— Onda se odvezla u grad. Vjerojatno je htjela javiti da ste nestali.

— Vi samo nagađate, ne znate ništa pouzdano.

— Budući da su ubili čovjeka, ne bi joj dopustili da ode. Znači, otišla je prije toga.

Julie je oklijevala i zabrinuto ga gledala, zatim se okrene i potrči prema Cathynu konju. Zurno uzjaše i krene prije nego što je Corbett uzjahao.

Kad su se približili glavnoj cesti, ugledaše Cathy Brady, koja se vraćala u grad. Corbett pogleda na uru. Nedostajalo je samo nekoliko minuta do osam. Zakasnit će na posao, pomisli. Doduše, njezin otac već odavno zna da je nema, a pogotovo mu je sumnjiva ako je Helen Forest već bila u Seven Oaksu.

Dok su jahali prema gradu, Corbett i Julie su vrlo malo razgovarali. Jahali su brzo, udubljeni svak u svoje misli.

Kad su se približili Seven Oaksu, Julie natjera konja u galop i odvoji se od Corbetta.

On uđe u grad kasom i zaustavi se pred hotelom. Julie je bila s druge strane ulice, pred šerifovim uredom. Okretala se na sve strane i tražila majčina kola. No, nije ih nigdje bilo.

Iz hotela iziđe Gregson.

— Nisam vjerovao da ćete se vratiti.

— Rekao sam da ću se vratiti i platiti.

Uto dojaše do njega Julie.

— Nema je ovdje — promrmlja. Pogleda Gregsona. — Jeste li jutros vidjeli moju majku u gradu?

Hotelijer zatrese glavom.

— Nisam je vidio, ali nisam je ni tražio. Možda je došla i otišla...

Iz ureda »Wells Farga« izjuri neki čovjek i potrči prema Corbettu. Bio je to Bonner.

— Corbette — dovikne još iz daljine — htio bih razgovarati s vama...

— Vjerojatno se odvezla na ranč »H povezano s H« — obrati se Corbett djevojci.

Julie bljesnu oči.

— Naravno. Kako nisam pomislila na to? Hoćete li poći sa mnom?

— Ne. — Htio bih ovdje obaviti neke poslove.

— Doći ćete poslije?

— Kad budem gotov.

Julie pokaže razočaranje ali odmah okrene konja i odgalopira.

— Corbette — javi se opet uznemireno Bonner — moram razgovarati s vama u četiri oka. Vrlo je važno.

— Zao mi je, Bonneru, no nemam sada vremena.

Jim sjaše i počne vezati konja za prečku. Bonner se provuče ispod prečke i pride mu sasvim blizu.

— Molim vas, Corbette! Stigao je inspektor iz »Wells Farga«. Dovezao se jutarnjom kočijom. U nevolji sam.

— To se tiče vas i »Wells Farga«. Ne mogu vam pomoći.

— Vi se mi jedina nada. Pregledat će knjige, a meni... a meni nedostaje više od pet stotina dolara.

— Dugovali ste četiri stotine. Ja sam vam dao dvije stotine...

— Izgubio sam ih, i još stotinu. — Bonner ga uhvati za ruku. — Imam... imam nešto važno za vas. Nešto vrlo važno...

— Možda je važno za vas, ali nije za mene.

— Važno je, uvjeren sam u to! Obradovat ćete se kad čujete.

— O čemu je riječ?

— To će vas stajati... hoću reći, dat ćete mi pet stotina dolara?

— Ništa što biste mi vi mogli reći ne vrijedi pet stotina dolara.

— A!i, potreban mi je novac. Propao sam ako ga ne budem imao za dva sata.

— Posudite ga — odvrati srdito Corbett — ali ne od mene.

— Stigao je odgovor Ministarstva unutrašnjih poslova Hubbardovoj udovici na njezin preključerašnji brzojav — prošapće Bonner i bojažljivo pogleda preko ramena. Izvuče iz džepa prijav brzojav, brzo ga pruži Corbettu i opet se osvrne prema svom uredu.

Jim raširi papir i pročita:

»U vezi s vašim brzojavom već sam stupio u vezu s guvernerom Waltersom i danas ću narediti indijanskim zastupnicima da odmah prestanu kupovati stoku. U toku je istraga.

Potpis: Carl Shurz,
Ministarstvo unutrašnjih poslova«

— Znete li što to znači? — prozbori Bonner. — Ukradena goveda neće više ništa vrijediti, i krađe će prestati. To vam vrijedi pet stotina.

— Meni ne vrijedi. Mene ne zanima krađa stoke, već ubojica. Zbog njega sam došao ovamo.

Bonner zastenje.

— Imam... Imam još jedan brzojav — promrmlja. — Stigao je jučer. Riječ je... riječ je o vama, Corbette. Dajte mi novac, pa ću vam ga pokazati.

— Tko je poslao brzojav? Kome?

— Dajte mi novac, pa ću vam reći.

Corbett ga ščepa za vrat.

— Đavo vas odnio, nemam vremena za vaše gluposti.

— Zadavit ćete me — prostenje Bonner, koprcajući se. — Pustite me... Brzojav je za vas...

Corbett ga pusti.

— Imate brzojav za mene i zahtijevate da vam platim pet stotina dolara? Pa, to je nečuveno...

— Moram tražiti novac — zajeca Bonner. — Ako mi ga ne dadete, propao sam. — Posegne u džep i izvadi zgužvan žut papir.

Brzojav je bio upućen Corbettu u Seven Oaksu, a u njemu je pisalo:

»Gdje si? Zašto se ne javljaš? Klient je sedamnaestog brzojavio našem uredu i povukao zahtjev. Vjerojatno si već razgovarao s njim i doznao za promjenu. Javi se čim primiš brzojav.

Jarvis«

X

Jim je zurio u brzojav, zatim ga pročitao još jednom. Pogleda Bonnera, koji je strpljivo čekao.

— Sedamnaestog! Sam Forest je ubijen šesnaestog. Znači da je brzojav kojega Jarvis spominje poslan poslije njegove smrti... — Suze mu se oči. — Tko je poslao taj brzojav?

— Ne znam.

— Ne prihvaćam takav odgovor! Onaj koji ga je poslao ubio je Foresta!

— To sam i ja sinoć zaključio — promrmlja Bonner. — Međutim, brzojav tom Jarvisu nije poslan odavde. Govorim vam istinu. Ubojica se ne bi usudio poslati ga odavde. Vjerojatno je odjahao u Roswell, ili neki drugi gradić u kojem postoji telegraf.

— Saznajte istinu. — Corbett posegne u džep i brzo izbroji novac. — Evo vam pet stotina. Otkrijte istinu što prije možete. Pitajte druge telegrafске urede tko je poslao brzoplet na adresu: »Detektivska agencija Jarvis, Chicago, Illinois«. Neka vam dadu opis tog čovjeka.

— Ovo će me spasiti. — Bonner živne. — Staviti ću novac u blagajnu, i Wexler neće ništa znati. — Krene prema svom uredu. — Obavijestiti ću vas čim bilo što doznam, Corbette. Hvala vam što ste mi spasili život!

Bonner otrči u ured. Corbett pođe u istom smjeru, uputivši se u Bradyjevu trgovinu iza ureda »Wells Farga«. Prešao je tek pet-šest metara kad ga zaustavi glas iza leđa.

— Detektive!

Odmah je naslutio tko mu je doviknuo. Veću nepriliku nije mogao doživjeti nego što je bila ova u koju je upao.

Okrene se. Koso preko ulice približavao mu se Eben Smith, dolazeći iz šerifova ureda. Imao je velik flaster na nosu i lijeva mu je strana čeljusti bila otečena kao da ima zaušnjake, no ruke su mu bile neozlijeđene, i u tome se skrivala opasnost.

— Nisam vjerovao da ćeš biti toliko hrabar i vratiti se ovamo — dovikne bijesno.

— Smiri se. Ja ne želim sukob s tobom.

— Nije više bitno što ti želiš — zareži Smith. Dok je koračao, desna mu se ruka njhala kraj boka i dodirivala korice s revolverom.

— Idi do vraga!

Corbett zastane. Imao je pred sobom vjerojatno najopasnijeg protivnika u svom životu, čovjeka koji se pretvorio u stroj za ubijanje i kojeg više ništa nije moglo skrenuti s puta kojim bi krenuo. Imajući to na umu, Jim je dobro znao da mora upotrijebiti sve tjelesne i umne sposobnosti da bi preživio taj kobni trenutak. Bijaše svjestan da ne može nadmašiti protivnika pri izvlačenju revolvera, pa ne smije prihvatiti otvoreni dvoboj. No, nije mogao ni pobjeći. Da je htio, nije imao kamo pobjeći. Mora se boriti.

Smith je još bio udaljen više od tri-deset metara. Vjerojatno će se približi-

ti još pet metara, možda i deset. Međutim, ako bilo što pokuša, on će posegnuti za oružjem bez obzira na udaljenost.

Corbett se naglo baci na zemlju i istodobno potegne revolver, što je brže mogao. Pad ga donekle ometa. Ipak, nije zastao ni načas, već se hitro otkotrljao. Nejasno je začuo revolver-ski hitac. Nešto ga udari u petu čizme i odbaci mu nogu u stranu. Izvrnuo se na leđa, podigao revolver, povukao okidač i hitro ponovno napeo kokot. Protivnikov revolver opet prasne i metak baci Corbettu sitan šljunak u lice. Smith je promašio i drugim hicem. Treći će uslijediti za djelić sekunde.

Ipak, Smith nije opalio i treći put. Samo je Corbett okinuo drugi put, kad se okrenuo na trbuh.

Smith se rušio, a Jim se podigne na koljena. Napeo je revolver, spreman da okine treći put, no više nije bilo potrebno. Smith je ležao na tlu potruške. Revolver mu je ispao iz munjevit desnice. Vidjelo se da je mrtav.

Ulicom zatoptaše koraci. Sa svih su se strana čuli glasovi. Corbett digne pogled i ugleda Linka Bradyja kako trči prema njemu.

— Do vraga, Corbette — vikne srdito šerif — zašto ste se vratili?

— Prisilio me na borbu.

— Dajte revolver — naredi šerif. — Bacite ga! Uhapšeni ste!

— Ne možete me uhapsiti. Bila je to samoobrana. Ovi su ljudi vidjeli...

Na ulici bijaše okupljeno desetak ljudi.

— Vidjeli su da vas je moj pomoćnik pokušao uhapsiti — odvratil smrknuo šerif. — Ubili ste predstavnika zakona dok je obavljao dužnost. To nije samoobrana. Nijedan sudac ni porota neće vas osloboditi.

— Bijaše to osobni obračun između mene i Smitha. Nema to nikakve veze s njegovim službenim položajem...

— Nije istina. Već ste ga jednom napali. Izudarali ste ga revolverom, pa je zatražio nalog za vaše hapšenje. Nalog je izdao sudac Pelkey. Moj je pomoćnik samo htio provesti nalog kad ste ga ubili...

Bila je to laž, ali na prvi je pogled šerif bio u pravu.

— Bacite revolver!

— Ne mogu sada otići u zatvor. Moram obaviti neke poslove.

— Pucajte u mene! Ubijte me pred svim ovim ljudima, pa ćete bježati cijelog života i nigdje se nećete moći sakriti pred zakonom. Posljednji put vam kažem: bacite revolver ili ga upotrijebite!

Šerif nije izvukao revolver, već se potpuno pouzdao u svoj autoritet.

Jim napokon baci revolver na zemlju.

— Ipak se služite glavom — reče mu Brady, podigavši sa zemlje revolver. Možda se i izvučete na sudu. Ne znam. — Mahne glavom prema zatvoru.

Corbett je bio sâm. Nije imao nikakvih saveznika u Seven Oaksu. Poslušno krene za šerifom i uđe u njegov ured, gdje su se u stražnjem dijelu vidjele zatvorske ćelije.

— Dobro znate da je ovo besmislica — progovori ljutito kad su ušli. — Smith je bio običan revolveraš.

— Bio je moj pomoćnik — tvrdoglavio će Brady. — Znam da je između vas bilo zle krvi.

— Od prvog je časa želio obračun. Znao da sam došao službeno.

— Čuo sam da ste detektiv, barem se tako priča, no niste se vladali onako kako dolikuje detektivima. Otkad sam vas prvi put ugledao, pravili ste se važni. Potukli ste se s Barneyjem McCorkleom...

— U ovom času McCorkle tjera sa svojim ljudima stoku s ranča Forestovih i nestat će s njom u brdima. Osim toga, ostavio je u kolibi za kauboje jedan leš...

— Možda — reče Brady — no Forestovi mi se nisu požalili.

— Julie i ja smo dojahali ovamo tražeći njezinu majku. Nismo je zatekli na ranču niti ovdje, pa je Julie odjahala... — Corbett ušuti. — Vi mi ne vjerujete ni riječ?

— Ja sam obavljam svoj posao — ravnodušno odvratila Brady i naredila mu da uđe u ćeliju.

— Do vraga, šerife — plane Corbett — urazumite se! Ne mogu sjediti ovdje i vrtjeti palce dok se vani događa svašta...

— Udite! — Brady napne revolver. — Vi ste zatvorenik, i postupat ću s

vama kao s bilo kojim drugim zatvorenikom.

— Čekajte, Brady — reče Corbett kad je ušao u ćeliju i kad je šerif zaključao vrata — sada vam više ne mogu ništa. Saslušajte me...

— Čuo sam dovoljno — progundala Brady i ode.

Jim shvati da je sve uzalud. Obeshrabreno se okrene i u ćeliji s druge strane prolaza ugleda nacerenog zatvorenika. Njih dvojica su bili sami u zatvoru.

— Hej, čovječe — progovori nacereni zatvorenik — šerif i nije loš. Vidjet ćeš kakav mu je tek pomoćnik. Još nisam sreo većeg podlaca od njega.

— Više te neće posjećivati. Maločas sam ga ubio. Zato sam i dospio ovamo.

Zatvorenik se prestane cerekati. Buljio je u Corbetta, a onda tiho zazviždi.

— o —

Kad je ujahala u dvorište ranča »H povezano s H«, Julie odahne ugledavši majčina kola. Skoči s konja i prije nego što se zaustavio, pa potrči prema kući.

Čvrsto je zagrlila majku.

— Gdje si bila? — uzvikne Helen Forest. — Kad se sinoć nisi vratila, umalo sam poludjela. Nisi mi rekla da nećeš doći...

— Nemamo sada vremena, majko. Objasnit ću ti poslije. Moramo spriječiti kradljivce stoke. Barney McCorkle i njegovi ljudi otjerat će nam sva goveda...

— McCorkle je upleten u to? Nikada mi se nije svidao.

— Pobjegao je. Svi su kaubojski njegovi ljudi, izuzev... — Julie se trzne. — Nije važno. — Odahne kad je u sobu ušla Alice Hubbard. — Bila sam s Jimom, gospodo Hubbard, i ostavila sam ga u Seven Oaksu, no on će doći čim obavi neke poslove... ne znam kakve. Čuli ste što sam mami priča o kradljivcima? Moramo odmah nešto poduzeti...

— Čula sam. Vaš predradnik je vođa?

— Nije vođa, no to je dugačka priča. Ukrast će danas tri tisuće grla zato što im se veoma žuri; uznemirili ste ih obrativši se guverneru i Ministarstvu unutrašnjih poslova...

Alice Hubbard hitro ode do vrata.

— Arturo! — dovikne jednom kauboj. — Potraži Briggsa i kaži mu neka odmah dođe ovamo. Pozovi i ostale. Neka prekinu posao. — Okrene se opet prema gošćama. — A sada, Julie, ispričaj sve polako i jasno. Što je Jim doznao o kradljivcima stoke?

Julie ispriča da stoku kupuju indijanski zastupnici. Slušajući je, Alice Hubbard je kimala.

Prema kući su već furila tri kauboj. Na čelu je bio predradnik.

— Briggs — reče Alice Hubbard — okupi sve ljude koji su u blizini. Neka budu dobro naoružani i na dobrim konjima. Danas će pošteno zaraditi svoju plaću. Neka budu spremni za dvadesetak minuta. Razumiješ?

— Kako ćemo?

— Reći ću ti pojedinosti kad budete spremni.

Briggs odgalopira.

Julie je zadržano gledala domaćicu. Iznenađila ju je njezina snalažljivost. I Helen Forest kao da je osjetila strahopoštovanje. Svi su se u okolici čudili što ranč Hubbardovih ne propada; tako je Tom Hubbard umro još prije osam godina; štoviše, razvijao se. Vjerovalo se da je Tom Hubbard postavio tako čvrste temelje da njegova udovica bez truda ubire plodove. Istina je možda drugačija, mislila je Helen Forest. Možda je Alice rukovodila rančem i dok joj je muž bio živ. Barem posredno.

— o —

Corbett je sjeo na ležaj i oslonio se laktovima na koljena. Nesreća koja ga je zadesila prije pola sata zbunila ga je, ali je sada trebalo nešto smisliti. Imao je već situaciju u rukama kad ga je Eben Smith zaustavio i izazvao. Da se nije to dogodilo, bio bi već...

Zastenje i zatrese glavom.

Zatvorenik s druge strane prolaza začuje stenjanje i odmah izvadi ispod prljavog jastuka polupraznu bocu viskija. Povuče nekoliko gutljaja iz nje, zatim je pruži.

— Hoćeš malo gucnuti i okrijepiti se? — Mogao bih ti je gurnuti po podu...

— Ne, hvala — automatski odgovori Corbett, a onda ustane i hitro pride vratima ćelije. — Kako si došao do te boce?

— Eh, zato sam ovdje — promrmlja zatvorenik smijuljeći se. — Ja sam najveći gradski pijanac. Tko voli kapljicu, uvijek pronađe način kako će se domoći boce. Ako imaš dva dolara, nabavit ću i tebi jednu.

— Kako?

— Profesionalna tajna. No, dobaci mi dva dolara...

— Ne izmotavaj se. Kako to postižeš?

— Dobro, reći ću ti — promrmlja pijanac i pride vratima ćelije, tako da je bio udaljen od Corbetta nepuna dva metra. — Ja se često nađem ovdje, pa uvijek tražim ćeliju koja gleda na ulicu. Šerif nema ništa protiv toga, ali pomoćnik bi me povremeno strpao na tvoju stranu, i tada je bilo teže...

— Prijeđi na stvar, čovče! — uzvikne nestrpljivo Corbett.

— Meksikanac Pedro, koji čisti krčmu, moj je prijatelj. Kad mu dadem znak...

— Kakav znak?

— Privežem crvenu maramu za prečku na prozoru. Kad Pedro opazi maramu, dođe i ja mu dam novac, a on mi popodne, kad čisti krčmu, donese bocu.

— Kad si nabavio ovu bocu?

— Jučer. Pijuckam polako jer više nemam novca a moram ostati ovdje do sutra. Sudac mi je dao tri dana...

— Pozovi prijatelja.

— Potrebna su mi dva dolara.

Corbett izvadi novac iz džepa, odvoji jednu novčanicu od dvadeset dolara, smota je i baci u ćeliju na drugoj strani prolaza.

— To je za tebe. Zadrži novac dok izideš, a onda se pošteno napij, pa ćeš se odmah vratiti ovamo. — Smota još pet takvih novčanica. — Evo ti stotinu dolara za Pedra.

— Zar si poludio? Za stotinu dolara može kupiti bure viskija.

— Ja neću viski. Hoću revolver. Pedro ga može kupiti za dvadeset dolara u Bradyjevoj trgovini. Ostatak novca neka zadrži,

ZA SVAKU ŽENU

Ako se odlučite:

- da se odijevate onako kako sami želite
- da ušedite novac
- da budete elegantni

sve to, bez ičije pomoći i bez ikakvog predznanja omogućit će vam do sada i najbolja i u Evropi najtiražnija knjiga

KROJENJE I ŠIVANJE

knjigu su napisali najpoznatiji njemački stručnjaci a izdala je poznata ženska revija »NEUE MODE« iz Hamburga.

Kupon narudžbe za knjigu

»KROJENJE I ŠIVANJE«

Naručujem pouzecom — poštom knjigu »Krojenje i šivanje« po cijeni od 70,00 dinara i troškovima poštarine.

Ime i prezime naručioca:

Mjesto stanovanja (poštanski broj):

.....

Ulica i broj:

Kupon narudžbe slati na adresu: Vjesnikova Press Agencija, 41000 Zagreb, Ljubice Gerovac 1.

— Već si ubio pomoćnika, a sada namjeravaš srediti i šerifa?

— Želim izići odavde, a ako budem morao ubiti šerifa da bih se izvukao, što ja tu mogu? Neću ga ubiti ako ne budem morao. Obećavam ti to.

— Vidim, imaš mnogo novca. Koliko?

— Zar je to važno? Dobio sam ga na pokeru. Kako došlo, tako prošlo...

— Drago mi je da tako govoriš, jer se neću petljati u pucnjavu za dvadeset dolara. Hoću stotinu. Tada ću kidnuti iz ovog kraja. Popeo mi se već navrh glave. Otići ću u Kansas City, ili nekamo drugdje gdje je bolja hrana u zatvorima. Ovdje je užasno dosadno. Ponajčešće sam jedini zatvorenik, a ne mogu spavati cijelo vrijeme...

Corbett je već smotao novčanice i bacio ih. Pijanac ih strpa u razne džepove, zatim priveže maramu za prečku na prozoru.

Slijedeći je sat bio najduži u Jimovu životu. Koračao je, sjedao na ležaj, pokušavao čak zadrijemati, a nigdje se nije mogao smiriti.

— Evo ga! — reče napokon pijanac.

— Ne puštaj ga! — Svakako ga nagovori da nabavi revolver.

— Pedru je potreban novac, ima šestoro djece... ili sedmero.

Pijanac se podigne na prste i počne govoriti na španjolskom. Zatim je slušao, pa opet govorio. Napokon se obratio Corbettu. — Veli da ne smije izgubiti posao. Šerif mu plaća deset dolara na mjesec za čišćenje ureda i zatvora.

— Punudi mu dvije stotine. Potreban mi je taj revolver što prije. Za jedan sat...

Pijanac opet započne dug niz rečenica, potom dade novčanice. Siđe s ležaja.

— Zeli drugu stotinu kad donese revolver. Dabome, to znači da i ja moram dobiti još stotinu. Ne bi imalo smisla da dobijem manje od njega.

— Dobro — odvrati razdražljivo Corbett. — Samo pazi da ne pretjeraš... — Izvadi novac i opet ga baci.

Pijanac se popne na ležaj i zagleda kroz prozor.

— Nabavio je revolver — dovikne za petnaestak minuta. — Krenuo je ovamo.

Već za tri minute imao je Jim revolver u rukama. Gurnuo ga je pod jastuk.

XI

Prošao je jedan sat otkad je dvadeset sedam kaubojja, među kojima je bilo šesnaest pravih boraca, napustilo dvorište ranča »H povezano s H«. Julie se neko vrijeme vrzmala po dvorištu, razgledavala građevine, a onda više nije mogla izdržati i odlučila odjahati u Seven Oaks.

— Nećeš učiniti ništa nepromišljeno? — upita je zabrinuto majka.

— Neću. Želim samo provjeriti što je zadržalo Jima.

Njena majka i Alice Hubbard pogledaše se, jer su zamijetile da Corbettova zove imenom.

Julie uzjaše Cathyna konja, koji se već sasvim odmorio, i odgalopira.

Kad je ujahala u grad i približila se hotelu, prepoznala je Corbettova konja, privezanog za prečku, i skrenula prema njemu.

— Nije ovdje — reče joj hotelijer Gregson, pojavivši se odmah na vratima. Pokaže na drugu stranu. — Odsjeo je u drugom hotelu.

— O čemu pričate? — Pa, to je...

— Zatvor. A on je u njemu. Smirite se...

— To je besmislica! Ne postoji nikakav razlog za hapšenje!...

— Ubojstvo je ponajčešće sasvim valjan razlog. Naš je vrši detektiv ubio šerifova pomoćnika. Bilo je to vraški zanimljivo, a ja sam vidio sve od početka. Pomoćnik je...

Julie je već okrenula konja i odjahala prema drugoj strani ulice. Skočila sa sedla i priđe trijemu, gdje je stajao šerif i namršteno je gledao.

— Što je s Jimom Corbettom? — dovikne djevojka. — Gregson mi je upravo rekao...

— Istina je, morao sam ga uhapsiti. Nema teže optužbe nego što je ubojstvo predstavnika zakona...

— Ako je ubio Ebena Smitha, zacijelo je imao razlog. Vaš je takozvani pomoćnik bio odmetnik i revolveraš. Nitko nije shvaćao zašto ste ga i imenovali pomoćnikom.

— Julie, ja sam uvijek bio prijatelj tvoje obitelji, ali moram obavljati svoj posao...

— Zašto ga, onda, ne obavljate? U ovom času Barney McCorkle i njegovi plaćenici krađu stoku s naših pašnjaka, a vi stojite tu i pričate o svojim dužnostima.

— McCorkle je vaš predradnik...

— Više nije — prekine ga Julie. — Suraduje s odmetnicima iz brda, a vi ništa ne poduzimate. Da nije bilo gospođe Hubbard... — Na vrijeme je ušutjela. Sjetila se da ju je Alice zamolila neka ne priča u gradu da je ona poslala sve svoje ljude u borbu protiv kradljivaca. Brzo promijenil temu — Želim posjetiti Corbetta...

— Ne može ga nitko posjetiti dok ga sudac službeno ne optuži. — Šerif joj prepriječi put.

— To je smiješno. Moram ga odmah vidjeti! Platit ću kauciju, pa ga pustite.

— Kad je riječ o ubojstvu, nema kaucije. Uostalom, o tome odlučuje sudac.

— Sudac Pelkey?

Julie odmah pogleda desnu stranu kuće, gdje je bila sudnica i sučev ured.

Brady joj opazi na licu iznenadnu odluku.

Međutim, djevojka je već potrčala. On odmah krene za njom, no nije je mogao doći: Otvorila je vrata i upala u sučev ured.

— Suče Pelkey! Šerif drži u zatvoru jednog zatvorenika i ne dopušta mi da ga posjetim niti...

— Riječ je o detektivu, suče — umiješa se Brady, koji je ušao iza djevojke. — Htjela bi razgovarati s vama o kauciji, iako sam joj objasnio da za one koji su optuženi za ubojstvo nema kaucije.

Sudac automatski kimne,

— Corbett radi za jednu od najvećih detektivskih agencija u zemlji, za »Jarvisovu agenciju« iz Chicaga — napomene odmah Julie. — Pozvao ga je moj otac kad je naslutio tko ga želi ubiti. Poslije smo ga unajmili majka i ja, i ako je učinio bilo što, učinio je to zbog nas. Mi smo odgovorne za njegova djela...

— To bi moglo biti vrlo važno na suđenju — reče postariji sudac. — Moglo bi biti i te kako važno...

— Mi se ne brinemo zbog suđenja, suče Pelkey. Imamo drugih briga. Treba da ga pustite iz zatvora. Upravo je htio uhapsiti ubojicu mog oca.

— Otkrio ga je?

— Da. Rekao mi je da se približava rješenju slučaja.

— To nema nikakve veze s današnjim djelom — uzvikne šerif. — Corbett stvara neprilike otkad je došao. Osobito je mrzio Ebena Smitha. Vidjeli ste, suče, kako je Eben izgledao pošto ga je Corbett izudarao revolverom. Htio ga je ubiti već tada, ali Eben nije prihvatio igru. Radije je dopustio da ga pretuče nego da povuče revolver i ubije detektiva. No, Corbett se nije mogao smiriti. Jutros je napokon ustrijelio Smitha...

— Za što bi trebalo da dobije nagradu! — vikne Julie. — Svi u ovoj dolini znaju kakav je bio Smith, svi osim našega divnog šerifa...

— Polako, polako — pobuni se sudac — gubite vlast nad sobom, djevojko. Ne smijete vrijeđati šerifa samo zato što obavlja posao zbog kojeg su ga glasači i izabrali...

Julie najednom shvati da je izgubila. Žustro se okrene i istrči na ulicu. Koračajući, ugleda nekog čovjeka kako joj maše. Bio je to Bonner, predstavnik »Wells Farga«. Najednom se sjetil onoga što joj je Corbett ispričao o Bonneru i brže krene prema njemu.

— Vidio sam da razgovarate sa šerifom i da ste potom ušli u sučev ured — reče joj Bonner. — Znam da Jim Corbett radi za vas, pa sam pomislio da biste mu, ako ga posjetite, mogli predati moju poruku.

— O čemu je riječ?

— Poslije smrti vašeg oca netko je poslao detektivskoj agenciji brzojav — reče tiše Bonner — i povukao zahtjev

da Corbett dođe ovamo. Smatrali smo da je brzojav potpisan imenom vašeg oca. Corbett mi je dao zadatak da otkrijem istinu. Prije desetak sam minuta doznao da je brzojav poslan iz Roswella.

— Tko ga je poslao?

— E, to i jest najveće iznenađenje. Uopće ga nije poslao muškarac, nego mlada žena. Potpisala se vašim imenom.

— Koješta! Ja nisam poslala takav brzojav.

— I ne kažem da jeste. Rekoh samo ono što su mi javili iz Roswella. Ta je djevojka izjavila kako njen otac ne želi da se zna za brzojav i da ju je zato poslao u Roswell.

— To je prava pravcata laž. Onaj tko je poslao brzojav podmitio je službenika neka vam kaže da sam ga ja poslala.

— Ne vjerujem da bi itko mogao podmititi Fergusona — branio je Bonner svog kolegu.

— Daborne, neporočan je kao i svi ljudi iz »Wells Farga« — zajedljivo će Julie i shvatiti što je rekla tek kad je Bonner pocrvenio. — Oprostite — ispriča se odmah. — Gubim živce, i više ne znam što radim i govorim.

— Ne ljutim se. — Kad se Julie već okrenula da ode, Bonner doda: — Ovaj... hoćete li na povratku kući proći kraj ranča gospođe Hubbard? Imamo brzojav za nju, a nisam joj ga mogao dostaviti. — Pročisti grlo. — Došao je inspektor koji pregledava knjigovodstvo. Možda brzojav zanima gospođu Hubbard...

Julie uzme zgužvani brzojav i pročita ga.

— Pa, to je rješenje svih naših teškoća! — uzvikne uzbuđeno.

— Slutio sam da je važan. Zato sam vas i zamolio da ga ponesete.

— Ovo je najbolja vijest koju smo mogli dobiti — Julie iznenađena živne. — Da je stigla dok je otac još bio živ... — Ušuti i pogleda prema šerifovu uredu. — Nemojte nikome pričati o brzojavu. Jeste li ga već nekome pokazali?

— Samo Corbettu...

— Dobro. Znači, on zna nevest. — Htjela se vratiti do svog konja, a onda se predomisli i ode u Bradyjevu trgovinu.

Kratko pozdravi Jeffa Bradyja i uputi se u poštanski odjeljak u stražnjem dijelu dućana.

— Cathy — usklikne tiho — imam vijesti za tebe, nešto što će te razveseliti.

Cathy je znatiželjno pogleda.

— Što?

Julie joj pokaže brzojav.

— Znaš li što to znači? — upita oduševljeno. — Krade će odmah prestati. Ako više ne bude tržišta za ukradena goveda, nitko ih više neće krasti. To znači da ćeš se mirne duše moći udati za Tracyja, znajući da mu nitko neće ukrasti stoku...

Cathy, koja je još gledala brzojav, promrmlja:

— Ne razumijem.. Upućen je Alice Hubbard...

— Upravo sam dojahala s njena ranča. Za proteklih smo se nekoliko dana veoma prijateljile. I moja mama je ondje. Brzojav mi je dao predstavnika »Wells Farga« i zamolio me da ga predam. Odjahat ću odmah k Alice. Trebalo bi ovo što piše u brzojavu napisati na velikom plakatu i staviti ga ondje gdje bi ga svi mogli vidjeti!

Cathy obližne usne.

— Da, to bi bilo dobro — reče. Pogleda opet brzojav. — Nisam znala da je gospođa Hubbard takva. Mislim, obratila se Ministarstvu unutrašnjih poslova i guverneru. Da je to učinio tvoj otac, shvatila bih, ali ona je žena...

— Ona je divna žena. No, ne smijem ti reći sve. I ja imam jednu tajnu, ali odat ću ti je poslije... možda onda kad se vjenčaš s Tracyjem. Da, bit će ti to svadbeni dar.

Osmjehne se, uzme brzojav i iziđe iz trgovine.

- o -

Kad je Julie otišla u trgovinu, Link Brady se odlučio vratiti u ured.

Zaustavio se pred ćelijom u kojoj bijaše Jim.

— Mogu ti reći, Corbette — progovori, podrugljivo se cereći — da je ona tvoja dragana...

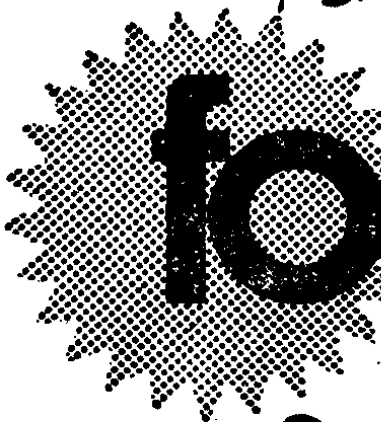
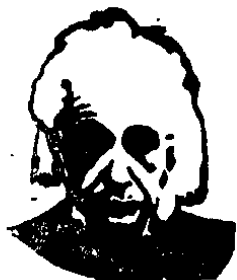
— Tko? — uzvikne Corbett.

— Forestova kćerka, tko bi drugi? Uprave je odigrala veliku ulogu pred aucem Pelkeyjem, nastojeći da te izvuče uz kauciju. Nije uspjea.

Corbett sjedne na rub ležaja.

**O svemu
što
uzbuđuje**

fokus

— Znaš li zašto te sudac nije htio pustiti uz kauciju? — nastavi Brady.

— Zbog tebe. Ti si se usprotivio.

— Nisam. Samo sam, čim sam te uhapsio, rekao sucu kako ne bi imalo smisla da te pustim. Nećeš izići iz zatvora dok te ne odvedemo na sud... ako te odvedemo. Mislim da je najbolje da znaš na čemu si.

— Hvala ti, šerife — reče ogorčeno Corbett. — A sada ću i ja tebi kazati na čemu si ti. Ministarstvo unutrašnjih poslova zabranilo je jučer svim Indijanskim zastupnicima u ovoj državi da kupuju goveda.

Serifu kao da se od iznenađenja izdužilo lice, no brzo je ovladao sobom.

— Kakve to ima veze sa mnom? — progunda.

— Možda nikakve, osim ako...

Lijevu ruku zavuče pod jastuk i izvadi revolver.

Serif ugleda oružje, ustukne i spusti desnicu prema koricama.

Corbett prebaci revolver iz lijeve u desnu i napne kokot.

— Pokušaj, šerife — reče tiho. — Posegni! Ako si brži od Smitha, možda i ostaneš živ...

Serif zadržće, zatim se okamení.

Corbett mahne revolverom.

— Izvadi ključ, šerife. Samo po'ako...

— Nemam ga — odvrati Brady, hvatajući se za posljednju slamku. — Ostao je u uredu.

— Baš šteta — promrmlja Corbett — jer ja ću brojiti do tri i ako tada ključ ne bude u bravi, mrtav si. Jedan, dva...

— Nemoj!

Drhtavim prstima šerif izvuče ključ, iz džepa na prsluku i u žurbi ga umalo ispusti. Nespretno ga ugura u ključanicu i okrene.

Corbett otvori vrata i korakne u stranu, pa mahne Bradyju neka uđe.

— Nećeš me...?

— Neću.

Kad je šerif prošao mimo njega, naglo podigne desnu ruku i snažno ga udari revolverskom cljevi po glavi. Brady se stropošta na pod.

Jim spusti revolver u korice i uhvati šerifa ispod pazuha, pa ga smjesti na ležaj. Tada iziđe u prolaz između ćelija i pruži ključ drugom zatvoreniku.

— A ne, ja neću — odbije pijanac. — Sutra će me pustiti, pa ne želim sudjelovati u tome.

— Moram još obaviti neke poslove, a ne bih htio da mi bude za petama — promrmlja Corbett i otključa vrata pijančeve ćelije. — U nesvijesti će ležati deset-petnaest minuta. Učini mi uslugu, jer nemam vremena. Sveži mu ruke i noge i začepi usta. Potom zaključaj svoja vrata i baci ključ kroz prozor. Tako će neko vrijeme biti nemoćan, a neće moći optužiti tebe. Pristaješ?

— Dobro — promrmlja pijanac, izlazeći iz ćelije. — Vidio sam već svakakvih ljudi, ali ti si poseban. Rekao bih, pravi pravcati kudravi vuk!

Corbett iziđe iz zatvora, prođe kroz šerifov ured i iziđe na ulicu, pa krene u Bradyjevu trgovinu.

Unutra je bila samo Cathy. Vidljivo se trznula kad ga je spazila.

— Tražite mog oca? Privremeno nije ovdje.

— Znam. Vidio sam da je upravo odjahao. Htlo bih s vama razgovarati, Cathy.

— Sa mnom? Ovaj... treba vam opet marka?

— Ne, htio bih vam postaviti samo nekoliko pitanja, Cathy. Ništa važno — doda naizgled nehajno, kad je vidlo da je vrlo uznemirena. — Jutros, Cathy, kad smo se sreli na imanju Tracyja Holdermana, niste nam govorili istinu rekavši da ste ondje prenoćili!

— Zar ćete to neprekidno spominjati? — Cathy se zacrvni.

— Na žalost, moram.

— Rekla sam vam da sam ondje provela noć. Zaručeni smo, vjenčat ćemo se za tieden dana, i baš me briga što vi ili bilo tko drugi o tome mislite. Je li vam dovoljno jasno? Provela sam noć u Tracyja. Spavali... spavali smo zajedno.

— Želite svima turiti pod nos da ste takva žena? — podrugljivo zapita Corbett. — Pa sad, možda i jeste. No, vi ste i lažljivica, Cathy.

— Ne govorite tako sa mnom — prošapće ona.

— A zašto ne, Cathy? Laganje nije tako loše kao... kao čitanje tuđe pošte.

— Ja ne čitam tuđa pisma — pobuni se djevojka. — Samo povremeno pogledam razglednice.

— Kad sam nekidan, slao pismo — nastavi Corbett — rekli ste mi da će ono otputovati večernjom kočijom. Tek sam poslije shvatio da, ako jedna kočija vozi na istok, mora i jedna voziti na zapad. Jutarnja kočija stiže ovamo vrlo rano. Oko šest, zar ne?

— Kakve to ima veze sa... — započne Cathy i ušuti.

— Izjavili ste da ste proveli noć u Tracyja, ali niste. Cijele ste noći bili u gradu. Kad je, međutim, stigla jutarnja pošta i kad ste u njoj pronašli jedno pismo, odlučili ste da ga odmah odnesete Tracyju. Dojahali ste onamo vrlo rano... oko sedam, pola osam. Upravo ste se namjeravali vratiti u grad kad smo se mi pojavili.

— Nije istina. To je laž!

— Doista je laž?

— Dobro, pa što onda? Tracy je otkrivao jedno pismo, vrlo važno pismo. Pričao mi je o njemu, i kad sam ga ugledala, odmah sam mu ga odnijela. To nije zabranjeno!

— Nije, ako je pismo njemu upućeno. Međutim, niste li mu odnijeli tuđe pismo? Nije li pismo bilo upućeno gospođi Alice Hubbard?

— Nije! — gotovo krikne Cathy.

— Gospođa Hubbard nije jučer bila u gradu, pa bi u njezinu pretincu moralo ležati jedno pismo.

— Nema ga!

— Smijem li pogledati?

Cathy ga pokušava zaustaviti, ali on je uhvati za ruku i makne u stranu. Gledao je imena na pretincima.

— Kršite zakon dirajući poštu — vikne djevojka.

— Tako je, Cathy. Kršim savezni zakon. A, evo H... Hubbard. — On izvuče veliku omoćnicu. Na poleđini je pisalo: »Guvernerov ured«. — Vješto ste je zalijepili, Cathy. Očito, imate bogato iskustvo. Gotovo se i ne opaža da ste je otvorili na pari i ponovno zalijepili.

— Vratite pismo u pretinac ili ću vas... ili ću vas prijaviti.

— Kome? Svom stricu, šerifu? On nije savezni organ. — Corbett spusti pismo u džep. — Možda posjetim gospođu Hubbard, pa ću joj osobno predati poštu... — G'as mu iznenada postane bridak. — Slutio sam da je to vaše djelo. Sve je ukazivalo na to da pošta igra važnu ulogu. Čak je i Salinger,

vođa odmetnika u brdima, znao da se gospođa Hubbard dopisuje s guvernerom. — Ponovno izvadi omoćnicu. — Nisam pročitao to pismo, ali salutim što je u njemu. Guvernera je obavijestilo Ministarstvo unutrašnjih poslova da će prekinuti krađe u dolini tako što je zabranjeno indijanskim zastupnicima da kupuju stoku. Dabome, žurno ste odnijeli to pismo Tracyju, zar ne?

— Zar optužujete Tracyja Holdermana da je... da je kradljivac?

— Što je gore: kradljivac ili ubojica?

Djevojka pokrtje nadlancicom usta, ali Jim nemilosrdno nastavi:

— Zašto je ubijen Sam Forest? Hoćete da vam kažem? Zato što je pozvao pismom detektiva iz Chicaga. Nije li to razlog? Samo, tko je to znao, Cathy? Forest nije o tome pričao čak ni svojoj obitelji. Vi ste to, međutim, doznali tako što ste otvorili njegovo pismo... i potom obavijestili Tracyja...

— Nisam! — zacvili Cathy.

— Niste povukli okidač, Cathy, ali ste krivi kao i ubojica... kao i Tracy Holderman.

Corbett naglo okrene leđa djevojci i izađe na ulicu. Nije se obazirao na zapanjene poglede građana koji su vidjeli da ga je jutros šerif odveo u zatvor. Prišao je svom konju, odvezao ga i odjahao iz Seven Oaksa.

XII

Jeff Brady zatekao je budućeg zeta iza kuće. Tracy ga je vjerojatno čuo, ali nije ustao s kozlića za piljenje drva na kojem je sjedio. Napregnuto je razmišljao i pokušavao donijeti važnu odluku.

— Onda, Tracy? — upita Brady kad je sjahao.

— Sve je palo u vodu, nije li tako? — progundala mladić.

— Možda se ponešto još može spasiti, no treba da se odlučimo.

— Čini mi se da nam ne preostaje ništa drugo nego da kidnemo.

— **Lako je tebi, Tracy** — odvrati Brady mršteći se — ti si uštedio dvadeset pet tisuća. Možeš ih uzeti i pobjeći. Ovo što imaš tu ne vrijedi ni pišljiva bobat.

— **Radio sam za to osam godina.**

— **Da, tvoj sam to već mnogo puta.** No, što si uložio u to? Ništa. A ja sam u svoj posao uložio hrpu para. Ne mogu tek tako pobjeći. — Brady duboko udahne. — **Link je strpao detektiva u zatvor. On i ne mora progovoriti.**

— **Kako to misliš?**

— **Sudac Pelkey kaže da se za ubojstvo ne prima kaucija.**

— **Ipak, mora mu se dopustiti da razgovara s odvjetnikom — napomene Tracy.** — A što je s Forestovima i s onom prokletom Hubbardovom udovicom? Ona je sve upropastila. Pisala je guverneru i Ministarstvu... — Ušuti, jer se iznenada začuo topot. Ustavši i pogledavši puteljak, zagunda.

— **Tvoja braća i stari!** — usklikne Brady.

— **Neka ide sve do vraga!** — opsuje Tracy.

— **Odupri im se.**

Tracy samo proguta slinu, gledajući svoju obitelj.

Na čelu je jahao Pete mlađi. On sjaje prvi, hitro pride Tracyju i bez riječi ga udara šakom u obraz.

— **Podlače!** — **Kojeg đavla radiš?**

Tracy opipa rasiječeni obraz, ali ne odgovori. Uto sjaše Quincy i Pete stariji.

— **Ej, momci — pomirljivo će otac — obećali ste mi da ćete se lijepo vladati. Mi želimo samo porazgovarati s Tracyjem. — Pogleda Jeffa. — Kako si, Brady? Varaš li još mušterije u trgovini?**

— **Ako ti se ne sviđaju moje cijene, kupuj drugdje. Rekao sam ti to već odavno.**

— **Svakako, svakako. Ne ljuti se. — Stari Pete se ponovo okrene Tracyju. — Majka ti je umrla dok si bio još klinac, no ja sam je pokušao zamijeniti i ponovio sam ti stotinu puta da je poštenje najvažnije u životu. Zaboravio si to, ha?**

— **Drži propovijedi Quincyju i Peteu, stari licemjeru — razbjesni se iznenada Tracy. — Ja sam ih se dovoljno naslušao.**

— **Zar se tako govori sa svojim starijim ocem?** — **Pete Holderman, tobože rastužen, obrati se Quincyju i Peteu mlađem. — Što mislite o svom bratu?**

— **Valja ga pošteno izmlatiti — reče Quincy.**

— **Reci samo riječ, oče, pa ću ubiti i dušu u njemu — doda Pete mlađi.**

— **Ne bi bilo dobro da se braća međusobno tuku. — Stari Pete iznenada korakne prema Tracyju i ošamari ga najprije po desnom, zatim po lijevom obrazu. — Uvijek sam ti govorio, Tracy, da ne potkradaš vlastitu obitelj. Ako se pokatkad žigoše neko zalutalo govedo ili zakolje poneka krava da bi se imalo mesa, to nije veliko zlo, ali potkradanje vlastite rodbine prava je podlost.**

— **Ja nisam ni dirnuo tvoju stokul** Možda bi se ponekad, kad nam se žurilo, pomiješala dva-tri goveda, no rekao sam McCorkleu da se kloni tvog ranča.

— **Nisi mu to dovoljno naglasio. Prije jednog sata zatekli smo ga sa šest stotina naših goveda. — Zadovoljno se smijuljio. — Hja, jedan kradijivac manje na svijetu.**

— **Ubili ste McCorklea?** — vikne Jeff Brady.

— **Tko je?** — upita bezazleno Pete Holderman. — **Pa, znaš da sam ja protiv ubijanja. Možda smo ga malo istukli, no udesili su ga njegovi vlastiti momci... kad su doznali da više nemaju tržište za stoku.**

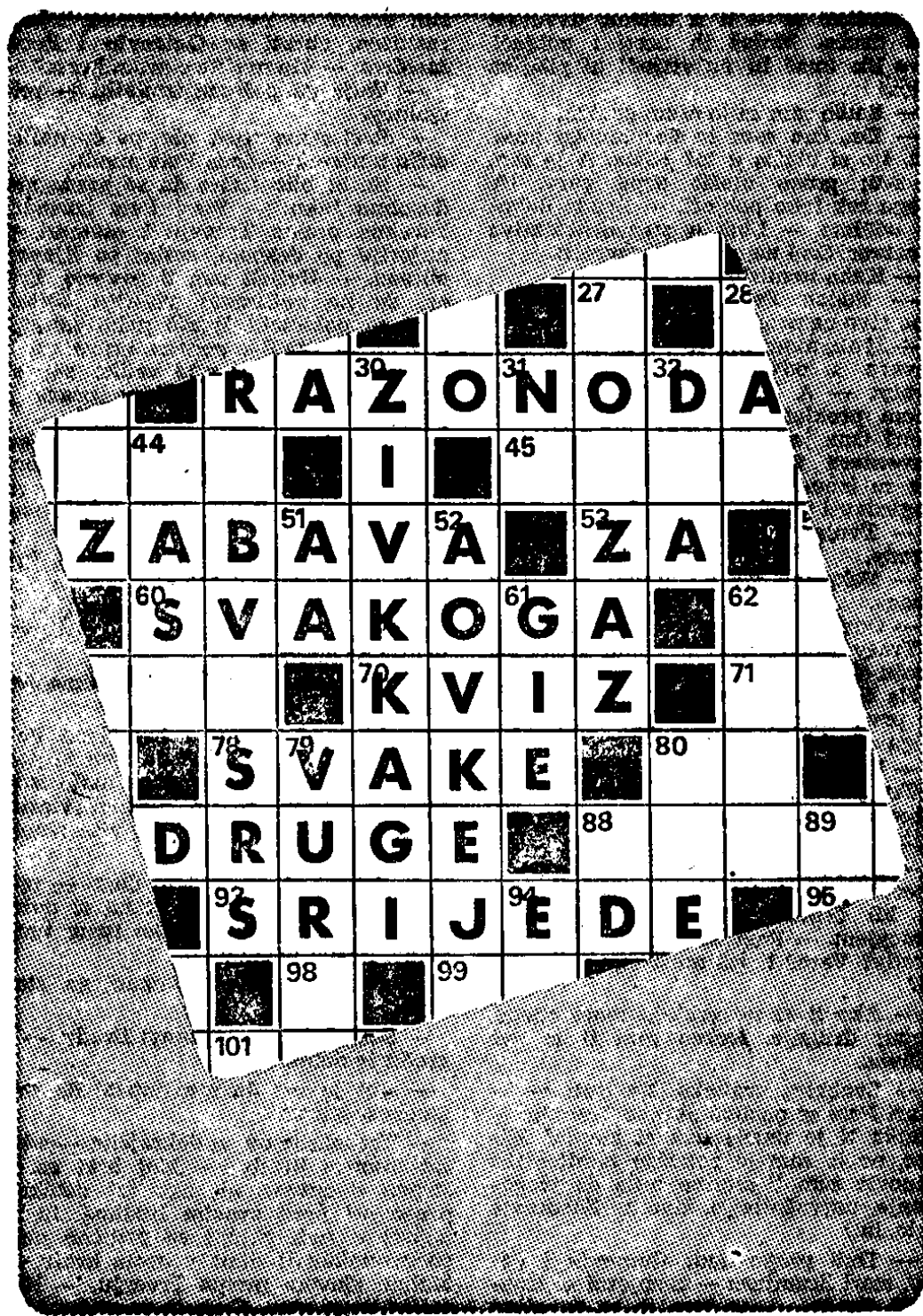
— **Pete, ja te poznajem dugo — reče Brady. — Poznajem te otkad si došao iz brdâ i gledao sam kako raste tvoje stado. Pravo je čudo i...**

— **No, no, Jeffe — ukori ga stari Pete.**

— **Saslušaj me — nastavi Brady. — U gradu je detektiv...**

— **Još je tu? Ja sam mislio da smo ga obeshrabrili.**

— **Trebalo je da ga dokrajčite — odvrati osorno Brady. — Moj brat ga je strpao u zatvor, ali ako taj detektiv progovori pred pravim ljudima, ili se pojavi u sudnici, bit će prilično nezgodno nekim ljudima u ovom kraju. — Mahne glavom prema Tracyju. — Naročito tvom sinu. Corbett ne smije progovoriti.**

— Ne govori zagonetke, Brady — promrmlja stari Pete i nakrivi glavu. — Budi tasan.

— Ubij ga! Ubij Corbetta, pa će se Tracy izvući.

— A i ti?

— Meni nitko ne može ništa dokazati.

— Vraga ne može! Upleten si koliko i Tracy.

— Tracy je sve organizirao. On se dogovorio s momcima u brdima i rukovodio pothvatima.

— Tko je ubio Sama Foresta? — vikne stari Pete.

Brady nehotice pogleda krišom Tracyja.

— Ne znam — reče. — No, to nije važno.

— Vraga nije. To je bilo ubojstvo. Krađa je jedno, ubojstvo nešto sasvim drugo. To neću učiniti.

— Čak ni da bi zaštitio sina?

Stari se Pete natmureno zagleda u mladića, a onda ga iznenada počne šamarati.

Tracy pokrije lice rukama i počne uzmicati.

— Bijedna kukavice — gundao je stari Pete. — Nisi imao hrabrosti da mu se otvoreno suprotstaviš, već si ga podmuklo ubio iz sačmarice. — Zada mu još jedan udarac i okrene se. — Više te ne priznajem svojim sinom. Perem ruke, i baš me briga. Hajdemo kući, momci.

— Ostavit ćeš ga tek tako? — zapita mladi Pete.

— Ako ima hrabrosti da ubije detektiva, mi ćemo šutjeti. Ako nema, neka sâm pojede kašu koju je skuhaio.

Stari Pete odjaše sa sinovima.

— Onda, Tracy? — zapita Brady.

Mladi Holderman duboko uzdahne i ode u kolibu po dvocijevku sačmaricu.

— o —

Julie je stajala kraj Alice Hubbard kad je u dvorište dojahao predradnik Briggs.

— Nije bilo borbe — izvijesti on. — Sve se završilo prije nego što smo stigli. Kradljivci su doznali da je sve uzalud, jer indijanski zastupnici više ne smiju kupovati goveda.

— Da, to je istina — reče Alice. — Dobila sam brzojav od Ministarstva

unutrašnjih poslova. Donijela mi ga je Julie.

— Našli smo jednog poginulog — promrmlja Briggs, malo se namrštivši. — Navodno ubili su ga Pete Holderman i njegovi sinovi. Riječ je... — on pogleda Julie — riječ je o vašem predradniku, Barneyju McCorkleu.

Julie se zaprepašteno trgne, ali se brzo pribere.

— Vratit ću se u grad — reče odlučno gospođi Hubbard. — Molim vas, podite sa mnom. Sada ćemo izvući Jima iz zatvora, uvjerena sam.

— Neće biti potrebno — odgovori Alice, gledajući prema drugom kraju dvorišta. Ondje se pojavio Corbett.

— Pustio vas je? — vikne Julie i potrči mu u susret.

Jim joj nije odgovorio. Pride majci i preda joj pismo.

— Briggs, ovo je moj sin, Jim Corbett — reče Alice predradniku.

Vidjelo se da je Briggs zapanjen.

— Kradama je došao kraj, Jime — brzo će Julie. — Upravo nam je to ispričao Briggs. Nije uopće bilo borbe. Jedino je Barney stradao!

— A Tracy? — zapita Corbett.

— Tracy Holderman? — uzvikne Briggs. — Zar je on upleten u to?

— Da, »dobri« Holderman je vođa družbe — progunda Corbett i okrene se prema svom konju. — Moram ga uhvatiti.

— Zašto baš vi? — umiješa se Julie — Zar niste već učinili dovoljno? Šerif će...

— Šerif? — ponovi Jim. — On je brat Jeffa Bradyja, a Jeff je također upleten. I njegova kćerka Cathy. Ona je otvarala poštu i obavještavala Tracyja. Čitala je pisma upućena guverneru, a i pismo koje je Sam Forest napisao mojoj agenciji...

— A, ne! — zajeca Julie. — Cathy nije takva!

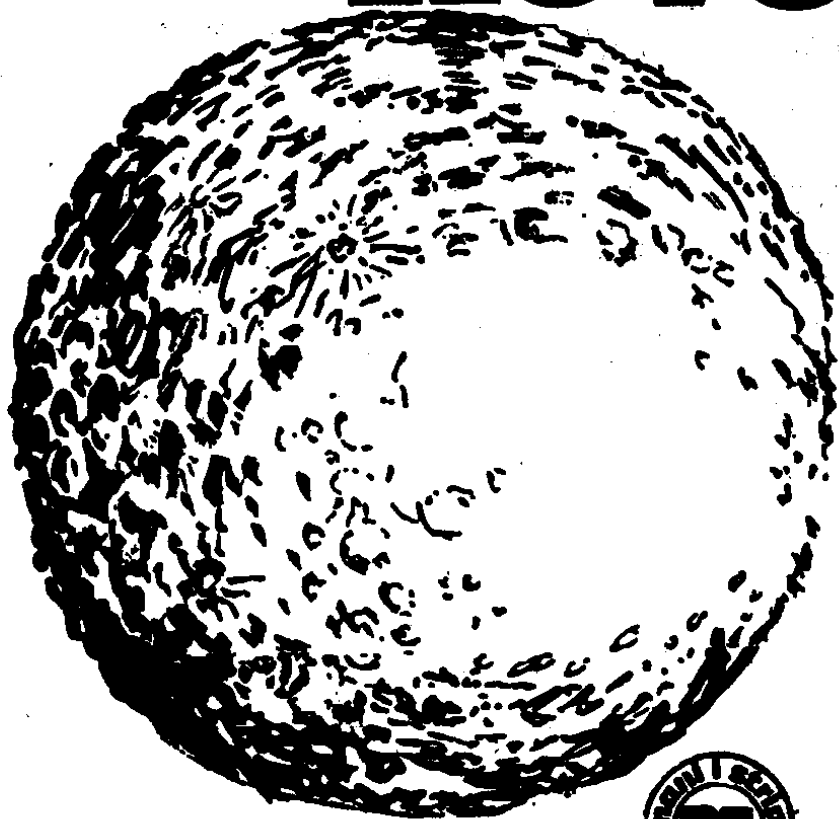
— Od početka su znali da sam detektiv.

— Onaj predstavnik »Wells Farga« ima poruku za vas — sjeti se iznenada Julie. — Kaže da je onaj brzojav poslao očeve smrti poslan agenciji iz Roswella i poslala ga je neka djevojka koja se poslužila mojim imenom...

— Cathy — promrmlja Corbett.

— o —

ново!

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

10d

SIRIS

Praten Jeffom, Tracy uđe u šerifov ured. Čuo je Linkove povike iz ćelije. Nadao se rezervni ključ u stolu i oslobodiše šerifa, koji je još bio svezan ali je uspio ispljunuti krpu iz usta.

— Corbett je pobjegao? — progunda Jeff.

Njegov brat odgovori samo bujicom psovki.

U ured uđe Cathy. Iz trgovine je vidjela oca i Tracyja kad su sjahali.

— Tata, moram razgovarati s tobom! — vikne ona. I s Tracyjem.

— Znam. Detektiv je pobjegao.

— Da. Sve zna!

— Moramo ga ušutkati, Cathy. Sve će biti u redu ako ga pronađemo.

— o —

Jim je upravo uprezao konje u kola, kako bi se Helen Forest mogla vratiti kući, kad su se na putu što je vodio prema dvorištu pojavili Tracy i braća Brady. Iz kuće istrči Julie.

— Vratite se u kuću — naredi joj Corbett.

— Ne možete se sami boriti protiv njih, Jime!

— Neće biti borbe — dovikne Link Brady koji je čuo što je rekla — On je pobjegao iz zatvora i ja ću ga odvesti.

— Nećete vi nikoga odvesti s moje zemlje — progovori Alice Hubbard, pojavivši se na kućnom pragu. — Osramotili ste se kao šerif i ja ću se potruditi da vas uklone s tog položaja. — Iznenada mahne. — Briggse, dovedi momke!

— Ne, ovo je moja bitka — odmah reče Corbett.

— Ne budi tvrdoglav, Jime, i nakon toliko godina!

— Moram biti tvrdoglav! Vratite se u kuću. — Ugledavši Briggsa i šestoricu ljudi kraj sebe, mahne im. — Ne miješajte se u to! — Potom se okrene prema Linku Bradyju. — Neću se predati, Brady.

— Ako dođe do pucnjave, ti ćeš biti kriv, Corbette — progunda šerif, uzne-

mireno pogledavajući kauboje. Tada se naglo okrene prema Tracyju Holdermanu, koji je stajao sa strane i držao dvocijevnu sačmaricu. — Idi ti, Tracy. »Dobri« Holderman! — doda podrugljivo.

— Dosta mi je toga — promrmlja Tracy, obližnuvši suhe usnice. — Sit sam tog nadimka do kraja života.

— A taj život neće biti baš dugačak — bockao ga je šerif. — Bit ćeš optužen zbog ubojstva i teško ćeš se izvući.

— Pokušao sam živjeti pošteno. Odvojio sam se od obitelji i radio. Osam godina sam radio kao crv, od ranog jutra do kasne večeri, ali uzalud. Nisam se čak mogao ni oženiti jer sam bio suviše siromašan. Svi su se oko mene bogatili, samo ja nisam. — Ljuti to pogleda Jeffa Bradyja. — Ti si i te kako kriv. Poslao si k meni Salingera, pošto si mi objasnio kako nećeš dopustiti da se Cathy uda za siromaha.

— Uvijek si bio slabić — odvratí Jeff. — To ti je i danas pokazao otac. Dopustio si da te šamara kao balavca. Zgadilo si mi se... — Zaprepašteno ušuti, jer je Tracy iznenada uperio u njega sačmaricu.

— Idi do vraga! — vikne Tracy. — I ti, i Cathy...

Jeff Brady posegne prema džepu, ali prekasno. Sačmarica zagrmi i izrešeta ga.

Druga je cijev još bila puna. Tracy hitro okrene pušku prema Corbettu, no detektiv je već imao u ruci revolver. Metak pogodi Tracyja, koji posrne i sruši se na koljena, no još je pokušao podići sačmaricu. Na samrti povuče okidač. Cijev više nije bila uperene u Corbetta, i sačma pogodi šerifa u noge, baš kad je izvlačio revolver. Njegov krik odjekne dvorištem.

— o —

Poslije, kad su se Julie i njena majka već odvezle kolima kući, Corbett pride svom konju. Kad je htio uzjahati, pristupi mu majka.

— Kamo ćeš?
— U Seven Oaks. Treba da podnesem izvještaj i krenem u Chicago.
— Pošalji Jarvisu pismo i otkazi.
— Zašto? Zašto bih to učinio?
— Zato što sam ja umorna, Jime. Potreban mi je ovdje muškarac. Odavno mi je i te kako potreban...

Dugo ju je šutke i zamišljeno promatrao.

— Razgovarala sam s Julie prije nego što je otišla kući. I ona želi da ostaneš. Zamolila me... zamolila me da ti to kažem.

— Možda.., možda je poslušam — zamišljeno odvratí Corbett.

KRAJ

TRAG TRAG TRAG

TRAG

TRAG
BIBLIOTEKA
KRIMINALISTIČKIH
ROMANA
Izlazi svakih 14 dana
(u ponedjeljak)
Cijena 10 dinara

TRAG

TRAG

TRAG

TRAG

TRAG

TRAG

TRAG

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

- 124. H. S. Sharon: TVRDOGLAVI ŠERIF
- 125. Jonny Pegg: BEZIMENI BORAC
- 126. L. L. Foreman: GRINGO
- 127. G. F. Unger: KILRAINOVA BORBA
- 128. Frederick H. Christian: SUDDEN ISTRAZITELJ
- 129. Matt Chisholm: McALLISTER U POŠIBELJI
- 130. Louis L'Amour: OBRAČUN KOD ŽUTOG BRDA
- 131. G. F. Unger: TRAG VODI U PAKAO
- 132. Matt Chisholm: LEGENDA O McALISTERU
- 133. Louis L'Amour: USAMLJENI
- 134. G. F. Unger: BIJEK IZ STUPICE
- 135. Thorne Douglas: TKO DA VIŠE
- 136. Louis L'Amour: SREBRNI KANJON
- 137. Frank Gruber: JAHACI ZORE
- 138. Louis L'Amour: CONAGHER
- 139. G. F. Unger: TEKSASKI SILNIK
- 140. Louis L'Amour: UZARENA BRDA
- 141. G. F. Unger: ODMETNIK
- 142. Robert Ullman: SMRT PROKLETNICIMA
- 143. Louis L'Amour: ZACARANI KRUG
- 144. H. S. Sharon: SIN OCAJNIKA
- 145. Louis L'Amour: ŽIVOT ZA ZLATO
- 146. Ray Hayes: GRINGOSI UMIRU U ČIZMAMA
- 147. Louis L'Amour: STAZA KIOWA
- 148. H. S. Sharon: USAMLJENI OSVETNIK
- 149. Louis L'Amour: KILRONE
- 150. Frederick H. Christian: SUDDEN VRAGA UDARAO
- 151. H. S. Sharon: PRERIJSKI VUCI
- 152. Matt Chisholm: BORBA ZA ŽIVOT
- 153. G. F. Unger: CRNE SJENE
- 154. Matt Chisholm: POTJERA KROZ PUSTINJU
- 155. H. S. Sharon: ZLATO U KLANCU SMRTI
- 156. Louis L'Amour: PUTOVANJE NA ZAPAD
- 157. Matt Chisholm: McALISTEROVA OSVETA
- 158. Louis L'Amour: OSVETNIK
- 159. U. H. Wilken: KORACI U SMRT
- 160. Matt Chisholm: BORAC ZA MIR
- 161. G. F. Unger: PROGNAJICI
- 162. Peter Dawson: ZAMKA SE ZATVARA
- 163. G. F. Unger: BRZI REVOLVERASI
- 164. G. F. Unger: »TIGRICA«
- 165. Louis L'Amour: POTJERA KROZ PUSTINJU
- 166. G. F. Unger: KLOPKA NA TOPOLINOM POTOKU
- 167. Louis L'Amour: KILLOE
- 168. G. F. Unger: POSLJEDNJI OBRAČUN
- 169. G. F. Unger: ČOVJEK ZA DESET DOLARA
- 170. Frank Gruber: KUDRAVI VUK

U PRIPREMI:

- 171. G. F. Unger: TAJNA ZELENOG SLAPA

SVAKOG 5. U MJESECU

SERIJAS

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

**NAJLJEPŠE PRIPOVIJETKE
ZNANSTVENE FANTASTIKE**